

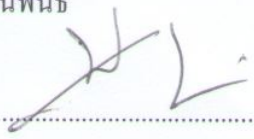
ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

นริยา บุญมณีสิริกุล

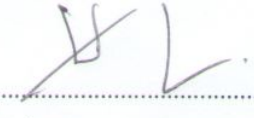
งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
พฤษภาคม 2560
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ นริยา บุญฉนิสิริกุล ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก)

คณะกรรมการสอบงานนิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อิ่มสวาสดี)

คณะศึกษาศาสตร์อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต สุรัตน์เรืองชัย)

วันที่.....๕.....เดือน.....พฤษภาคม.....พ.ศ. 2560

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก อาจารย์ที่ปรึกษาหลักงานนิพนธ์ กรรมการสอบงานนิพนธ์ที่กรุณาให้แนวคิด คำปรึกษา คำแนะนำ ช่วยเหลือในการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และส่งเสริมให้กำลังใจมาโดยตลอด ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณา จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบและให้คำแนะนำแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพ และขอขอบคุณผู้บริหารโรงเรียน บางพลีราษฎร์บำรุง และนักเรียนทุกท่านที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่ให้ความร่วมมือและความสะดวก ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษา

ขอขอบพระคุณครอบครัว เพื่อน ๆ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารการศึกษา และทุกคนที่ให้อกำลังใจ และให้คำแนะนำให้งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จมีความสมบูรณ์

ขอขอบคุณ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เป็นอย่างสูงที่ให้ค่าและประโยชน์ ของงานนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ตลอดจน ครู อาจารย์ ทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการวางรากฐานการศึกษาให้ผู้วิจัยมาตลอด รวมทั้งท่านอื่น ๆ ที่ไม่ได้เอ่ยนามในที่นี้ ที่มีส่วนให้อกำลังใจทำให้งานนิพนธ์นี้สำเร็จไปได้ด้วยดี

นริษา บุญมณีศิริกุล

57920502: สาขาวิชา: การบริหารการศึกษา; กศ.ม. (การบริหารการศึกษา)

คำสำคัญ: ทักษะคิดการเรียนรู้ภาษาจีน/ โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง

นริยา บุญมณีศิริกุล: ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 (ATTITUDE TOWARDS
CHINESE LEARNING OF STUDENTS IN BANGPLEERATBAMRUNG SECONDARY SCHOOL
SAMUTPRAKARN EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 6) คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์:
สุเมธ งามกนก, กศ.ด. 101 หน้า. ปี พ.ศ. 2560.

การศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง จำแนกตามเพศ และระดับผลการเรียน กลุ่มตัวอย่างกำหนดขนาดกลุ่มตามตารางของ Krejcie and Morgan (1970, pp. 608-610) ได้กลุ่มตัวอย่างนักเรียน จำนวน 85 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน จำนวน 40 ข้อ ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .60 ถึง .89 ค่าความเชื่อมั่น .98 การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าชนิด 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ค่าวิกฤต (t -test) ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า

1. ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านผู้สอน ด้านรายวิชา และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

1.1 ด้านรายวิชา พบว่า นักเรียนมีทัศนคติต่อวิชาภาษาจีน ว่ามีค่าหรือค่าศัพท์จำนวนมากอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนการออกเสียงภาษาจีนใช้ฐานเสียงหลายฐานเสียง การเขียนภาษาจีนด้วยปากเป็นศิลปะชั้นสูง การเขียนภาษาจีนเรียงบรรทัดจากซ้ายไปขวา อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

1.2 ด้านผู้สอน พบว่า นักเรียนมีทัศนคติต่อครูผู้สอนว่าเป็นตัวอย่างในการออกเสียงภาษาจีนที่ถูกต้อง ผู้สอนมีการเตรียมเนื้อหาล่วงหน้า และผู้สอนมีการปรับเนื้อหาในบทเรียนให้มีความทันสมัยและนำไปใช้ได้จริง ตามลำดับ

1.3 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนรู้สึกชอบที่ครูอธิบายการทำกิจกรรมด้วยภาษาจีน กิจกรรมในวิชาภาษาจีนน่าสนใจ และทุกครั้งที่มีการมีกิจกรรมใหม่ ๆ จะทำให้นักเรียนรู้สึกตื่นเต้นตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง จำแนกตามเพศชายและหญิง โดยรวมและรายด้าน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้น ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

57920502: MAJOR: EDUCATIONAL ADMINISTRATION; M.Ed. (EDUCATIONAL ADMINISTRATION)

KEYWORD: ATTITUDE TOWARDS CHINESE LEARNING/ BANGPLEERATBAMRUNG SCHOOL

NARIYA BUNMANISIRIKUL: ATTITUDE TOWARDS CHINESE LEARNING OF STUDENTS IN BANGPLEERATBAMRUNG SECONDARY SCHOOL SAMUTPRAKARN EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 6. ADVISORY COMMITTEE: SUMED NGAMKANOK, Ed.D. 101 P. 2017.

The purpose of this study was attitudes toward Learning Chinese of student in Bangpleeratbamrung secondary school classified by gender and grade. The size of sample size used the table of Krejcie and Morgan (1970, pp. 608-610) the samples were 85 students. The instrument used in the research is questionnaires about their attitudes to learning Chinese, 40 items. The discrimination items were “between .60 to .89”. The reliability was .98. Data collection used by questionnaires is rating scale of the 5 levels. The statistics used to analyze data were mean (\bar{X}), standard deviation (*SD*), *t*-test and One-way ANOVA.

Results of the study finding:

1. Attitudes toward Learning Chinese of student in Bangpleeratbamrung secondary school was overall and each aspect at a high level, in descending order from most to least average include Instructor, the Course and Teaching activities.

1.1 The Course found Students' attitudes towards the Chinese: many words or vocabulary at the highest level, The Chinese pronunciation to base used many sound bases; Chinese writing by paintbrush is high art; Chinese Writing by line, from left to right; at a high level, respectively.

1.2 Instructor found that student' attitudes towards teachers as an example the Chinese pronunciation is correct, Teachers have to prepare content in advance and Teachers have to adapt the lesson to be modern and practical, respectively.

1.3 Teaching activities found students like the teacher explains the activity with the Chinese, Activities in the Chinese class are interest, and a new activity to get students were excited every time, respectively.

2. Comparing attitudes toward Learning Chinese of student in Bangpleeratbamrung secondary school by male and female by overall and each aspect was the difference is not statistically significant.

3. Attitudes toward Learning Chinese of student in Bangpleeratbamrung secondary school, Education service area office 6 by grade by overall and each aspect was difference was statistically significant at .05 except for the activity of teaching difference was not significant statistically.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
คำถามของการวิจัย.....	3
สมมติฐานของการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
การจัดการศึกษาของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง และการจัดสาระการเรียนรู้	
กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	8
หลักการ แนวคิด แนวทางการจัดการสอนวิชาภาษาจีน.....	18
ทัศนคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ.....	25
ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	53
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	54
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	57
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	57
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	58
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	58
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	60

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	75
สรุป.....	75
อภิปรายผล.....	77
ข้อเสนอแนะ.....	79
บรรณานุกรม.....	81
ภาคผนวก.....	89
ภาคผนวก ก.....	90
ภาคผนวก ข.....	95
ภาคผนวก ค.....	99
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	101

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	58
2 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง.....	63
3 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยรวมและรายด้าน.....	64
4 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ด้านรายวิชา โดยรวมและรายข้อ.....	65
5 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ด้านผู้สอน โดยรวมและรายข้อ.....	66
6 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยรวมและ รายข้อ.....	67
7 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามเพศ.....	68
8 เปรียบเทียบทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้าน.....	69
9 เปรียบเทียบทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนก ตามผลการเรียน โดยรวมและรายด้าน.....	70
10 ผลวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียนวิชาภาษาจีน.....	71

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
11 ผลวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 6 โดยรวม.....	72
12 ผลวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียนวิชาภาษาจีน ด้านรายวิชา.....	73
13 ผลวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียนวิชาภาษาจีน ด้านผู้สอน.....	74
14 ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถาม ทักษะคิดต่อการเรียน วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา เขต 6.....	100

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2 องค์ประกอบของทัศนคติตามแนวคิดของ Triandis.....	27
3 องค์ประกอบของทัศนคติตามแนวความคิดของ Morris.....	28
4 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษาของ Gardner and Lambert.....	39
5 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและการเรียนภาษาของ Savignon.....	39

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาชีวิตของคนในสังคมให้มีคุณภาพ ส่งผลให้ประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้า จึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาความสามารถของคน ในประเทศให้มีศักยภาพเพียงพอที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น ด้วยเหตุนี้ การศึกษานับเป็น เครื่องมือหนึ่งในการพัฒนาประเทศ เพราะการพัฒนาในทุกด้านไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคมการเมือง และวัฒนธรรม ย่อมต้องอาศัยพื้นฐานทางการศึกษาของคนในประเทศเป็นรากฐาน สำคัญที่สุดประการหนึ่งสำหรับการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้า และการแก้ไขปัญหาการพัฒนา ประเทศในด้านต่าง ๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542, หน้า 15)

ในปัจจุบันการขยายตัวทางเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี และวัฒนธรรม ส่งผลให้ในเวลา เพียงไม่กี่ปี สาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศแนวหน้าของโลกด้านเศรษฐกิจ มีบทบาท ทั้งต่อภูมิภาคเอเชียและต่อภูมิภาคอื่น ๆ ของโลก ทำให้ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดและ ถือเป็นหนึ่งในห้าภาษาหลักขององค์กรสหประชาชาติ ประกอบนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจและ เปิดประเทศในยุคผู้นำใหม่ เช่น การเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (WTO) และการลงนาม จัดตั้งเขตการค้าเสรีกับไทย ด้วยความสำคัญของภาษาจีนในเวทีโลกนี้เอง ส่งผลให้ภาษาจีน เป็นภาษาต่างประเทศในอันดับต้น ๆ ที่ได้รับความสนใจจากผู้เรียนภาษาในหลายประเทศทั่วโลก ไม่น้อยไปกว่าภาษาสำคัญอื่น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาสเปน ภาษาเยอรมัน หรือภาษาญี่ปุ่น ทั่วโลกมีประชากรที่พูดภาษาจีนกลางมากกว่า 1,372 คน ทำให้ภาษาจีนนำหน้า ภาษาอังกฤษที่มีคนพูด 1,302 คน (AFP Relax News, 2011) Internet world stats ระบุว่าภายในสิ้นปี ค.ศ. 2010 จะมีคนใช้ภาษาจีนบนอินเทอร์เน็ตราว 444.9 ล้านคน ซึ่งเป็นรองแค่เพียงเว็บไซต์ที่เป็น ชุมชนของคนใช้ภาษาอังกฤษกว่า 536.6 ล้านคนเท่านั้น

การเรียนภาษาต่างประเทศ นับเป็นความสำคัญของการจัดการศึกษาของประเทศไทย โดยกำหนดไว้ในกลุ่มภาษาที่ 2 ซึ่งนักเรียนทุกคนควรมีทักษะด้านภาษาที่กำหนดให้เรียน เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส หรือภาษาจีน ในประเทศไทยมีการติดต่อทางการค้ากับประเทศจีน มานานตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาจนถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะพระบรมวงศานุวงศ์ของไทยทุกพระองค์ ให้ความสำคัญกับภาษาจีนเป็นอย่างมาก สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ทรงศึกษาภาษาจีนมานานกว่า 25 ปี นอกจากนั้น สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ก็ทรงเริ่มเรียนภาษาจีนเช่นเดียวกัน ทำให้ได้รับความเคารพเทิดทูนจากประชาชน ชาวจีนเป็นอย่างมาก ดังนั้น จึงทำให้เกิดความร่วมมือและพัฒนาการสอนภาษาจีน (ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551, หน้า 15)

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักเห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นดังกล่าว จึงได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ. 2549-2553) โดยภายในปี พ.ศ. 2555 สถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทุกแห่งจะเปิดโปรแกรมสอนภาษาจีน ในช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 (อุทัยวรรณ เกลิมชัย, 2550, หน้า 8) โดยมีเป้าหมายให้นักเรียนนักศึกษาในระบบ โรงเรียนทุกคนได้เรียนภาษาจีนอย่างมีคุณภาพ และในส่วนของคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้กำหนดเรื่อง การส่งเสริมการสอนภาษาจีนเป็นแผนยุทธศาสตร์ 5 ปี (พ.ศ. 2549-2553) ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยมียุทธศาสตร์ 5 ข้อ ในปี พ.ศ. 2550 มีเป้าหมาย ดังนี้ 1) พัฒนาระบบบริหารจัดการ 2) ปรับปรุงและพัฒนาระบบการเรียนการสอนให้มีคุณภาพ 3) ส่งเสริมวิชาการให้ได้มาตรฐาน 4) พัฒนาการศึกษาให้ได้มาตรฐาน และ 5) พัฒนานักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาจีนให้เชี่ยวชาญ

การที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาจีนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาต้องตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษา เข้าใจบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารอย่าง ท่องแท้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้กำหนดลักษณะผู้บริหารสถานศึกษาว่า มีบทบาทในการบริหารและการจัดการศึกษาว่าเป็นผู้อำนวยความสะดวกทั้งทางด้านวิชาการ อาทิ การจัดสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือ ตำรา เกม เทคโนโลยีช่วยการเรียนการสอน และอุปกรณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ (ธีระ รุญเจริญ, 2546, หน้า 19-21) นอกจากนี้ ผู้บริหารสถานศึกษายังต้องสร้างกลไกในการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ครบวงจร อาทิ วิธีการจัดการเรียนการสอนของครู แนวทางการจัดหลักสูตรใหม่ ระบบการวัดและประเมินผล การจัดสภาพแวดล้อม และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง และชุมชน

การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง จัดให้นักเรียนเรียนในทุกระดับชั้น โดยให้เริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จะมีระดับชั้นละ 12 ห้องเรียน จะมีแผนการเรียนศิลป์ภาษาจีนอย่างน้อย 2 ห้องเรียน และทุกห้องเรียนก็ต้องเรียนวิชาภาษาจีน ยกเว้น ห้องที่เรียนศิลป์ภาษาญี่ปุ่น ซึ่งมีเพียง 1 ห้องเรียน และในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจะมีระดับชั้นละ 10 ห้องเรียน จะมีศิลป์ภาษาจีนระดับละ 1 ห้อง และทุกห้องเรียนก็ต้องเรียนวิชาภาษาจีน ยกเว้น ห้องที่เรียนศิลป์ภาษาญี่ปุ่น

ซึ่งมีเพียง 1 ห้องเรียน หลังจากที่จัดการเรียนการสอนที่ผ่านมาหลายปีการศึกษา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน อยู่ในระดับต่ำลง ความสนใจ ใฝ่ใจในการเรียนภาษาจีนน้อยลง เป็นปัญหาที่ทางโรงเรียนเห็นว่าควรจะต้องปรับปรุง พัฒนา โดยโรงเรียนได้มีการปรับปรุงหลักสูตร และกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณธรรม นำความรู้ และมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลาง บุคลากรไม่เพียงพอต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ครูผู้สอนวิชาภาษาจีนยังคงใช้การสอนแบบเดิมคือการบรรยาย ท่องจำ ให้ผู้เรียนศึกษาจากแบบเรียน และทางโรงเรียนรับนักศึกษาฝึกสอนจากประเทศจีน ซึ่งจะมาฝึกปฏิบัติการสอนในระยะเวลา 1 ภาคเรียน ทำให้การเรียนการสอนวิชาภาษาจีนไม่ต่อเนื่องมีการเปลี่ยนผู้สอนบ่อย บางห้องเรียนไม่มีสื่อวัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยีทางการศึกษาที่เพียงพอ (โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง, 2553)

จากปัญหาดังกล่าว อาจจะเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการพัฒนาความรู้ความสามารถของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุง พัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน และเป็นข้อมูลในการวางแผนจัดการศึกษาของโรงเรียนให้เกิดผลดีแก่ผู้เรียนเหมาะสม และสอดคล้อง และเอื้อประโยชน์ต่อการเรียนรู้ และผลของการวิจัยอาจจะทำให้เกิดแนวคิดใหม่ ๆ ในการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง จำแนกตามเพศ และระดับผลการเรียน

คำถามของการวิจัย

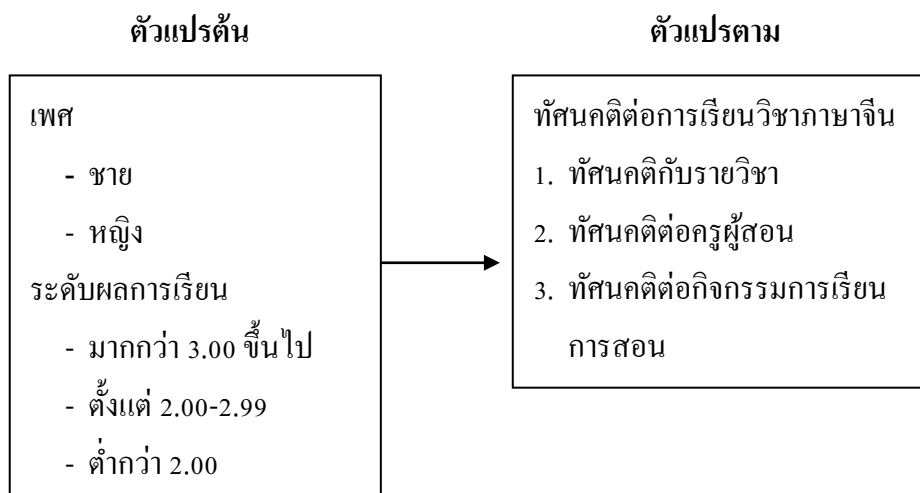
1. ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง อยู่ในระดับใด
2. ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง จำแนกตามเพศ และระดับผลการเรียน แตกต่างกันหรือไม่

สมมติฐานของการวิจัย

ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง จำแนกตามเพศ และระดับผลการเรียน แตกต่างกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้อาศัยแนวคิดการจัดการสาระเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยกำหนดให้ผู้เรียนในระดับช่วงชั้นที่ 4 โครงสร้างของหลักสูตร ได้กำหนดระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียนอยู่ในระดับก้าวหน้า (Expanding level) คุณภาพของผู้เรียนในช่วงชั้นนี้มีความคาดหวังว่าผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง และเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 ก, หน้า 2-3) ซึ่งผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะศึกษาทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดย ซึ่งได้แนวคิดจาก Brown and Holthman (1999, p. 12) ที่ว่าองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับนิสัยและทัศนคติในการเรียนน่าจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าตัวแปรบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ นอกจากนี้ Mehrens and Lehman (1998, p. 402) กล่าวว่า ผู้เรียนจะเรียนได้ดีเพียงใดนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญาเพียงอย่างเดียว หากแต่ยังต้องอาศัยองค์ประกอบอื่น ๆ รวมอยู่ด้วยกัน เช่น ทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อวิชาเรียน องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นจะต้องประกอบด้วยพื้นฐานทางความรู้ อันได้แก่ ผลการเรียนที่สะสมมา สติปัญญา และทัศนคติต่อรายวิชา ทัศนคติเป็นแรงจูงใจที่สามารถกำหนดทิศทางของพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อมได้ นั่นคือ ทัศนคติเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้บุคคลประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการปฏิบัติหน้าที่การงานหรือการเรียน ในด้านการเรียนการสอนมีส่วนช่วยในการสร้างทัศนคติได้มาก แต่ไม่ใช่ว่าจะสร้างขึ้นมาได้ง่ายภายในเวลาอันสั้น บุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งใดจำเป็นต้องรู้ในสิ่งนั้นเป็นอย่างดีมาก่อน และประสานความคิดจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การศึกษาในครั้งนี้ น่าจะเป็นประโยชน์ และเป็นแนวทางในการส่งเสริมทัศนคติที่ดีต่อนักเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นของนักเรียน และจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทัศนคติของนักเรียนต่อไป ผู้วิจัยได้สรุปกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาภาษาจีนของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สมุทรปราการ ในการพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของโรงเรียนให้ดียิ่งขึ้น
2. ผลการวิจัยสามารถนำเป็นข้อมูลในการวางแผนส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียน
3. สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลของโรงเรียนในการพัฒนาแผนการศึกษาของโรงเรียนต่อไป
4. ผลการวิจัยสามารถเป็นแนวทางการศึกษา ค้นคว้า วิจัย สำหรับผู้สนใจในโอกาสต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตของเนื้อหา ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง ใน 3 ด้าน คือ 1) ด้านทักษะคิดต่อรายวิชา 2) ทักษะคิดต่อครูผู้สอน และ 3) ทักษะคิดต่อกิจกรรมการเรียนการสอน
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.1 ประชากร ครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนวิชาภาษาจีนของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง จำนวน 105 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง จากการสุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เรียนวิชาภาษาจีนของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง โดยใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan (1970, pp. 607-610) จากนั้นจึงใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) กำหนดให้ ได้ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 85 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ประกอบด้วย

3.1.1 เพศ ได้แก่

3.1.1.1 เพศชาย

3.1.1.2 เพศหญิง

3.1.2 ระดับผลการเรียน ได้แก่

3.1.2.1 มากกว่า 3.00 ขึ้นไป

3.1.2.2 ตั้งแต่ 2.00-2.99

3.1.2.3 ต่ำกว่า 2.00

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะคิดต่อรายวิชา ทักษะคิดต่อครูผู้สอนและทัศนคติต่อกิจกรรมการเรียนการสอน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีน หมายถึง ความคิด ความรู้สึกแนวโน้มนพฤติกรรมที่จะแสดงต่อการเรียนวิชาภาษาจีน

1.1 ทักษะคิดต่อรายวิชา หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง ที่มีต่อเนื้อหาวิชาภาษาจีน

1.2 ทักษะคิดต่อครูผู้สอน หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง ที่มีต่อครูผู้สอน

1.3 ทักษะคิดต่อกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง ที่มีต่อกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การเรียนการสอนวิชาภาษาจีน

2. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนวิชาภาษาจีน ของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง ปีการศึกษา 2559

3. เพศ หมายถึง รูปลักษณะที่แสดงให้รู้ว่าเป็นหญิงหรือชายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง ปีการศึกษา 2559

3.1 เพศชาย หมายถึง นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง ปีการศึกษา 2559

3.2 เพศหญิง หมายถึง นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง ปีการศึกษา 2559

4. ระดับผลการเรียน หมายถึง ผลการเรียนสะสมของผู้เรียนของนักเรียนในรายวิชาภาษาจีน

5. โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง หมายถึง สถานศึกษาที่ได้รับการจัดตั้งจากกระทรวงศึกษาธิการ ตั้งอยู่ที่ 154 หมู่ที่ 8 ตำบลบางพลีใหญ่ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ รหัสไปรษณีย์ 10540 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

6. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 หมายถึง หน่วยงานที่ได้ประกาศจัดตั้งขึ้นตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ มีบทบาทหน้าที่ในการบริหารจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษา (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6) ในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบ จังหวัดฉะเชิงเทรา และจังหวัดสมุทรปราการ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. การจัดการศึกษาของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง และการจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. หลักการ แนวคิด แนวทางการจัดการสอนวิชาภาษาจีน
3. ทัศนคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ
4. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการศึกษาของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง และการจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ก่อตั้งเมื่อปี พุทธศักราช 2452 โดยพระอรรดโกวิทวุฒิกุล อดีตเจ้าอาวาสวัดบางพลีใหญ่กลาง ร่วมกับชาวบ้านก่อสร้างอาคารเรียนหลังแรกและทำการเปิดสอนอย่างแท้จริงด้วยความร่วมมือของท้องถิ่น เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2452 โรงเรียนพัฒนาอย่างต่อเนื่องจึงเติบโตด้วยคุณภาพพัฒนาขยายตัวเต็มรูปแบบ

วิสัยทัศน์ (Vision)

โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง เป็นองค์กรบริการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล (World-Class standard school) โดยบริหารจัดการด้วยระบบคุณภาพจัดการเรียนการสอนเทียบเคียงมาตรฐานสากล มุ่งเน้นผู้เรียนมีศักยภาพความเป็นพลโลกตามวิถีประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ผู้เรียนสามารถดำรงชีพและศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น จนถึงระดับอุดมศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบนพื้นฐานความเป็นไทย และความเป็นสากลอย่างมีความสุขในสังคมโลก

พันธกิจ (Mission)

1. จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล
2. บริหารจัดการด้วยระบบคุณภาพ (Quality system management) โดยอิงแนวทางการดำเนินงานตามเกณฑ์รางวัลคุณภาพแห่งชาติ (TQA: Thailand quality award) มาพัฒนาขีดความสามารถด้านการบริหารจัดการ เพื่อให้มีวิธีปฏิบัติและผลการดำเนินการในระดับมาตรฐานโลก
3. จัดการเรียนการสอนเทียบเคียงมาตรฐานสากล
4. กำหนดแนวทางพัฒนาครูในการจัดการเรียนการสอน เพื่อมุ่งสู่กลยุทธ์และหลักสูตรของโรงเรียนมาตรฐานสากล
5. พัฒนาผู้เรียนให้มีศักยภาพความเป็นพลโลก (World citizen) คือ เป็นเลิศทางวิชาการ สื่อสารได้อย่างน้อยสองภาษา ล้ำหน้าทางความคิด ผลิตงานอย่างสร้างสรรค์ ร่วมกันรับผิดชอบต่อสังคมโลกตามวิถีประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บนพื้นฐานความเป็นไทยและความเป็นสากล

ภารกิจหลักของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง

1. ศึกษาทำความเข้าใจและสร้างความตระหนักการพัฒนาโรงเรียนสู่มาตรฐานสากลแก่บุคลากรในโรงเรียนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง
2. พัฒนาผู้บริหารให้เป็นผู้นำทางวิชาการ สามารถใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารและบริหารจัดการโดยใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารด้วยระบบคุณภาพ มีวิสัยทัศน์ และสามารถนำโรงเรียนสู่การเป็นมาตรฐานสากล
3. ดำเนินการบริหารจัดการด้วยระบบคุณภาพ (Quality system management) จัดตั้งและดำเนินการโดยยึดหลักการดำเนินงานเชิงระบบ เพื่อช่วยให้องค์กร โรงเรียนสร้างการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบสู่มาตรฐานสากล
4. จัดทำแผนกลยุทธ์เพื่อพัฒนาโรงเรียนสู่มาตรฐานสากล และเสนอแผนกลยุทธ์ต่อ สพฐ. พร้อมทั้งจัดทำพันธะสัญญา (MOU) ในการขับเคลื่อนโรงเรียนสู่มาตรฐานสากล
5. ศึกษา วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยนำมาเทียบเคียงกับหลักสูตรมาตรฐานสากล
6. จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาโดยการมีส่วนร่วมให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาโรงเรียนสู่มาตรฐานสากลและเสนอหลักสูตรต่อ สพฐ.
7. จัดทำสารระยวิชาเพิ่มเติมสู่ความเป็นเลิศ

TOK: Theory of knowledge

CAS: Creativity, actions, service

Global education

Extended-essay

ภาษาอังกฤษ

ภาษาต่างประเทศที่ 2

8. พัฒนาคู่มือให้จัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้มีความเป็นเลิศทางวิชาการ สามารถสื่อสารได้อย่างน้อยสองภาษา ล้ำหน้าทางความคิด ผลิตงานอย่างสร้างสรรค์ ร่วมกันรับผิดชอบต่อสังคมโลกตามวิถีประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บนพื้นฐานความเป็นไทยและความเป็นสากลให้มีศักยภาพความเป็นพลโลก (World citizen)

9. รายงานผลการประเมินโครงการ

10. เผยแพร่ประชาสัมพันธ์

เป้าประสงค์ (Corporate objectives/ Goals)

1. พัฒนาผู้เรียนให้มีศักยภาพเป็นพลโลก (World citizen)
2. ยกระดับการจัดการเรียนการสอนเทียบเคียงมาตรฐานสากล (World-class standard)
3. ยกระดับการบริหารจัดการด้วยระบบคุณภาพ (Quality system management)

ค่านิยม

เป็นคนดี มีความสามารถระดับสังคมโลก

คุณลักษณะผู้เรียน

1. เป็นเลิศทางวิชาการ (ใฝ่เรียนรู้)
2. สื่อสารได้อย่างน้อยสองภาษา
3. ล้ำหน้าทางความคิด (รักษาดี ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต รักความเป็นไทย)
4. ผลิตงานอย่างสร้างสรรค์ (มุ่งมั่นในการทำงาน)
5. ร่วมกันรับผิดชอบต่อสังคมโลก (มีวินัย มีจิตสาธารณะ อยู่อย่างพอเพียง)

กลยุทธ์โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง

กลยุทธ์ที่ 1 เร่งพัฒนาคุณภาพผู้บริหารเพื่อยกระดับคุณภาพสถานศึกษาสู่โรงเรียนมาตรฐานสากล (World-class standard school)

กลยุทธ์ที่ 2 เร่งรัดพัฒนาความพร้อมด้านเทคโนโลยี สารสนเทศ การสื่อสาร สื่อการเรียนการสอนและแหล่งเรียนรู้ เพื่อการบริหารจัดการด้วยระบบคุณภาพ

กลยุทธ์ที่ 3 เร่งพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ปลูกฝังคุณธรรมสำนึกในความเป็นชาติไทย และวิถีชีวิตประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง บนพื้นฐานความเป็นไทย และความเป็นสากลให้มีศักยภาพความเป็นพลโลก (World citizen) แก่นักเรียนทุกคน

กลยุทธ์ที่ 4 เร่งพัฒนา ครูและบุคลากรของโรงเรียนอย่างเป็นระบบ เพิ่มประสิทธิภาพ ในการบริหารหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเทียบเคียงมาตรฐานสากล

กลยุทธ์ที่ 5 สร้างความเข้มแข็งและส่งเสริมการมีส่วนร่วมเพื่อสร้างเครือข่ายและ โรงเรียนร่วมพัฒนา

การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ตามคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ 293/ 2551 เรื่อง ให้ใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลงวันที่ 11 กรกฎาคม พ.ศ. 2551 กำหนดให้สถานศึกษาในสังกัด จัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติ ให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุล ทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรมมีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็น ประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐานรวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐาน การเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรม บนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษา อย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัด การศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้เวลาและ
การจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย
ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา
มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน
เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและ
ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจ
พอเพียง
2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีและ
มีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและ
การปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนา
สิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคม
อย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียน
ให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะ
อันพึงประสงค์ ดังนี้

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ
ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรม
ในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยน
ข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้ง

การเจรจาต่อรองเพื่อขจัด และลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสาร ด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้ มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่องการทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียน ให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย

8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่า สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

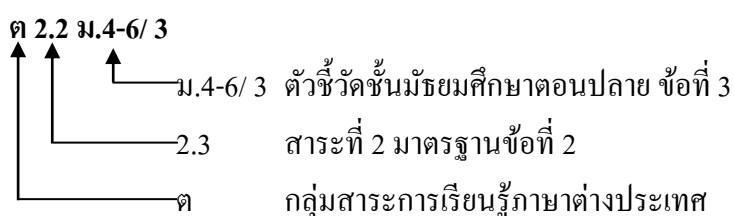
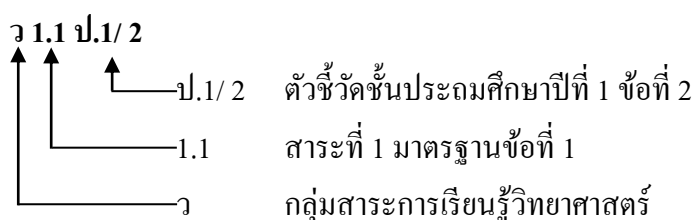
ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรมนำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

1. ตัวชี้วัดชั้นปีเป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1-มัธยมศึกษาปีที่ 3)

2. ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6)

หลักสูตรได้มีการกำหนดรหัสกำกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด เพื่อความเข้าใจ และให้สื่อสารตรงกัน ดังนี้

ภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีน เพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย-จีน ด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน ดังนั้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว สาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงประกอบด้วย

การใช้ภาษาจีนในการฟัง พูด อ่าน เขียน แสดงออก แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ สรูปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

การใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและวัฒนธรรมจีน รู้และเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

การใช้ภาษาจีนในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

การใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก ทั้งนี้ เป้าหมายการเรียนรู้ดังกล่าวกำหนดขึ้นตามมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

มาตรฐาน 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

มาตรฐาน 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

มาตรฐาน 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

มาตรฐาน 4.1 ใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน 4.2 ใช้ภาษาจีนเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ภาษาจีนจัดเป็นภาษาต่างประเทศในจำนวนหลายภาษาที่หลักสูตรกำหนดให้ผู้เรียน เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ ซึ่งแต่ละโรงเรียนมีระดับความพร้อมและจุดเน้นการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนแตกต่างกัน จำนวนผู้เรียนและจำนวนคาบเรียนในแต่ละระดับชั้นและในแต่ละโรงเรียนก็แตกต่างกัน บางแห่งอาจมาก บางแห่งอาจน้อย ขึ้นอยู่กับความพร้อมและจุดเน้นของโรงเรียน จากสภาพการณ์ดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงออกแบบหลักสูตรภาษาจีนให้สอดคล้องและเอื้ออำนวยต่อสถานการณ์ดังกล่าว รวม 3 หลักสูตร ได้แก่

1. หลักสูตรภาษาจีนต่อเนื่อง 12 ปี สำหรับการเรียนต่อเนื่อง ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. หลักสูตรภาษาจีน 6 ปี สำหรับการเริ่มเรียนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และต่อเนื่อง จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6
3. หลักสูตรภาษาจีน 3 ปี สำหรับการเริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

เนื้อหาสาระสำหรับภาษาจีนมีรายละเอียดในแต่ละมาตรฐานการเรียนรู้ ได้กำหนดตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ที่สอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดขอบข่ายการเรียนรู้เป็นรายปี เพื่อให้โรงเรียนได้พัฒนาผู้เรียน ให้เพิ่มพูนความรู้ความสามารถ ทักษะการสื่อสาร ภาษา และความเข้าใจในวัฒนธรรมจีนตามระดับวัยของผู้เรียน

สรุปได้ว่า โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง ใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารและจัดการศึกษา โดยเน้นการกระจายอำนาจ โดยผู้บริหารและบุคลากรทุกฝ่าย มีส่วนร่วมและเน้นให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีศักยภาพเป็นพลเมืองที่ดีและเตรียมความพร้อมเป็นพลโลกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของโรงเรียน คือ โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง

เป็นองค์การบริหาร จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณธรรมจริยธรรมตามมาตรฐานสากล (World class standard school) โดยบริหารด้วยระบบคุณภาพ จัดการเรียนการสอนตามมาตรฐานสากล มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีศักยภาพ ตามวิถีประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ผู้เรียน สามารถดำรงชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นจนถึงระดับอุดมศึกษา ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบนพื้นฐานความเป็นไทย และความเป็นสากลอย่างมีความสุขในสังคมโลก นอกจากนี้แล้วยังส่งเสริมมุ่งเน้นการพัฒนาบุคลากรของสถานศึกษาให้มีความรู้ ความชำนาญ ทักษะการใช้เทคโนโลยี การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียน ในการจัดการศึกษา มีโปรแกรมการเรียนที่หลากหลาย ให้ผู้เรียนสามารถเลือกตามถนัดและสนใจ

หลักการ แนวคิด แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ปัจจุบันทฤษฎีการเรียนรู้ (Acquisition) ภาษาที่สองอยู่บนพื้นฐานการวิจัยทางภาษาศาสตร์ จิตวิทยา สังคมวิทยา มานุษยวิทยา ซึ่งทฤษฎีหนึ่งกล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาทางภาษา โดยเริ่มจากการมารู้ภาษาเลย จนกระทั่งสามารถใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ ทฤษฎีนี้แบ่งพัฒนาการทางภาษา 5 ระดับ ดังนี้ Freeman and Freeman (1994 อ้างถึงใน นพเก้า ณ พัทลุง, 2548, หน้า 8-9)

1. เงียบ การรับรู้ภาษา (The silent/ Receptive or preproduction stage) ระดับนี้ผู้เรียน รับรู้คำศัพท์มากกว่า 500 คำ ซึ่งเป็นคำที่ฟังเข้าใจแต่ไม่สามารถใช้การได้ ระดับนี้เป็นช่วงที่เงียบ เพราะผู้เรียนมาสามารถพูดได้ แต่สามารถตอบสนองได้โดยใช้กลวิธีต่าง ๆ เช่น วัตถุ อุปกรณ์ รูปภาพ หรือการกระทำ เช่น ยืนขึ้น ปิดประตู ไซ้ท่าทาง หรืออาจตอบ Yes/ No ผู้สอนไม่ควรเร่งรัด ผู้เรียนให้พูดจนกว่าเขาจะพร้อม

2. การสร้างภาษาในระดับต้น (The early production stage) เป็นระดับที่ผู้เรียนรับรู้ คำศัพท์ได้ประมาณ 1,000 คำ ซึ่งเป็นคำที่สามารถเข้าใจและใช้การได้ ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถพูด เป็นวลีได้ และสามารถแสดงความเข้าใจ โดยตอบคำถามได้โดยใช้ Yes/ No, Either/ Or, คำถาม ประเภท Who/ What/ Where

3. การพูด (The speech emergence stage) ระดับนี้ผู้เรียนพัฒนาคำศัพท์ได้ประมาณ 3,000 คำ และสามารถใช้วลีสั้น ๆ และประโยคง่าย ๆ ในการสื่อสาร ผู้เรียนเริ่มใช้บทสนทนาและ สามารถใช้คำถามง่าย ๆ ได้ และสามารถตอบคำถามง่าย ๆ ได้โดยสร้างประโยคที่ยาวขึ้น แต่มักจะมี ข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์

4. ความคล่องแคล่วระดับกลางในการใช้ภาษา (The intermediate language proficiency stage) ระดับนี้ผู้เรียนพัฒนาคำศัพท์ได้ประมาณ 6,000 คำ และเริ่มใช้ข้อความที่ซับซ้อน แสดงความคิดเห็น และพูดในประโยคที่ยาว ๆ

5. ความคล่องแคล่วระดับสูงการใช้ภาษา (The advanced language proficiency stage) ระดับนี้ผู้เรียนสามารถใช้คำศัพท์เฉพาะวงการต่าง ๆ ได้ และสามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชั้นเรียนได้เต็มที่ และสามารถใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ดีเท่ากับเจ้าของภาษาในวัยเดียวกัน

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Morrow (1999) ให้ความเห็นว่า ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นผู้สอนต้องนึกถึงหลักการสำคัญ ๆ ดังนี้

1. ผู้สอนต้องรู้ว่าในการเรียนการสอนนั้นมีจุดมุ่งหมายอะไร ผู้สอนจึงต้องวางแผนและกำหนดวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอนแต่ละคาบ เช่น ในการฝึกทักษะการฟัง โดยการฟังพยางค์อาภาสอาจมีวัตถุประสงค์เพื่อถามทิศทางเป็นต้น การเลือกเนื้อหาในการสอนอาจแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับวัยและความสามารถของผู้เรียน นอกจากนั้น ผู้สอนต้องมีเป้าหมายอย่างชัดเจนในการสอนแต่ละบทเรียน และต้องคำนึงว่าเมื่อการสอนแต่ละบทเรียนจบลงผู้เรียนต้องเห็นได้ชัดว่าตนเองสามารถทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเดิมทำไม่ได้และสิ่งนั้นมีประโยชน์ในการสื่อสาร ดังนั้นการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ ประโยชน์ได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งนั้นกับกิจกรรมที่ใช้ในการสื่อสาร

2. ผู้สอนควรตระหนักว่าการสื่อสารเป็นกระบวนการที่ไม่หยุดนิ่งและมีพัฒนาการไปเรื่อย ๆ และไม่สามารถแยกออกเป็นส่วน ๆ ได้ โดยไม่ทำลายธรรมชาติของกระบวนการในการสื่อสาร แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนภาษาที่สูงกว่าระดับประโยคและเกี่ยวข้องกับภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง เพราะฉะนั้นขั้นตอนในการสอนภาษา จึงต้องมีวิเคราะห์และสังเคราะห์ ซึ่งการสอนแบบสังเคราะห์ ได้แก่ การที่ผู้เรียนเรียนรูปแบบภาษาไปทีละแบบ หลังจากนั้นจึงนำรูปแบบภาษาที่เรียนมารวมกัน ส่วนการสอนแบบวิเคราะห์เน้นการเรียนรู้จากการปฏิสัมพันธ์ และสามารถบอกได้ว่ามีปฏิสัมพันธ์กันนั้นมีส่วนประกอบอะไรบ้าง

3. กระบวนการสื่อสารมีความสำคัญเท่ากับรูปแบบของภาษาวิธีการสอน เพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการสื่อสาร จึงเป็นความพยายามที่จะจำลองกระบวนการของการสื่อสารให้มากที่สุด เพื่อให้การเรียนการสอนรูปแบบภาษาอยู่ในบริบทของการสื่อสารกิจกรรมฝึกฝนทางภาษาจะมีลักษณะเพื่อการสื่อสารมากขึ้น หากมีปัจจัย 3 ประการนี้

3.1 ช่องว่างของข้อมูล (Information gap) เป็นการเติมข้อมูลลงในช่องว่าง เพื่อให้เกิดการสื่อสารในสถานการณ์การสื่อสาร ที่เป็นจริงจะเกิดขึ้นระหว่างบุคคล 2 คน ขึ้นไป โดยคนใดคนหนึ่งจะทราบข้อมูลอย่างใดอย่างหนึ่ง ในขณะที่อีกคนหนึ่งไม่ทราบจุดประสงค์ของการสื่อสาร จึงเป็นการเติมช่องว่างของข้อมูลนี้ ลักษณะของกิจกรรมจึงต้องเป็นการให้ผู้เรียนบอกกับเพื่อนในสิ่งที่เพื่อนไม่รู้เช่นนักเรียน 2 คน ได้รับตารางข้อมูลระยะทางระหว่างเมืองต่าง ๆ คนละ 1 ชุด

แต่ละชุดมีข้อมูลบางอย่างที่ขาดหายไป ซึ่งข้อมูลที่ถูกต้องปรากฏอยู่ในตารางอีกชุดหนึ่งแล้ว นักเรียนจะถามตอบกันเพื่อค้นหาข้อมูลที่ขาดหายไปแล้ว จึงเติมให้ครบในตารางของตนกิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูล ผู้สอนจึงควรสร้างสถานการณ์ที่มีช่องว่างของข้อมูลเหล่านี้ในลักษณะที่เหมาะสม

3.2 การเลือกสิ่งที่ต้องการพูด (Choice) ผู้ที่มีส่วนร่วมในการสนทนาควรมีโอกาสเลือกเรื่อง และวิธีการพูดด้วยตนเองผู้พูดจะเลือก ทั้งความคิดที่ต้องการสื่อสารและรูปแบบภาษาที่เหมาะสม ซึ่งคู่สนทนาไม่มีโอกาสทราบล่วงหน้าว่าจะพูดเรื่องอะไร ดังนั้น หากผู้สอนจัดกิจกรรมที่มีการควบคุมการแสดงออกทางภาษาของผู้พูดและผู้ฟังกิจกรรมนั้น ก็จะไม่เป็นการสื่อสารอย่างแท้จริง

3.3 ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในการสื่อสารตามปกติคู่สนทนาควรได้รับข้อมูลย้อนกลับจากอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งจะทำให้ผู้พูดรู้ว่าการสนทนาของตนได้ผลหรือไม่ ถ้าคู่สนทนาแสดงท่าทางว่าไม่เข้าใจผู้พูดต้องหาวิธีอื่นมาสื่อสารความหมาย เช่น การพูดซ้ำ การอธิบายเพิ่มเติมโดยใช้ท่าทางประกอบ เป็นต้น การที่ผู้พูดได้ข้อมูลย้อนกลับ ทำให้การสื่อสารเป็นไปอย่างต่อเนื่องและประสบความสำเร็จ

4. ผู้เรียนควรเรียนด้วยการกระทำนั้น คือ การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนผู้สอนควรมีบทบาทเป็นผู้คอยช่วยเหลือแนะนำและจัดสภาพแวดล้อม ตลอดจนกิจกรรมที่เหมาะสมแก่ผู้เรียนการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้มีการทำกิจกรรม ซึ่งกิจกรรมนั้นควรมีลักษณะที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษา นอกจากเป็นการเรียนรู้รูปแบบของภาษาแล้ว ยังทำให้ผู้เรียนได้นำรูปแบบภาษานั้นมาใช้ เพื่อสื่อความหมายด้วยการแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ไม่จำเป็นต้องกระทำเสมอไป การเรียนภาษาในอดีตผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้งที่กระทำเช่นนี้ก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี เพราะจะทำให้ผู้เรียนไม่ได้ใช้ความรู้ทางภาษาที่เรียนซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เชื่อว่าการที่ผู้เรียนมีโอกาสในการใช้ภาษาอย่างมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นได้บ้าง ซึ่งข้อผิดพลาดนี้ถือว่าเป็นลักษณะทางภาษาที่มีการยืดหยุ่นได้ อาจสรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผู้สอนควรคำนึงถึงการให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาได้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงได้มากที่สุด โดยฝึกในลักษณะสัมพันธ (Integrated skill) โดยผู้สอนมีหน้าที่จัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน เช่น การสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สนทนากัน เป็นต้น การจัดกิจกรรมเช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น Scott (1981, pp. 70-77 อ้างถึงใน พิมล ทองวิจารณ์, 2548, หน้า 22) กล่าวถึงขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มี 3 ขั้น ดังนี้

1. บอกวัตถุประสงค์

2. การใช้รูปแบบภาษาในบริบท

3. ฝึกการถ่ายโอนนอกจากนั้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ยังให้ความสำคัญกับเกมและการแสดงบทบาทสมมติ และมีการสนับสนุนให้ผู้เรียนฝึกภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง สามารถเลือกสิ่งที่จะพูดได้ด้วยตนเอง และมีการตอบสนองการที่จะบอกว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ก็คือ การที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้สอดคล้องและเหมาะสมกับช่องว่างของข้อมูลและสามารถตอบสนองได้ดี เพราะการใช้ภาษาได้คือนั้นผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้สอนควรวางแผนการจัดการเรียนการสอน โดยมีการวางแผนการสอนตามวัตถุประสงค์ โดยคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน สภาพแวดล้อมและควรพัฒนาวิธีการสอน เทคนิคการสอนให้สอดคล้องกับความเหมาะสมของผู้เรียน และเกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนและสามารถนำไปใช้ได้จริง

แนวทางการจัดการสอนภาษาจีน

ศรีวิไล พลมณี (2528, หน้า 195-203) ได้กล่าวถึงการสอนการใช้ภาษาไว้ ดังนี้ สัดส่วนของการฟังการพูด การอ่าน การเขียนในชีวิตประจำวันนั้นเราฟังมากกว่าพูด พูดมากกว่าอ่าน อ่านมากกว่าเขียน ดังนั้น การสอนภาษาทุกระดับชั้น ผู้สอนควรฝึกทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนให้สัมพันธ์กันไป

การสอนฟัง ควรคำนึงถึงจุดหมายการสอน 6 ข้อ

1. การฝึกมารยาท การฟังโดยการให้คำแนะนำมารยาททั่ว ๆ ไปของการฟังและมารยาทอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับฟัง ส่งเสริมในด้านการปฏิบัติ โดยจัดให้มีประสบการณ์การฟังตามสถานการณ์ต่าง ๆ

2. การฟังเพื่อเก็บใจความสำคัญและฝึกทักษะสัมพันธ์ คือ สอนให้รู้จักวิธีเก็บใจความสำคัญ รู้จักที่จะเขียนสรุปสาระสำคัญของสิ่งที่ตนได้ฟัง ฝึกการเก็บใจความสำคัญโดยให้ฟังเรื่องต่าง ๆ ฝึกให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับจากการฟังมาทำกิจกรรมตามความเหมาะสม

3. การสอนให้มีวิจารณญาณในการฟัง คือ สอนให้รู้จักพิจารณาว่าสิ่งที่ฟังมีลักษณะอย่างไรเป็นคำบอกเล่า เป็นข้อเท็จจริง หรือเป็นความเห็นของผู้พูด ถ้าเป็นความเห็นก็ให้รู้จักพิจารณาว่าเป็นความเห็นชอบด้วยเหตุผล หรือไม่เชื่อถือได้หรือไม่ มีเจตนาอย่างไร

4. การฟังเพื่อให้ได้ความรู้อันเป็นทางส่งเสริมสติปัญญา คือ สอนวิธีจดหัวข้อความรู้ที่ได้จากการฟังชี้ให้เห็นประโยชน์ของการจัดหัวข้อ เพื่อประหยัดเวลาและช่วยความจำ

5. การสอนให้รู้คุณค่าของสิ่งที่ได้ฟัง คือ สอนให้รู้จักสังเกต ว่าสิ่งที่ได้ฟังมีคุณค่าที่ตรงไหน เช่น ด้านความเพลิดเพลิน ด้านส่งเสริมศีลธรรมและวัฒนธรรม ด้านความไพเราะงดงาม

6. การส่งเสริมให้มีความเจริญทางจินตนาการมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คือ สอนให้เกิดความคิดคำนึงเมื่อได้ฟัง และสามารถแสดงออกซึ่งความคิดนั้นเป็นความรู้สึกชื่นชมด้วยวาจา หรือด้วยลายลักษณ์อักษร

胡伟希 (1978, pp. 1-51) กล่าวถึงสอนการฟังว่า

1. วิธีสอนต้องทำความเข้าใจกับประโยคเดี่ยวก่อน
 - 1.1 การเรียนแบบหรือการทำตามผู้สอน
 - 1.2 การเลือกเน้นเสียงคำ
2. การเลือกและแบ่งแยกได้ว่าผู้พูดมีน้ำเสียงและอารมณ์อย่างไร
 - 2.1 การเปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำถาม
 - 2.2 การฟังเขียน
 - 2.3 การเลือกเติมคำที่อยู่ท้ายประโยค
 - 2.4 การเลือกพูดซ้ำคำที่อยู่ท้ายประโยค
 - 2.5 เลือกคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกันในประโยคที่ได้ฟัง
 - 2.6 เมื่อฟังประโยคแล้วจับใจความสำคัญให้ได้และบอกได้ว่าหมายถึงอะไร
 - 2.7 เมื่อฟังประโยคแล้วใช้คำตอบให้ต่อเนื่องกันกับประโยคแรก
 - 2.8 การเลือกความหมายของประโยค
 - 2.9 การบอกผิดหรือถูก
 - 2.10 ฟังแล้วเลือกรูปภาพที่เกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟัง
 - 2.11 ฟังแล้วจัดจำตัวเลขที่ใช้บ่อยและมีความเกี่ยวข้องกับตัวเอง เช่น หมายเลขโทรศัพท์ บ้านเลขที่เลข ทะเบียนรถ ป้ายรถเมล์
 - 2.12 ฟังแล้วตอบคำถามว่าผิดหรือถูก
 - 2.13 ฟังบทสนทนาแล้วเลือกคำถามตามตัวเลือกที่ให้มา
 - 2.14 ฟังบทสนทนาแล้วเลือกตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องได้
 - 2.15 ฟังแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องได้
 - 2.16 ฟังแล้วจำเนื้อหาในบทความ
3. การฟังแล้วทำความเข้าใจในบทความสั้น ๆ
 - 3.1 การบอกแล้วตามปฏิบัติตามคำสั่ง
 - 3.2 ดูรูปแผนผังเพื่อหาสถานที่การหาหนทางแล้วพูดเป็นข้อความสั้น ๆ

- 3.3 การเลือกตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง
- 3.4 การกรอกแบบฟอร์ม
- 3.5 เมื่อฟังแล้วมีข้อความซ้ำ ๆ กันให้จัดเป็นหมวดหมู่
- 3.6 ฟังแล้วเดาจากเรื่องที่ได้ฟังว่าหมายถึงอะไร
- 3.7 ให้ดูรูปภาพแล้วพูดถึงสิ่งที่อยู่ในรูปนั้น
- 3.8 การแสดง
4. การใช้เหตุการณ์จริงพูดสนทนากัน
 - 4.1 ฟังแล้วสนทนากัน
 - 4.2 ฟังแล้วตอบคำถาม
 - 4.3 ฟังแล้วเลือกคำตอบเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง
 - 4.4 ฟังแล้วจำข้อคิดที่ได้จากเนื้อเรื่องหรือนิทาน

การสอนพูด

ด้วยเหตุที่ทักษะการฟัง การพูด เป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กัน ในการติดต่อสื่อสาร ความหมายในการสอนของครูจะแยกสอนแต่ทักษะหนึ่งทักษะใด ย่อมทำไม่ได้เช่น ในขณะที่เด็กฟังครู หรือเพื่อนพูดเด็กก็จะติดตามไปว่าพูดเรื่องอะไร สั่งให้ฟังทำหรือตอบอะไรใจความสำคัญว่าอย่างไร เมื่อถามก็จะตอบออกมาเป็นคำพูด ดังนั้น ครูที่ฝึกให้เด็กพูดจึงมิใช่ฝึกพูดอย่างเดียว ต้องฝึกการฟังและการคิดไปพร้อมกันด้วย 胡伟希 (1978, pp. 1-51) กล่าวถึงการพูดไว้ว่า

1. สอนพูดคำศัพท์ประโยคให้ชัดเจน ถูกต้องการแสดงอารมณ์ดีใจ เสียใจ
2. ดูภาพแล้วพูด เล่านิทาน พูดสนทนาสั้น ๆ
3. ทักษะศึกษา พานักเรียนไปทัศนศึกษาแล้วฝึกพูดถึงสิ่งที่ได้พบเห็น
4. ใช้วิธีตามขั้นตอนในบทเรียน
 - 4.1 ให้นักเรียนรู้จักคำศัพท์ในบทเรียน
 - 4.2 เนื้อหาบทเรียนต้องน่าสนใจ

การสอนอ่าน

การสอนอ่าน ควรจำสอนทั้งการอ่านออกเสียงและอ่านในใจ ทักษะการอ่านนั้นเป็นสิ่งที่ควรฝึกให้นักเรียนมีอย่างสูง โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษา การที่นักเรียนจะมีทักษะการอ่านดีนั้นขึ้นอยู่กับ การมองเห็นคุณค่า ดังนั้น เมื่อนักเรียนอ่าน เป็นเริ่มสนุกกับการอ่านควรมีหนังสืออื่นที่ดี สนองตอบให้ทันการณ์ เด็กจะพัฒนาการอ่านไปยิ่งขึ้น พร้อมทั้งผู้สอนต้องสนับสนุนให้นักเรียนได้แสดงออกจากการอ่าน อันจะทำให้เห็นประโยชน์ของการอ่าน

การสอนเขียน

การเขียนเป็นทักษะขั้นสูงในบรรดาทักษะทั้ง 4 ทางภาษา เป็นทักษะที่จำเป็นต้องอาศัยทักษะอื่นเป็นพื้นฐานมาก่อน จึงจะทำให้สามารถเขียนได้อย่างมีทักษะ ดังนั้น ก่อนจะถึงขั้นเขียน ผู้สอนควรวางแผนให้นักเรียนได้พัฒนาความรู้ความคิด โดยอาศัยทักษะการฟัง การอ่าน และจัดประสบการณ์อื่น ๆ ที่ให้ความรู้ความคิดแล้วฝึกให้แสดงออกซึ่งความรู้สึกล่อสิ่งนั้น ๆ นักเรียนจะมีความเชื่อมั่นและพร้อมที่จะเขียน ครั้งศตวรรษที่ผ่านมาได้มีผู้คิดค้นว่าหลักการในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้นไว้อย่างมากมายหลายยุคหลายสมัย และใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ซึ่งในด้านการปฏิบัติการสอนได้มีการคิดหลักการสอนภาษาจีน เพื่อเป็นภาษาที่สองอย่างต่อเนื่อง และลึกซึ้ง ในขณะที่เดียวกันก็ได้นำประสบการณ์ของการเรียนการสอนในต่างประเทศมาเป็นบทเรียนผ่านการสืบค้น และทำการสรุปมาเป็นเวลานาน สำหรับจุดเด่นของการเขียนการสอนภาษาจีน เพื่อเป็นภาษาที่สอง สามารถสรุปหลักการได้ดังนี้

1. หลักการใช้ความรู้พื้นฐานและทักษะเบื้องต้นของภาษาจีนที่ดี ในการปลูกฝังความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนแก่ผู้เรียน
2. หลักการเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำให้ความสำคัญกับปัจจัยทางอารมณ์ ส่งเสริมการแสดงออกของผู้เรียนอย่างเต็มที่และความคิดสร้างสรรค์
3. หลักการเรียนการสอนประสาน 3 แนวคิด โดยเน้นความสัมพันธ์ทางโครงสร้างทางภาษาความสามารถและวัฒนธรรมเข้าไว้ด้วยกัน
4. หลักการส่งเสริมสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ เพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ภาษาจีน มีจิตสำนึกในการเรียนและการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ
5. หลักการใช้การฝึกฝนทักษะทางภาษา แบบทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร มาเป็นหลักในการเรียนรู้
6. หลักการการนำประโยชน์รวมทั้งวิถี มาเป็นจุดสำคัญและการเรียนแบบแนวประสาน หัวเรื่องใหญ่ คือ การออกเสียงไวยากรณ์ คำศัพท์ และอักษรจีน
7. หลักการพัฒนาความต้องการให้ครบทุกด้านทั้ง การฟัง พูดอ่าน เขียน แบ่งระดับความยากง่าย และการรวมเป็นหนึ่งในภาษาพูดกับภาษาเขียน
8. หลักการใช้ภาษาแม่ เป็นเพียงเพื่อดำเนินการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาจีนเท่านั้น ตลอดจนควบคุมการใช้ภาษาแม่ของผู้เรียน
9. หลักการดำเนินการสอนอย่างเป็นขั้นตอน จากง่ายแล้วค่อยเพิ่มความยากขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างเป็นระบบ พร้อมทั้งความรู้เดิมเพื่อทบทวนอย่างต่อเนื่อง

10. หลักการการใช้เทคโนโลยีทางการศึกษา เพื่อการเรียนรู้ที่ดีขึ้นเช่นการใช้สื่อการสอนรูปภาพของจริง รวมทั้งกิริยาท่าทางประกอบเป็นต้น 刘询 (2007, pp. 112-119) ในการสอนภาษาจีนนั้น เป็นการสอนภาษาที่มีลักษณะเฉพาะ กล่าวคือ ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีต้นกำเนิดมาจากรูปภาพคำศัพท์แต่ละตัว มีความหมายในตัวเอง ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนจึงจำเป็นต้องศึกษาหลักการสอนภาษาจีนให้ดีเสียก่อน 胡伟希 (1978, pp. 1-51) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนภาษาจีน ดังนี้

1. การสอนออกเสียง

- 1.1 ครูพูดออกเสียง ให้นักเรียนดูปากและให้นักเรียนพูดตาม
- 1.2 การเปรียบเทียบเสียงโดยครูออกเสียง zh ch sh แล้วให้นักเรียนฟัง
- 1.3 การใช้มือเป็นสัญลักษณ์ เช่น ใช้มือแทนการออกเสียงวรรณยุกต์ที่ 1-4
- 1.4 การใช้กลอนและเสียงสัมผัสในการช่วยจำ เช่น

静夜思
床前明月光，疑是地上霜。
举头望明月，低头思故乡。

ทัศนคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในการศึกษาค้นคว้าทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดจากการศึกษาหลักการ เอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สามารถกำหนดทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนได้ดังนี้

1. ทัศนคติกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ความหมายของทัศนคติ

ความหมาย ทัศนคติ (Attitude) ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน กล่าวว่า ทัศนคติเป็นคำสมาสระหว่าง “ทัศนะ” ซึ่งแปลว่า ความเห็นและคำว่า “คติ” ซึ่งแปลว่า แบบอย่างหรือลักษณะ เมื่อนำสองคำมารวมกัน จึงแปลว่า ลักษณะของความเห็น ซึ่งหมายถึงความรู้สึกที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือบุคคลหนึ่ง

ทัศนคติ (Attitude) มาจากศัพท์ภาษาละตินว่า “Aptus” หมายถึง ความเหมาะสมและปรับเปลี่ยน เป็นพฤติกรรมเตรียมพร้อมทางสมองในการที่จะกระทำ ซึ่งบ่งบอกถึงหน้าที่ของสภาวะจิตใจหรือสภาพของอารมณ์ ทัศนคติเป็นคำที่มีความหมายกว้าง โดยมีผู้ให้ความหมายไว้หลากหลาย

Newcomb (1998, p. 12) กล่าวว่า ทศนคติเป็นความรู้สึกโน้มน้าของจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ที่บุคคลได้รับ ทศนคติแสดงออกมาได้ทางพฤติกรรมเป็นสามส่วนใหญ่ ๆ คือ แสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วยหรือชอบในสิ่งนั้น ซึ่งจะทำได้ยากเข้าหาหรือเข้าไปใกล้สิ่งนั้น ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า ทศนคติทางบวก (Positive) ส่วนที่สอง คือ ลักษณะการแสดงออกที่ไม่พอใจ ไม่ชอบ ไม่เห็นด้วย ซึ่งเป็นเหตุทำให้อย่างออกห่างสิ่งนั้น ลักษณะเช่นนี้เรียกว่าชอบ หรือไม่ชอบ เรียกว่า ทศนคติแบบกลาง (Neutral attitude)

Edward (1998, p. 2 อ้างถึงใน จินตนา รอดเรืองคุณ, 2546) กล่าวว่า ทศนคติ หมายถึง ปริมาณของความรู้สึกเชิงบวกหรือเชิงลบที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าทางจิตวิทยา ซึ่งได้แก่ สัญลักษณ์ต่าง ๆ สถาบัน นิชาม คติพจน์ อุดมการณ์ หรือต่อบุคคล

Secord and Backman (1964, p. 97) ให้นิยามสั้น ๆ ว่า ทศนคติเป็นความรู้สึก (Affect) ความนึกคิด (Cognition) และพฤติกรรม (Behavior) และนอกจากนี้ ทศนคติ ยังเป็นสภาวะทางจิตที่กำหนดการคิดที่มีพื้นฐานมาแล้ว โดยมีองค์ประกอบ คือ

1. ความรู้สึก เช่น การชอบหรือไม่ชอบคนนั้น หรือสิ่งนั้น
2. ความรู้สึกหรือความคิด เช่น ความรู้สึกเกี่ยวกับคน หรือสิ่งนั้นๆ
3. การกระทำหรือพฤติกรรม เช่น ความตั้งใจจะแสดงกริยาที่เกี่ยวกับคนนั้น

หรือสิ่งนั้น ๆ ออกมา

ทิตยา สุวรรณะ (2547, หน้า 47) ให้ความหมายของทศนคติว่า หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดเป็นแนวทางในการปฏิบัติหรือแบบการมองของบุคคลใดบุคคลหนึ่งต่อสิ่งเร้าอันใดอันหนึ่งหรือสิ่งที่เราประเมิน โดยที่ความรู้สึกนึกคิดหรือแบบของการมองที่จะเป็นการประเมินค่าของสิ่งนั้น โดยใช้มาตรฐานของบุคคลนั้นเป็นเครื่องวัด

สำหรับในภาษาไทยนั้นในปัจจุบันมีผู้นิยมใช้คำว่า เจตคติ แทนคำว่า ทศนคติเพิ่มมากขึ้น โดยราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. 2540 ให้นิยามความหมายของคำว่า เจตคติไว้เช่นกัน โดยหมายถึง ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งโดยความหมายรวมแล้ว ทศนคติ และเจตคติ ต่างมีความหมาย หรือสิ่งความในสิ่งเดียวกัน

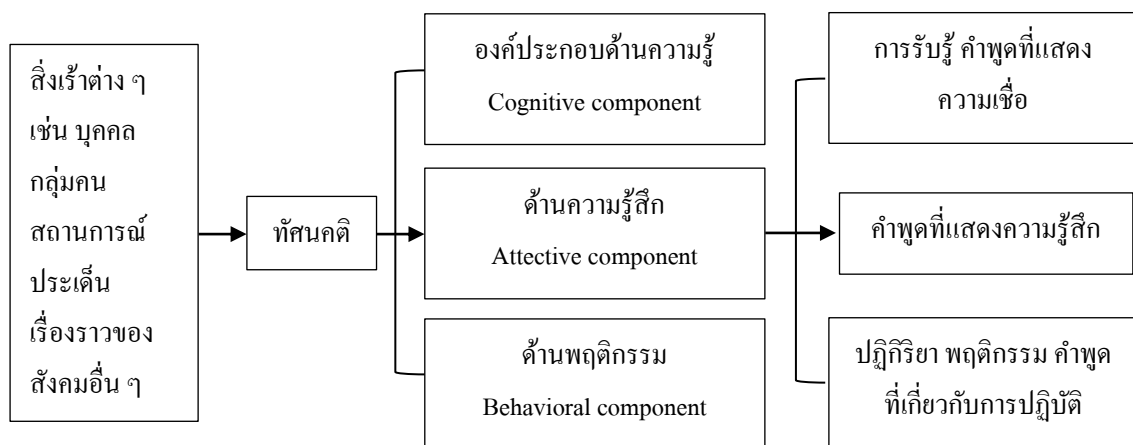
นอกจากนี้ ยังมีองค์ประกอบของทศนคดียังถือว่าเป็นความรู้สึก หรือความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลหนึ่ง ซึ่งเป็นไปในรูปของเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ดีหรือไม่ดี ทศนคติมิได้เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ ดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive component) ได้แก่ ความรู้ และความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะเป็นบุคคล กลุ่ม หรือสภาวะการณ์ใด ๆ ความรู้และความคิดดังกล่าวจะเป็น

ส่วนกำหนดลักษณะและทิศทางของทัศนคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้และการติดต่อกับสิ่งเร้าได้ครบถ้วนแล้ว บุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งเร้าในทางบวก หรือทางลบชัดเจนยิ่งขึ้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective component) ได้แก่ อารมณ์หรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า อารมณ์หรือความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นสิ่งกำหนดลักษณะทิศทางของทัศนคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้สึกไม่ดีต่อสิ่งใด ก็จะมีทัศนคติเชิงลบต่อสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) ได้แก่ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่บอกลักษณะและทิศทางของทัศนคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้านั้นชัดเจน แน่นนอน ทัศนคติก็น่าจะมีลักษณะเป็นบวกหรือลบชัดเจน แน่นนอน (Triandis, 2001, pp. 2-3)

ภาพที่ 2 องค์ประกอบของทัศนคติตามแนวคิดของ Triandis (2001, p. 3)

Morris (1999, p. 610) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบของทัศนคติที่ได้รับการยอมรับในปัจจุบัน ว่ามีสามองค์ประกอบ ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านการรับรู้ (Cognitive component) หมายถึง ความรู้ความเชื่อและความคิดเห็นที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ตัวอย่างองค์ประกอบด้านการรับรู้ เช่น เชื่อว่าสุราเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคม

2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ (Emotional component) หมายถึง ความรู้สึก รัก เกลียด ชอบ ไม่ชอบสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นองค์ประกอบสำคัญ ตัวอย่างองค์ประกอบของทัศนคติด้านนี้ เช่น รู้สึกว่าสุราเป็นสิ่งเลวร้าย

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) หมายถึง แนวโน้มของพฤติกรรมปฏิบัติที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เช่น หลีกเลียจจากสุราหรือผู้เสพสุรา

องค์ประกอบของทัศนคติ	การแสดงออก
การรับรู้ (ความเชื่อ ความคิดเห็น)	เชื่อว่าสุราเป็นต้นเหตุของปัญหาสังคม
อารมณ์ (ความรู้สึก)	ไม่ชอบสุรา รู้สึกว่าสุราเป็นสิ่งเลวร้าย
พฤติกรรม (แนวโน้มของพฤติกรรม)	หลีกเลียจสุรา ไม่คบกับผู้เสพสุรา

ภาพที่ 3 องค์ประกอบของทัศนคติตามแนวความคิดของ Morris (1999, p. 611)

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2546, หน้า 198-201) กล่าวว่า องค์ประกอบของทัศนคติมี 3 องค์ประกอบ ดังนี้ คือ

1. องค์ประกอบทางการรู้คิด ทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นจะต้องประกอบด้วย ความรู้หรือความเชื่อของบุคคลที่เกี่ยวกับเป้าหมายของทัศนคติ ที่อาจเป็นวัตถุหรือบุคคลหรือเหตุการณ์เป็นอันดับแรก และเป็นความรู้สึกที่มีทิศทางประกอบด้วย คือ ทางที่สิ่งนั้นได้ไม่ได้เป็นเพียงข้อเท็จจริงโดยทั่วไปเท่านั้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก ทัศนคติมีลักษณะที่สำคัญ คือ อารมณ์ของบุคคลเกี่ยวกับวัตถุทางทัศนคตินั้น เช่นเดียวกับองค์ประกอบแรก ความรู้สึกของบุคคลที่เกี่ยวกับวัตถุทางทัศนคตินั้น เช่นเดียวกับองค์ประกอบแรก ความรู้สึกของบุคคลก็จะต้องมีทิศทางด้วย ซึ่งหมายถึง ความชอบ ความไม่ชอบสิ่งนั้น หรือความพอใจ ไม่พอใจสิ่งหนึ่ง องค์ประกอบนี้ของทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งของบุคคล จะต้องสอดคล้องกับทิศทางขององค์ประกอบแรกของเขาด้วย กล่าวคือ ถ้าบุคคลเชื่อว่าสิ่งใดมีประโยชน์ บุคคลก็จะชอบและพอใจสิ่งนั้น องค์ประกอบนี้มีเนื้อหาที่อาจวัดไม่ได้หลากหลายเท่าองค์ประกอบแรก แต่ก็เป็้องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของทัศนคติ

3. องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ (Action tendency component) เมื่อบุคคลมีความรู้เชิงประเมินค่า และมีความรู้สึกชอบ ไม่ชอบสิ่งนั้นแล้ว สิ่งที่สอดคล้องกันซึ่งติดตามมา คือ ความพร้อมที่จะกระทำให้สอดคล้องกับความรู้สึกของตนต่อสิ่งนั้นด้วย นอกจากนี้ ทัศนคติประกอบด้วยแง่มุม หรือประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

3.1 แง่ของการใช้ดุลพินิจรับรู้ แง่มุมประการนี้เกี่ยวกับลักษณะของการใช้ความคิดเหตุผล ดุลพินิจในใจการที่จะรับรู้ถึงวัตถุทางจิตวิทยาภายนอก ซึ่งขบวนการดังกล่าวนี้อาจเรียกว่า

เป็นลักษณะของการใช้พิจารณาในการที่จะทำความเข้าใจหรือภาษาทั่วไป อาจใช้คำว่า การใช้
ความคิดนั่นเอง

3.2 แ่งที่เกี่ยวกับการใช้อารมณ์ แ่งมุ่มนี้เป็นเรื่องของการใช้ความรู้สึกทางด้านอารมณ์
มากกว่าที่ใช้เหตุผลอย่างประการแรก เป็นการรับรู้วัตถุทางจิตวิทยาภายนอก โดยมีได้ใช้ความคิด
หรือเหตุผลอะไรมากนัก ซึ่งในแง่ตัวเองทัศนคติมักจะไม่ได้รับการยอมรับมากเท่าที่ควร

3.3 แ่งมุ่มทางด้านพฤติกรรม ในประเด็นนี้เป็นแง่มุ่มที่เกี่ยวกับแนวโน้มการแสดงออก
ซึ่งพฤติกรรมภายนอกจึงเรียกได้ว่าเป็นแง่มุ่มมองทางพฤติกรรม หมายถึง ทัศนคติที่เกิดขึ้นนั้นหรือ
ที่เป็นอยู่นั้นมีแนวโน้มที่จะแสดงออก เพราะฉะนั้นในการพิจารณาทัศนคติมิได้คิดเพียงอารมณ์
หรือการใช้เหตุผลอย่างหนึ่งอย่างใดแต่เป็นการรวมทั้งการใช้ความคิด เหตุผล การใช้ความรู้สึก
ทางอารมณ์ และแนวโน้มที่จะแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมภายนอก ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้มีความเชื่อ
กันมาแต่ดั้งเดิมว่า ทัศนคตินั้นจะมีส่วนสัมพันธ์กับพฤติกรรม

โดยสรุปองค์ประกอบของทัศนคติ ได้แก่ องค์ประกอบด้านการเรียนรู้ ความรู้สึกและ
พฤติกรรม ซึ่งทั้งสามส่วนมีความสัมพันธ์กัน คือ ด้านการเรียนรู้เป็นลักษณะของการใช้ความคิด
พิจารณาต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด แล้วแสดงความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งนั้นก็คือด้านความรู้สึก
เมื่อบุคคล ใดบุคคลหนึ่งรู้สึกอย่างไรต่อสิ่งนั้น ๆ ก็ที่จะแสดงพฤติกรรมออกมา ดังนั้น ทัศนคติ
จึงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอีกด้วย

ลักษณะของทัศนคติ

1. ทัศนคติ เกิดจากการเรียนรู้หรือเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคลไม่ได้ติดตัวมา
แต่เกิด
2. ทัศนคติ เป็นสถานการณ์ทางจิตใจที่มีอิทธิพลต่อแนวความคิด และการกระทำของ
บุคคล เพราะเป็นส่วนประกอบที่กำหนดแนวทางให้ทราบล่วงหน้าว่า บุคคลประสงค์สิ่งใดแล้ว
บุคคลนั้นมีท่าทีต่อสิ่งนั้นลักษณะใด
3. แม้ว่าทัศนคติเป็นสภาวะทางจิตใจที่มีความมั่นคงพอสมควร แต่ก็อาจเปลี่ยนแปลงได้
เนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งต่าง ๆ และการเรียนรู้

ทิตยา สุวรรณะชญ (2547, หน้า 602-603) กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของทัศนคติ 4 ประการ
คือ

1. ทัศนคติเป็นสภาวะก่อนที่พฤติกรรม ได้ตอบสนองต่อเหตุการณ์ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
โดยเฉพาะ หรืออาจเรียกว่า เป็นภาวะที่พร้อมจะมีพฤติกรรม
2. ทัศนคติจะมีความคงตัวอยู่ในช่วงระยะเวลา คือ มีความมั่นคงถาวรพอสมควร
เปลี่ยนแปลงได้ยาก แต่มิได้หมายความว่า จะไม่มีการเปลี่ยนแปลง

3. ทักษะเป็นตัวแปรที่ทำให้ไปสู่ความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมกับความรู้สึกนึกคิด ไม่ว่าจะเข้าไปในรูปแบบของการแสดงออกโดยวาจาหรือการแสดงความรู้สึก ตลอดจนที่จะต้องเผชิญหรือหลีกเลี่ยงต่อสิ่งใด

4. ทักษะมีคุณสมบัติของแรงจูงใจในอันที่จะทำให้บุคคลประเมินและเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งหมายความต่อไปถึงการกำหนดทิศทางของพฤติกรรมจริงด้วย

โดยสรุปของลักษณะของทักษะคือ ความคิดเห็น ความรู้สึก และท่าทีกระทำหรือแนวโน้มพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งในแง่บวก และในแง่ลบ

การเกิดทักษะคือ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2546, หน้า 91-99) กล่าวถึงแหล่งสำคัญที่ทำให้เกิดทักษะคือไว้ 4 แหล่ง ดังต่อไปนี้

1. ประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific experience) วิธีการหนึ่งที่เราเรียนรู้ทักษะคือ การมีประสบการณ์เฉพาะอย่างกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทักษะนั้น เช่น ถ้าเรามีประสบการณ์ที่ดีเกี่ยวกับบุคคลหนึ่ง เราจะมีความรู้สึกชอบบุคคลนั้น ในทางตรงข้ามถ้ามีประสบการณ์ไม่ดีก็จะมีความรู้สึกไม่ชอบบุคคลนั้น

2. การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น (Communication form others) โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลในครอบครัว เช่น เด็กได้รับการสั่งสอนหรือบอกจากผู้ปกครองเสมอว่า การขโมยสิ่งของคนอื่นไม่ดี เด็กจะมีทักษะนั้น เช่นนั้น

3. สิ่งที่เป็นแบบอย่าง (Model) ทักษะบางอย่างถูกสร้างขึ้นจากการเลียนแบบผู้อื่น เช่น บิดาของนาย ก กล่าวเสียงฟ้าร้อง นาย ก ก็มีทักษะนั้นต่อเสียงฟ้าร้องว่าเป็นสิ่งน่ากลัว

4. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน (Institutional factor) ทักษะบุคคลหลายอย่างเกิดขึ้นเนื่องจากสถาบัน เช่น โรงเรียน สถานที่ประกอบพิธีทางศาสนาหน่วยงานต่าง ๆ ฯลฯ สถาบันเหล่านี้จะเป็นแหล่งที่มา และเป็นสิ่งช่วยสนับสนุนให้เกิดทักษะนั้นอย่าง

Triandis (2001, p. 7) กล่าวถึงการเกิดทักษะนั้นว่า

1. เป็นเรื่องของการเรียนรู้และการอบรมสั่งสอนตั้งแต่เด็ก ในลักษณะค่อย ๆ ดูซึมจากพ่อแม่และคนข้างเคียงเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี และความเชื่อต่าง ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม เกิดจากประสบการณ์ของบุคคล

2. เกิดจากการรับถ่ายทอดจากทักษะนั้นของบุคคลในอุดมคติ หรือกลุ่มสังคมที่มีอยู่แล้ว เช่น การรังเกียจสีผิว

3. เกิดจากการสรุปความจากลักษณะที่ปรากฏ เช่น ดูรูปร่างของคนแล้วสรุปว่า คนนั้นมีบุคลิกอย่างไร ซึ่งอาจจะใกล้เคียงหรือไม่ตรงกับความจริงก็ได้

Allport (1999, p. 180) กล่าวว่า ทักษะเกิดขึ้นจาก

1. การเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมต่าง ๆ ของสังคม แล้วนำเอาสิ่งที่เรียนรู้เหล่านั้นมาเป็นรากฐานของทักษะ
2. การแบ่งแยกความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ของตน
3. ประสบการณ์ที่ได้รับมาแต่เดิม ที่มีความรุนแรงในด้านดีหรือไม่ดี เช่น บุคคลที่ทำให้เกลียดมาก มีรูปร่างลักษณะอย่างไร ก็มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อบุคคลที่มีรูปร่างลักษณะเช่นนั้นด้วย
4. การเลียนแบบ ในที่สุดก็รับเอาทัศนคติของผู้ที่ตนเลียนแบบไปเป็นทัศนคติของตนเอง เช่น การที่บุตรเลียนแบบบิดา มารดา ของตน เมื่อบิดา มารดา ของตน มีทัศนคติต่อบุคคลหรือสถาบันใดในทิศทางใด บุตรก็จะมีทัศนคติในทิศทางเดียวกัน

ธีระพร อุวรรณ โณ (2548, หน้า 51-54) กล่าวว่า ทักษะเกิดขึ้นจากอิทธิพลต่าง ๆ ดังนี้

1. อิทธิพลจากพ่อแม่ เป็นแหล่งที่มีอิทธิพลสูงสุด โดยเฉพาะในวัยเด็ก ซึ่งพัฒนาค่านิยม ความเชื่อ และความรู้สึกนึกคิดขึ้นในกรอบของครอบครัวที่มีพ่อแม่ เป็นผู้มีอำนาจให้คุณเมื่อทำความดี และมีอำนาจให้โทษเมื่อทำสิ่งไม่ดีหรือสิ่งที่พ่อแม่ไม่เห็นด้วย
2. อิทธิพลจากกลุ่มต่าง ๆ ในสถานศึกษา เช่น ครูและเพื่อน ต่างก็มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติ
3. อิทธิพลจากประสบการณ์ส่วนตัว นักจิตวิทยาสกูลจิตวิเคราะห์เน้นเรื่องประสบการณ์วัยเด็กว่า มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการของบุคคล รวมทั้งพัฒนาทัศนคติของบุคคลด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์ที่รุนแรงหรือสะเทือนใจ จะส่งผลกระทบต่อใจได้นานและค่อนข้างคงทน
4. อิทธิพลจากสื่อมวลชน เช่น การโฆษณาประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่พยายามเปลี่ยนทัศนคติของคนให้หันเหไปนิยมผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ

อดิษฐ์ วิริยะประสพโชค (2547, หน้า 25) อธิบายเกี่ยวกับทักษะว่า ทักษะเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล แต่ละบุคคลย่อมมีประสบการณ์อันเป็นสิ่งเสริมสร้างทัศนคติต่างกันไป สังคมนี้อ้อมรอบตัวบุคคล ซึ่งบุคคลสังสรรค์ด้วยทั้งในทางตรงและทางอ้อม เป็นกลจักรสำคัญที่ก่อให้เกิดสร้างทัศนคติขึ้น ทักษะจึงสร้างขึ้นโดยได้รับอิทธิพลจากครอบครัว โรงเรียน เพื่อนฝูงกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม สื่อมวลชน และสิ่งรอบตัวบุคคล เราสามารถเรียนรู้ทัศนคติโดยมีการสังสรรค์กับสิ่งที่มีทัศนคติโดยตรง ทักษะจึงสร้างขึ้นโดยลักษณะนี้ค่อนข้างจะเข้มข้น แต่มีเพียงส่วนน้อยที่ทัศนคติจะเกิดจากประสบการณ์ตรง บางครั้งบุคคลอาจมีประสบการณ์ที่นับได้ว่าเป็นประสบการณ์ที่รุนแรงมากกับสิ่งหนึ่ง ทักษะสิ่งนั้นจะถูกสร้างขึ้นและมีความเข้มข้นอย่างสูง ด้วยการอธิบายถึงการสร้างทัศนคตินี้จะแยกกล่าวตามองค์ประกอบของทัศนคติ คือ ในขั้นแรกเกิดการสร้างความรู้สึกความเชื่อขึ้นก่อน จากนั้นความรู้สึกและอารมณ์จะถูกสร้างขึ้นตามมา และเกิดการแสดงพฤติกรรมให้ปรากฏหลังจากเกิดความรู้สึกนั้นแล้ว

นอกจากนี้ยังกล่าวอีกได้ว่า องค์ประกอบที่ทำให้เกิดทัศนคติอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นอยู่กับรากฐานของปัจจัยสำคัญ 4 ประการ

1. ปัจจัยในการปรับตัว เช่น คนที่เคยได้กลิ่นยาฆ่าแมลงแล้วมีอาการเวียนศีรษะ เมื่อเขาเห็นคนอื่นใช้ยาฆ่าแมลงหรือเริ่มได้กลิ่นยาฆ่าแมลง ก็มีทัศนคติไม่ชอบการใช้ยาฆ่าแมลงอย่างนั้น หรือคนที่ทำงานในกลุ่มคนที่มีความคิดเห็นในการอนุรักษ์สัตว์ป่า ครั้งแรกอาจยังไม่เห็นด้วยกับการอนุรักษ์สัตว์ป่า แต่เพื่อทำให้เขาสามารถทำงานร่วมกับกลุ่มคนได้ ทัศนคติของเขาอาจมีการเปลี่ยนแปลงหรือคล้อยตามไปในที่สุด

2. ปัจจัยในการใช้วิจารณ์ญาณ ปัจจัยในการเกิดทัศนคติในข้อนี้ การส่งถ่ายทัศนคติที่มีต่อสิ่งหนึ่งไปยังสิ่งอื่น ๆ ที่จัดอยู่ในกลุ่มหรือลักษณะอย่างเดียวกับคนอื่น ๆ เช่น คนเลี้ยงแมวไว้ที่บ้าน เมื่อพบแมวตัวอื่นไม่ว่าที่ใด เขาจะมีความรักใคร่เอ็นดู เช่นเดียวกับแมวของเขา

3. ปัจจัยที่เป็นความต้องการ ทัศนคติที่เกิดขึ้นในลักษณะนี้มีลักษณะคล้าย ๆ กัน เป็นความต้องการที่เป็นธรรมชาติทั่วไป เช่น ผู้ชายมักมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬา ผู้หญิงมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งสวยงาม เป็นต้น

4. ปัจจัยในการป้องกันตัว คือ ทัศนคติที่เกิดขึ้นจากอันตรายหรือประสบการณ์ในทางที่ไม่ดี เมื่อไปพบหรืออยู่ในสถานการณ์เดิมอย่างนั้นเข้าอีก ทัศนคติอันเดิมก็ยังคงมีต่อสิ่งใหม่นั้นอีก เช่น คนที่เคยถูกแมลงต่อย เมื่อไปพบแมลงชนิดดังกล่าวที่ใด ๆ เข้าอีก ก็จะเกิดความกลัวว่าจะถูกต่อยอีก นั่นคือ ทัศนคติที่เขามีต่อแมลงนั้น

โดยสรุปทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล แต่ละบุคคลย่อมมีประสบการณ์อันเป็นส่งเสริมสร้างทัศนคติต่างกัน ไป สังคมนี้ล้อมรอบตัวบุคคลแต่ละบุคคล ย่อมมีประสบการณ์ที่แตกต่างกัน

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

แม้ว่าทัศนคติจะเป็นสภาวะจิตที่ค่อนข้างคงทนพอสมควร แต่ก็อาจจะเปลี่ยนแปลงได้ แต่ในบางกรณีก็อาจเปลี่ยนแปลงได้น้อย กระบวนการในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของแต่ละบุคคลย่อมไม่เหมือนกัน เจลิว นูริภักดี (2546, หน้า 220-221) กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติว่า ทัศนคติของบุคคลจะเปลี่ยนไปได้มากหรือน้อย หรือช้าหรือเร็ว ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเรา และทั้งนี้ยังขึ้นอยู่กับการชักจูงจากแหล่งอื่น (Persuasion) ซึ่งมีความมุ่งหมายอยู่สามประการ คือ เพื่อสร้างทัศนคติที่ไม่มีให้เกิดขึ้น เพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีอยู่ให้เป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม หรือเพื่อส่งเสริมทัศนคติที่ดีอยู่แล้วให้มั่นคงยิ่งขึ้น การเปลี่ยนแปลงทัศนคติเกิดขึ้นโดย

1. เปลี่ยนความรู้ เช่น การรับข้อมูลใหม่ ๆ จากบุคคลอื่น หรือจากประสบการณ์ตรง
2. เปลี่ยนความรู้สึก เป็นภาวะทางอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น ความพอใจหรือไม่พอใจกับประสบการณ์

Triandis (2001, p. 13) กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติว่า สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ เป็นเพราะ

1. ได้รับข้อมูลใหม่จากบุคคลหรือสื่อมวลชน
2. ได้รับประสบการณ์ตรง หรือความกระทบกระเทือนใจ
3. ถูกบังคับให้ปฏิบัติไม่ตรงกับทัศนคติของตน
4. การศึกษาเพื่อให้เข้าใจเหตุผลถูกต้องยิ่งขึ้น
5. เปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมใหม่

อดิษฐ์ วิริยะประสพโชค (2547, หน้า 11-16) กล่าวว่า ทัศนคติจะเปลี่ยนแปลงยืดหยุ่นไปกับสภาวะการณ์ทางสังคม และวัฒนธรรมและองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีผลต่อความคงทนและแปรเปลี่ยนของทัศนคติของบุคคล ได้แก่

1. ลักษณะพื้นเพดั้งเดิมของครอบครัว
2. อายุ
3. ระบบการศึกษา
4. ระดับชั้นทางสังคม
5. ระดับสติปัญญา
6. ลักษณะงานอาชีพ
7. สภาพทางด้านภูมิศาสตร์

เชดสคัตต์ โทวาสินธุ์ (2548, หน้า 11) อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติว่า ทัศนคติของบุคคลเรานั้นมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้ด้วยการศึกษา อบรม สั่งสอน และสิ่งแวดล้อมความเจริญทางการศึกษา การคมนาคมติดต่อมีผลทำให้ทัศนคติของคนเปลี่ยนแปลงไปได้เป็นอันมาก ทั้งนี้เพราะบุคคลมีโอกาสรังสรรค์และแลกเปลี่ยน ตลอดจนเลียนแบบความคิดเห็นกัน ได้มาก วัฒนธรรมมีการผสมผสานกันมากเท่าใด ก็ยิ่งจะทำให้ทัศนคติของคนเปลี่ยนแปลงไปได้มากเท่านั้น คนที่ขาดการติดต่อกับบุคคลอื่น ดำรงชีวิตอยู่ตามลำพัง ทัศนคติจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่คนที่โลดแล่นไปตามสังคมอย่างกว้างขวาง เข้ากลุ่มเข้าพวกหรือเข้าสมาคมมากแห่ง ทัศนคติอาจเปลี่ยนแปลงไปได้มาก เพราะคบค้าสมาคมติดต่อ รังสรรค์ โอกาสที่จะมีการถ่ายทอดหรือเลียนแบบความคิดเห็นนั้นเป็นไปได้ง่าย กล่าวคือ ทำให้คนมองเห็นโลกกว้างขึ้น ความรู้สึกเก่าที่รับมาจากครอบครัวหรือที่พบเห็นด้วยตนเองในวัยเด็ก เมื่อกาลเวลาผ่านไปนาน ๆ เข้าความรู้สึกเฉพาะตัวนั้น คนส่วนใหญ่

อาจมองไม่เห็น จึงจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงทัศนคติของตน ให้สอดคล้องกับสังคมที่ตนเป็นสมาชิก มิฉะนั้นตนจะอยู่ร่วมกับเขาไม่ได้

ทฤษฎีเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

มีทฤษฎีที่กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคลมีหลายทฤษฎี ซึ่งอาจแบ่งออกเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ทฤษฎีความสอดคล้อง (Consistency theory)
2. ทฤษฎีการตัดสินทางสังคม (Social judgement theory)
3. ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement theory)
4. ทฤษฎีความสอดคล้อง (Consistency theory)

ความสอดคล้องเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล เป็นภาวะที่ทุกสิ่งทุกอย่างกลมกลืนกัน ไม่มีความกดดันหรือขัดแย้งทางใดทางหนึ่ง แต่ถ้าเกิดความไม่สอดคล้องขึ้น จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ นักจิตวิทยาได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ โดยยึดหลักเกี่ยวกับความสอดคล้องนี้ แต่เน้นรายละเอียดแตกต่างกันออกไป (Insko, 2002, p. 199 อ้างถึงใน ประวิทย์ ต้อมจิตต์เจริญ, 2558)

1. ทฤษฎีความสอดคล้อง (Consistency theory)

- 1.1 ทฤษฎีความขัดแย้งทางความคิด (Cognitive dissonance theory) ทฤษฎีนี้

เป็นแนวคิดของเฟสทิงเจอร์ ซึ่งอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ และพฤติกรรม โดยเสนอหลักการพื้นฐานจากกลไกการปรับตัวของบุคคลสองประการ คือ

1.1.1 การเกิดความขัดแย้ง เมื่อมีความรู้ความคิดของบุคคลส่วนหนึ่งขัดแย้งกับความรู้ความเข้าใจอีกส่วนหนึ่ง เนื่องจากได้รับข้อมูลใหม่หรือเหตุการณ์ใหม่เป็นภาวะที่บุคคลไม่สบายใจ ไม่สามารถทนต่อภาวะขัดแย้งได้ จะเกิดภาวะจูงใจให้บุคคลพยายามลดหรือขจัดความขัดแย้งให้หมดไป โดยการกระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง และชี้แนะให้บุคคลมีปฏิกิริยาไปในทิศทางทางหนึ่ง

1.1.2 เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้น นอกจากจะพยายามขจัดความขัดแย้งแล้ว ยังพยายามที่จะหลีกเลี่ยงสถานการณ์หรือข่าวสารที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้ง การลดความขัดแย้งบุคคลสามารถทำได้สามวิธี คือ

- 1.1.2.1 เปลี่ยนความรู้ความเข้าใจต่อพฤติกรรม
- 1.1.2.2 เปลี่ยนความรู้ความเข้าใจต่อสภาพแวดล้อม
- 1.1.2.3 เพิ่มพูนความเข้าใจ

1.2 ทฤษฎีความสอดคล้องทางความคิด ซึ่งกล่าวว่า เมื่อบุคคลมีส่วนประกอบอยู่สามอย่าง คือ ก, ข และ ค เมื่อ ก ชอบ ข และ ข ชอบ ค ก็มีแนวโน้มที่ ก จะชอบ ค ปกติ

ความสัมพันธ์ทั้งสามส่วน จะมีความเกี่ยวข้องกันทั้งทางบวกและทางลบ ภาวะที่สมดุล คือ เมื่อความสัมพันธ์ทั้งสามส่วนเป็นไปในทางบวก และภาวะที่ไม่สมดุล คือ ความสัมพันธ์ทั้งสามส่วนเป็นไปในทางลบ เมื่อภาวะไม่สมดุลเกิดขึ้น ก็จะมีแนวโน้มทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างความคิด ความเข้าใจของทั้งสาม เพื่อให้เหมือนหรือตรงกัน การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ โดยวิธีการเปลี่ยนแปลงส่วนประกอบของความรู้ความเข้าใจให้เป็นภาวะสมดุลนี้ เป็นพื้นฐานของทฤษฎีอื่น ๆ เช่น Rosenburg (2003, p. 322) ตั้งทฤษฎีความสอดคล้องระหว่างความรู้สึกความคิด ความเข้าใจขึ้น กล่าวคือ ความสอดคล้องหรือความสมดุลจะเกิดขึ้นในลักษณะที่ความคิดกับความรูสึกของบุคคลสอดคล้อง ทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ จะคงที่ แต่เมื่อความคิดกับความรูสึกไม่สอดคล้องกันมากจนถึงระดับที่ไม่สามารถทนได้ บุคคลจะลดความขัดแย้งให้มาอยู่ภาวะที่สมดุลโดย

1.2.1 คงทัศนคติเดิมของตนไว้โดยไม่รับรู้ข้อมูลที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือขัดแย้ง หรือเลือกรับเฉพาะส่วนที่สอดคล้องกับทัศนะของตน

1.2.2 เปลี่ยนทัศนคติ

Newcomb (1998, p. 123) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและอิทธิพลของบุคคลที่เป็นสมาชิกอยู่ ว่าอาจเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลไปตามสถานการณ์ใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นตามอิทธิพลของกลุ่ม เช่น การเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มใหม่ ทำให้บุคคลต้องปฏิบัติตามกฎของกลุ่มใหม่ ซึ่งอาจขัดแย้งกับทัศนคติเดิมที่ตนมีอยู่ ทำให้เกิดภาวะไม่สมดุล ต้องแสวงหาความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมกับความคิดของตน ภาวะนั้นจะทำให้บุคคลเปลี่ยนทัศนคติไปตามสถานการณ์ที่ได้รับนั้น ๆ ได้

2. ทฤษฎีการตัดสินทางสังคม (Social judgement theory)

2.1 ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติโดยการปรับตัวให้เข้ากับสังคม เป็นแนวคิดของ Sherif and Hofland ทฤษฎีนี้เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของทัศนคติด้านพฤติกรรม โดยขึ้นอยู่กับทัศนคติของสังคม การเปลี่ยนทัศนคติเกิดขึ้นเมื่อบุคคลมีความขัดแย้งระหว่างทัศนคติเดิมกับข้อมูลที่รับมาใหม่ ซึ่งทำให้บุคคลสงสัยว่าทัศนคติของตนคลาดเคลื่อนไปจากทัศนคติของกลุ่มบุคคล จะเห็นว่าทัศนคติของกลุ่มถูกต้องมากกว่า และทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ซึ่ง Sherif and Hofland เชื่อว่า กระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ มี 2 ขั้นตอน คือ

2.1.1 บุคคลต้องตัดสินใจและให้การวินิจฉัยข้อมูลใหม่ และพิจารณาข้อมูลใหม่โดยอาศัยความรู้หรือข่าวสารเดิมด้วย

2.1.2 ทัศนคติจะเกิดขึ้นภายหลังได้กระทำการพิจารณาเปรียบเทียบหรือตัดสินแล้ว ถ้าความขัดแย้งระหว่างทัศนคติเดิมกับข้อมูลใหม่มีน้อย ทิศทางของทัศนคติจะเปลี่ยนแปลงตาม

ข้อมูลใหม่ ถ้าความขัดแย้งมีมากทิศทางของทัศนคติจะเปลี่ยนเป็นตรงกันข้ามกับข้อมูลใหม่ (Kiesler, Collins and Miller, 2002, pp. 238-244)

2.2 ทฤษฎีการมีส่วนร่วม การเปลี่ยนแปลงทัศนคติและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล อาจทำได้โดยการสร้างสถานการณ์ให้เกิดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากความคิดเห็นและปทัสถานของกลุ่มจะเป็นข้อมูลใหม่ ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมและความคิดเป็นของบุคคลได้ เมื่อบุคคลได้รับข่าวสารใหม่ ก็จะตัดสินใจโดยนำข้อมูลใหม่มาสัมพันธ์ข้อมูลเดิม ซึ่งอาจทำให้บุคคลต้องเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของทัศนคติได้ ความคิดเห็นหรือความเชื่อที่บุคคลได้รับจากกลุ่ม มี 3 ลักษณะ คือ

2.2.1 ความคิดที่มีแหล่งกำเนิดจากภายนอก

2.2.2 ความคิดที่ได้จากการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงข่าวสารบางส่วน

2.2.3 ความคิดที่เกิดกับตัวบุคคล

3. ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement theory)

เป็นการนำหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไข คือ การเสริมแรงและการลงโทษ มาศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้และทัศนคติของบุคคลจะเปลี่ยนแปลงไปเมื่อบุคคลเปลี่ยนความคิดเห็น การเรียนรู้ทำให้บุคคลได้รับความรับความคิดใหม่ และการเรียนรู้จะเกิดขึ้นมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับเสริมแรง บุคคลที่ประสบการณ์ที่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เนื่องจากการได้รับการเสริมแรงบุคคลจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น และเมื่อบุคคลมีประสบการณ์ที่ไม่ดีต่อสิ่งใด เพราะเคยได้รับการลงโทษบุคคลจะมีทัศนคติไม่ดีต่อสิ่งนั้น

นอกจากนี้ ยังได้เสนอข้อมูลในการปรับเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลสองวิธี โดยอ้างถึงแนวคิดของ Morris (1999, p. 611) ดังนี้

1. การให้ข้อมูล วิธีนี้ทำได้โดยการใช้วิธีต่าง ๆ ในการนำเสนอข้อมูลที่มีทิศทางเดียวกันในช่วงเวลาหนึ่ง เช่น การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ การบอกเล่า การนำเสนอด้วยเอกสารสิ่งพิมพ์ และการนำเสนอผ่านอุปกรณ์เทคโนโลยีต่าง ๆ

2. การใช้ความไม่สอดคล้องของเหตุการณ์ เช่น บุคคลที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาพยนตร์ในแนวต่อสู้ล้างผลาญ คือ ไม่ชอบภาพยนตร์แนวนี้ ต่อมาหากบุคคลนั้นจำเป็นต้องไปดูภาพยนตร์ในแนวดังกล่าวนี้บ่อย ๆ ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม ก็จะทำให้บุคคลนั้นเกิดความเครียดขึ้น เนื่องจากเหตุการณ์สองอย่างนี้ คือ ปรับเปลี่ยนทัศนคติให้มีทิศทางเดียวกัน คือ สร้างความรู้สึกใหม่ว่า ภาพยนตร์ในแนวต่อสู้ล้างผลาญก็ดีเหมือนกัน ช่วยให้เกิดข้อคิดที่มีประโยชน์หลายประการ ในที่สุดทัศนคติก็จะเปลี่ยนไปเป็นชอบภาพยนตร์แนวดังกล่าวได้

สรุปได้ว่า ทักษะคิด หมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นผลมาจากประสบการณ์หรือสิ่งแวดล้อม ความรู้สึก และความคิดดังกล่าวเป็นไปได้ในทางชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย อันมีแนวโน้มที่จะให้บุคคลแสดงปฏิกิริยา และกระทำต่อสิ่งนั้น ๆ ทั้งในการสนับสนุนและต่อต้าน ทักษะคิดเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน การที่เราจะทราบทักษะคิดของบุคคลหนึ่งได้ก็ต้องใช้วิธีแปลความหมายของการแสดงออก ซึ่งอาจจะเป็นแบบหนึ่งขององค์ประกอบของทักษะคิดก็ได้

1. ทักษะคิดต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในช่วงห้าสิบปีที่ผ่านมา ภาษาอังกฤษถูกใช้อย่างกว้างขวางในเชิงการเมืองและสังคม ปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษได้รับความนิยมเป็นอย่างมากของประเทศ ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ในฐานะภาษาที่เป็น “ทางเลือก” (Alternative language) ในการสื่อสารในบริบทของการสื่อสารข้ามภาษาและวัฒนธรรม (Kachru, 2006) ปัจจุบันความสามารถทางภาษาที่ 2 มีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ซึ่งถือว่าเป็น “ภาษาสากล” และเมื่อพิจารณาคำว่า ภาษาสากล จะรวมไปถึงภาษาที่มีผู้ใช้ภาษานั้นเป็นจำนวนมาก ในกรณีนี้ ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาสเปน ภาษาฮินดี และภาษาอารบิก เป็นภาษาที่มีผู้ใช้มากที่สุดห้าอันดับแรกของโลกในปัจจุบัน (McKay, 2002) อย่างไรก็ตาม หากภาษานั้นไม่ได้ถูกใช้โดยเจ้าของภาษาอื่นก็ไม่ถือว่าเป็นภาษานั้นถูกใช้สื่อสารในวงกว้างระหว่างผู้ใช้ภาษาจากต่างประเทศ หรือเป็นภาษาสากลนั่นเอง ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากมุมมองนี้ ภาษาอังกฤษจึงถือว่าเป็นภาษาสากลในการสื่อสารทั่วโลกและในบริบทของผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ด้วย ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในปัจจุบันเนื่องจากเป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีและการศึกษา ทุกวันนี้ภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นภาษาราชการมากกว่า 50 ประเทศ อีกทั้งหน่วยงานหลาย ๆ หน่วยงาน ทั่วโลกยังใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารอีกด้วย

นอกเหนือจากภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่ 2 แล้ว โลกยุคใหม่ยังให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาที่ 3 มากขึ้นด้วย โดยสำหรับประเทศไทยนั้น ภาษาที่เป็นที่นิยมของเด็กไทยในปัจจุบัน คือ ภาษาจีนเนื่องจากปัจจุบันนี้เศรษฐกิจของประเทศจีนเข้มแข็งและเติบโตขึ้น ส่งผลให้ประเทศต่าง ๆ หันมาเรียนภาษาจีน และภาษาในภูมิภาคอาเซียนเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ โรงเรียนสังกัด สพฐ. ซึ่งเปิดสอนภาษาต่างประเทศทั้งหมด 11 ภาษา ได้แก่ จีน เกาหลี ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน รัสเซีย อาหรับ พม่า เวียดนาม เขมร ไม่นับรวมภาษาอังกฤษ เพราะถือเป็นวิชาบังคับที่ทุกคนต้องเรียน โดยภาษาที่มีผู้นิยมเรียนมากที่สุดขณะนี้ คือ ภาษาจีน รองลงมา คือ ญี่ปุ่น และเกาหลี การเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ถือเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่ส่งผลให้คนหันมาเรียนภาษาในแถบประเทศอาเซียนมากขึ้น แม้แต่คนตะวันตกเองก็หันมาสนใจ เรียนภาษาจีน

จำนวนมากจำเป็นต้องใช้ภาษาที่สองในการสื่อสาร ดังนั้น ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ เป็นพื้นฐานสำคัญของการทำความเข้าใจกระบวนการพัฒนาการสื่อสาร

การได้มาซึ่งภาษา ประกอบด้วย คุณลักษณะที่สำคัญ ได้แก่ การได้มาซึ่งภาษาพูด (Oral language) และการได้มาซึ่งภาษาเขียนในการสื่อสาร (Written communication) ในการเรียนภาษาแม่ โดยทั่วไปนั้นผู้เรียนสามารถเริ่มรับภาษาตั้งแต่วัยเป็นเด็ก โดยเริ่มจากการเรียนรู้ระดับคำและผู้เรียนจะสามารถสร้างประโยคในการพูดสื่อสารได้สมบูรณ์ใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ ซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล แต่โดยเฉลี่ยแล้วพบว่า เด็กจะมีพัฒนาการเรื่องการได้มาซึ่งภาษาในอัตราที่ใกล้เคียงกัน เมื่อผู้เรียนได้ผ่านความหมายของคำที่ระบุถึงสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น จากการสื่อสารกับคนรอบข้าง ก็จะทำให้เด็กเริ่มเรียนรู้กฎไวยากรณ์ของภาษาแม่ (Grammatical rules of language) ไปโดยอัตโนมัติด้วยเช่นกัน

ในหลายประเทศ นักเรียนเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศเร็วขึ้น เมื่อมีการประกาศให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ ผลที่ตามมา คือ การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญในระบบการศึกษาจากของหลาย ๆ ประเทศ (Celeman, 2006 อ้างถึงใน เจริญ เพ็ชรรัตน์, 2550) การเรียนภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ (CLIL) ได้นำมาใช้ในหลาย ๆ ประเทศเมื่อไม่นานมานี้ โดยมีความเชื่อว่าการเรียนการลักษณะนี้จะช่วยส่งเสริมความสามารถทางด้านภาษาและเป็นการปลูกฝัง “ความรู้สึกที่ดี” และทัศนคติที่ “สามารถทำได้” ในการเรียนรู้ภาษาได้ (Marsh, 2000, p. 10 cited in Lasagabaster & Sierra, 2012)

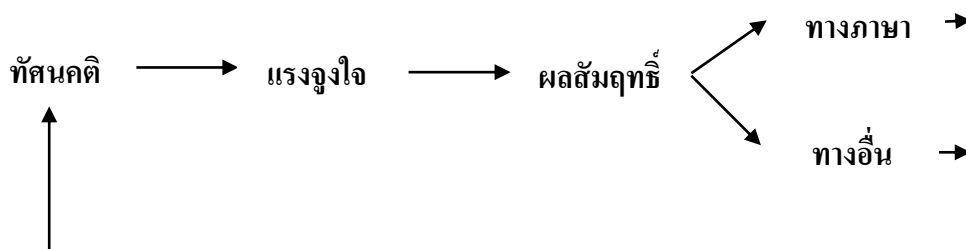
ผลสัมฤทธิ์หรือความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น มีความสัมพันธ์อย่างมากกับทัศนคติของผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นด้านที่เกี่ยวกับภาษาที่เรียน ตัวชนชาติเจ้าของภาษาหรือด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกัภาษา กล่าวคือ การมีทัศนคติที่ดีจะสามารถทำให้ผลการเรียนดีขึ้น หรือประสบความสำเร็จในการเรียนความถนัดทางภาษา เป็นความสามารถด้านภาษาและองค์ประกอบย่อยส่วนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติในการเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

Jakobovits (1971, pp. 91-115) กล่าวถึงองค์ประกอบย่อยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติในการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ ดังนี้ คือ

1. องค์ประกอบทางการสอน ซึ่งประกอบด้วย คุณภาพการสอนของครู โอกาสการเรียนรู้ของผู้เรียน การประเมินผล
2. องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย สติปัญญา ความสามารถทางภาษา ความถนัดทางการเรียนภาษา สมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียน

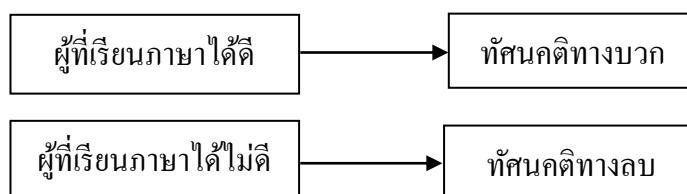
3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ผลอันเกิดจากตัวประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม คือ ความสนใจในภาษาที่เรียน ทักษะที่มีต่อภาษานั้น

ทั้งนี้ Gardner and Lambert (1972, pp. 266-272) ยังมีความเห็นสอดคล้องกับรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างทักษะกับความสำเร็จดังกล่าว เขาเสนอว่า อาจมีความสัมพันธ์กันในทางอ้อมระหว่างทักษะกับความสำเร็จในการเรียนภาษา กล่าวคือ การสร้างทักษะที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้สำเร็จ และความสำเร็จในการเรียนภาษาจะส่งผลย้อนกลับไปสู่ทักษะของผู้เรียนด้วย จึงได้เสนอรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างทักษะกับความสำเร็จในการเรียนภาษา ดังนี้

ภาพที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะกับความสำเร็จในการเรียนภาษาของ Gardner and Lambert (1972, p. 268)

Savignon (1972, p. 24) มีความคิดเห็นว่า การมีความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นตัวกำหนดทักษะ กล่าวคือ ผู้ที่เรียนภาษาได้ดีจะเกิดทักษะที่ดีในทางบวก ส่วนผู้เรียนที่เรียนภาษาไม่ดี จะเกิดทักษะทางลบ ได้เสนอรูปแบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างทักษะและการเรียนภาษา ดังนี้

ภาพที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะและการเรียนภาษาของ Savignon (1972, pp. 20-34)

จากแนวความคิด ทฤษฎี และหลักการดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ทักษะต่อการเรียนภาษานั้น เกิดจากสภาวะแวดล้อมของตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งในด้านครอบครัว สังคม

และวัฒนธรรม ทักษะที่มีบทบาทสำคัญ ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อเจ้าของภาษาวัฒนธรรมนั้น ๆ รวมทั้งความเหมาะสมในการสร้างแรงจูงใจของบทเรียนและกิจกรรม เมื่อผู้เรียนเข้าใจและมองเห็นคุณค่าของภาษานั้น จึงเกิดความรักและเอาใจใส่ ทำให้ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา

2. ทักษะต่อครูผู้สอน

ประวิทย์ ต้องจิตต์เจริญ (2558, หน้า 36) ได้กล่าวถึงครู มีความหมายลึกซึ้งกว้างขวาง มากนัก แต่ถ้าดูจากรากศัพท์ ภาษาบาลีว่า ครู หรือภาษาสันสกฤตว่า ครู นั้นมีความหมายว่า ผู้สั่งสอนศิษย์ หรือผู้ควรได้รับการเคารพ ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า ครูไว้หลายประการ เช่น ครู คือ ผู้ทำหน้าที่สอนและให้ความรู้แก่ศิษย์ เพื่อให้ศิษย์เกิดความรู้ ความก้าวหน้าในสาขาวิชานั้น ๆ ได้อธิบายคำว่าครู ดังนี้

1. ครู เป็นผู้นำทางศิษย์ไปสู่คุณธรรมชั้นสูง
2. ครู คือ ผู้อบรมสั่งสอนถ่ายทอดวิชาความรู้ให้แก่ศิษย์ เป็นผู้มีความหนักแน่น

ควรแก่การเคารพของลูกศิษย์

3. ครู คือ ผู้ประกอบอาชีพอย่างหนึ่งที่ทำหน้าที่สอน มักใช้กับผู้สอนในระดับต่ำกว่า วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษา

รังสรรค์ แสงสุข (2550, หน้า 38) ได้ให้ความเห็นคำว่าครู ดังนี้

ครู คือ ผู้ที่ให้ความรู้ไม่จำกัดทุกที่ทุกเมื่อ ครูต้องเต็มไปด้วยความรู้ และรู้จักชวนชวนหาองค์ความรู้ใหม่ สะสมความดี มีบารมีมาก และครูที่ดีต้องไม่ปิดบังความรู้ ควรมีจิตและวิญญาณของความเป็นครู

ครู คือ ผู้เติมเต็ม การที่ครูจะเป็นผู้เติมเต็มได้ ครูควรจะเป็นผู้แสวงหาความรู้ ต้องวิเคราะห์ วิจัย วิจรณ์ และนำมาบูรณาการความรู้ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน

ครู คือ ผู้ที่มีเมตตา จะต้องสอนเต็มที่โดยไม่มีภารกิจหรือปิดบังไม่ให้ความรู้เต็มที่ ครูต้องไม่ลำเอียง ไม่เบียดเบียนศิษย์

Good (1973, p. 586) ได้ให้ความหมายของคำว่า ครู (Teacher) ไว้ดังนี้

1. ครู คือ ผู้ที่สามารถให้คำแนะนำเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียน สำหรับนักเรียน หรือนักศึกษาในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชน

2. ครู คือ ผู้ที่มีความรู้ประสบการณ์และการศึกษามากหรือดีเป็นพิเศษ หรือมีทั้งผู้ที่มีความรู้ประสบการณ์และการศึกษามากหรือดีเป็นพิเศษ ในสาขาใดสาขาหนึ่งที่สามารถช่วยให้ผู้อื่น เกิดความเจริญก้าวหน้าได้

3. ครู คือ ผู้เรียนที่สำเร็จหลักสูตรวิชาชีพจากจากสถาบันการฝึกหัดครู และได้ไปรับรองทางการสอนด้วย

4. ครู คือ ผู้ที่ทำหน้าที่สอนให้ความรู้แก่ศิษย์

กระทรวงศึกษาธิการ (2546 ค) ระบุว่า ครู เป็นอาชีพที่เก่าแก่ที่สุดอาชีพหนึ่งในโลก สรรพวิทยาการทั้งหลายของมวลมนุษย์ถูกถ่ายทอดจาก “ผู้รู้” สู่ “ผู้เรียน” มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็ในระบบหรือนอกระบบ ระบบการเรียนการสอนทำให้วิวัฒนาการของมนุษย์เป็นไปอย่างรวดเร็ว เพราะกว่าเราจะรู้จักใช้หินเป็นเครื่องมือ ก็กินเวลานับแสนปี กว่าเราจะรู้จักทอผ้า ก็กินเวลานับหมื่นปี กว่าเราจะอยู่เป็นหลักแหล่งมีบ้านเมืองปึกแผ่น ก็ใช้เวลานับพันปี กว่าเราจะผลิตเครื่องยนต์เครื่องจักรกลได้ ก็ใช้เวลาหลายร้อยปี และการพัฒนาคอมพิวเตอร์ขึ้นมาใช้ ก็ใช้เวลาหลายสิบปี แต่ทั้งหมดนี้เราสามารถถ่ายทอดโดยกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ เพียงใช้เวลาไม่กี่ปีเท่านั้น มนุษย์รุ่นใหม่อก็จะสามารถสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ต่อไปได้โดยไม่รู้จักจบสิ้น ภาระหน้าที่ของครู ในการถ่ายทอดความรู้และพัฒนาความสามารถของผู้เรียน จึงเป็นหน้าที่ที่ไม่มีวันจบสิ้นต้องคงอยู่ตลอดไป โดยมีการพัฒนากระบวนการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลาครู ผู้สอน เป็นผู้ทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียนการสอน เป็นบุคคลแถวหน้าที่ต้องสัมผัสกับผู้เรียน จัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลักและเสริมประสบการณ์แก่ผู้เรียน ดูแลชีวิตผู้เรียนในโรงเรียน สถานศึกษา สนับสนุนให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพมีอิทธิพลอย่างมากต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของผู้เรียน ถึงแม้ว่าระบบการศึกษาและแนวทางการจัดการศึกษาจะมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร หากครูยังคงยึดติดกับการสอนแบบเดิม ๆ ไม่มีการพัฒนาตนเอง ไม่พัฒนากระบวนการเรียนรู้ ไม่คำนึงผลที่จะเกิดขึ้นจริงกับผู้เรียน การปฏิรูปการเรียนรู้ก็จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้น ครูต้องเป็นผู้เปลี่ยนแปลงก่อนเป็นอันดับแรก โดยมีบุคลากรทางการศึกษาอื่นเป็นผู้สนับสนุน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงนั้น ปัจจุบัน โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางกระแสวัฒนธรรมที่หลากหลาย เศรษฐกิจตกต่ำ ประชากรเพิ่มมากขึ้น เกิดการแข่งขันอย่างรุนแรง จริยธรรมถดถอย ครู จะถ่ายทอดอะไรสู่ผู้เรียนอย่างไร เพื่อเตรียมพร้อมรับสิ่งเหล่านี้ภาระหน้าที่ของครู มีดังนี้

1. จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ในการจัดการเรียนการสอนของครู ต้องยอมรับในความแตกต่างกันของผู้เรียน ทั้งในด้านพื้นฐานความรู้ ความถนัดทางการเรียน ความสนใจ ความพร้อม ความสามารถในการเรียนรู้ ในบางด้าน เช่น พื้นฐานความรู้ ครูอาจปรับให้พอใกล้เคียงกันได้บ้าง แต่ความถนัด ความสนใจ เป็นไปไม่ได้ที่จะให้ผู้เรียนทั้งหมดในห้องเรียน มีความถนัดหรือความสนใจเหมือนกัน นอกจากนี้ ศักยภาพในการเรียนรู้ก็แตกต่างกัน เรียนรู้ได้เร็วช้าต่างกัน ดังนั้น ในการเรียนการสอนของครู อันดับแรก ครูต้องสามารถจำแนกความแตกต่างกันของผู้เรียน

ได้ชัดเจน เพื่อที่จะนำไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับผู้เรียนแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งอาจใช้แนวทาง ดังนี้

- 1.1 จัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับความสนใจ ตอบสนองความถนัด ของผู้เรียน เป็นรายบุคคล รายกลุ่ม โดยการสำรวจความถนัด ความสนใจ ของผู้เรียน แล้วนำมาจัดกิจกรรมให้สอดคล้อง หรือดึงเรื่อง que ผู้เรียนสนใจ มาประกอบในบทเรียน
- 1.2 กิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูใช้ต้องมีความหลากหลาย และเหมาะสมกับ ผู้เรียนกลุ่มต่าง ๆ โดยที่ครูอาจทดลองนำมาใช้เพื่อหาวิธีที่ดีที่สุด สำหรับพัฒนาผู้เรียนแต่ละคน
- 1.3 ใช้กิจกรรมที่สามารถพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้สูงขึ้น ได้เต็มตามศักยภาพเหมาะสมกับวุฒิภาวะ เริ่มจากตรวจสอบความสามารถพื้นฐานของผู้เรียน แล้วจึง ใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถให้สูงขึ้น ตามลำดับ ทีละขั้น ๆ
2. ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้ มาใช้ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาครูสามารถที่จะกระทำ ได้โดย
 - 2.1 จัดกิจกรรมที่เน้นการพัฒนาทักษะ และกระบวนการคิด เพื่อให้เกิดคุณลักษณะ ที่เป็นนักคิด ที่สามารถศึกษาจนค้นพบคำตอบของปัญหาได้ด้วยตนเอง กำหนดหลักการทำงาน ได้เอง ให้เป็นลักษณะนิสัยที่ติดตัวอย่างถาวร
 - 2.2 จัดกิจกรรม ประสบการณ์หรือสถานการณ์ ที่กระตุ้นให้เกิดการคิดอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอน โดยครูต้องศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้แบบต่าง ๆ ให้เข้าใจถ่องแท้ เพื่อนำมาจัดกิจกรรมที่เหมาะสมต่อไป รวมทั้งจัดกิจกรรมเสริมที่หลากหลายรูปแบบ เพื่อที่ผู้เรียน จะนำประสบการณ์ ไปประยุกต์เพื่อแก้ไขปัญหาต่อไป เพราะการมีประสบการณ์ที่มาก ย่อมมี หนทางแก้ไขมากขึ้นเช่นกัน
 - 2.3 ให้ผู้เรียนรู้จักตั้งปัญหา กำหนดปัญหา รวมถึงหาวิธีที่แก้ปัญหา ด้วยวิธีการ ที่เหมาะสม เป็นระบบ ให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของปัญหามากกว่าเห็นความสำคัญของคำตอบที่มี อยู่แล้วในการเรียนการสอน บางครั้งคำตอบก็ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุด แต่กระบวนการค้นหาที่อยู่ ระหว่างปัญหากับคำตอบ น่าจะเป็นสิ่งสำคัญที่สุด
3. จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง ในการปฏิบัติครูอาจใช้แนวทาง ดังนี้
 - 3.1 จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ โดยการปฏิบัติจริง ใช้กระบวนการเรียนรู้ ที่ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอน และเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติ นั้น รวมทั้งสามารถ อธิบาย สรุปขั้นตอนการปฏิบัติ พร้อมทั้งสามารถเผยแพร่ข้อค้นพบ หรือนำเสนอเรื่องราวที่ค้นพบ ได้อย่างสร้างสรรค์

3.2 จัดประสบการณ์ที่หลากหลาย ภายนอกห้องเรียน เป็นเรื่องจริงในสังคม ชุมชน ท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์จริง เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลอื่น ๆ

3.3 จัดกิจกรรมการอ่านเพื่อการค้นคว้า จากมุมหนังสือ ในห้องเรียน ห้องสมุด หรือแหล่งค้นคว้าต่าง ๆ

3.4 จัดหนังสือหรือเอกสารให้ผู้เรียนได้อ่าน เพื่อการค้นคว้าอย่างพอเพียง ผู้เรียน ที่มีนิสัยรักการอ่าน จะช่างสังเกต ช่างจดจำ มีความละเอียด และใฝ่รู้อยู่เสมอ

4. จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝัง คุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา นอกเหนือจากการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่พัฒนาความสามารถจริงของผู้เรียน การปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันดีงามของชาติ ก็เป็นสำคัญที่ต้องสอดแทรกเข้าไปในทุกวิชา และตลอดเวลา เพื่อให้ผู้เรียนเป็นทั้ง คนเก่ง และคนดี และถ้ายังไม่เก่ง ก็ขอให้ดีไว้ก่อน การปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ สามารถกระทำได้ในทุกขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นส่วนเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การปฏิบัติ ค่านิยมพื้นฐานที่ควรสอดแทรก เช่น ความขยัน ซื่อสัตย์ ประหยัด อดทน มีวินัย รับผิดชอบ เสียสละ สามัคคี ฯลฯ ครูอาจทำได้โดยการจัดสถานการณ์จำลอง หรือบทบาทสมมติ

5. ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียน การสอน และแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ สถานศึกษาและครูต้องร่วมกันจัดสภาพแวดล้อม ที่เหมาะสม เอื้อต่อการเรียนรู้และเกิดบรรยากาศของการเรียนรู้ นอกเหนือจากสภาพแวดล้อม สื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ ก็มีความจำเป็นไม่น้อย ที่ต้องนำมาใช้ในการเรียนการสอน โดยเฉพาะการจัด การเรียนการสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สื่อ จะเป็นตัวกลางของปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนระหว่าง ครูกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียน และชั้นเรียนกับภายนอกการใช้สื่อในการเรียนการสอนต้องใช้สื่อ ที่เหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหา กิจกรรม และเป็นสื่อที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เองหรือ สามารถศึกษาข้อมูลจากสื่อชนิดต่าง ๆ ได้เอง โดยเฉพาะจากสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ครูควรฝึก ให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์แยกแยะประเภทของสื่อ เลือกรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่สำคัญ และเป็นประโยชน์ ครูและผู้เรียนอาจร่วมกันจัดทำสื่อเพื่อใช้ในการเรียนการสอนก็ได้ ในการเรียนการสอนอาจใช้ วิธีการของการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน ซึ่งจะทำได้สามารถค้นพบปัญหา และอุปสรรค ที่แท้จริงในกระบวนการเรียนสอน เพื่อทำการศึกษาหาวิธีแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม

6. จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพครูสามารถจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตลอดเวลา เพราะว่ามันจะต้องมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทำให้การเรียนรู้ไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในห้องเรียน ในโรงเรียนสถานศึกษาเท่านั้น ในยุคโลกไร้พรมแดนผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ในทุกที่ ทุกเวลา ทุกเรื่อง ครูอาจจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากพ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน ผู้เชี่ยวชาญในสาขาอาชีพ บุคคลในสังคม ชุมชน ในท้องถิ่น นอกจากผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้อย่างหลากหลายแล้ว ยังเป็นการพัฒนาความสัมพันธ์ในครอบครัว และผู้เรียนได้เรียนรู้การมีมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในชุมชนและท้องถิ่นได้ดีอีกด้วย การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน

สรุปได้ว่า ครู คือ บุคคลที่มีคุณวุฒิ จบหลักสูตรวิชาชีพจากสถาบันการศึกษาคือครู มีใบอนุญาตในการสอน ทำหน้าที่ในการสอน อบรม แนะนำแนวทางที่ปรึกษาให้ศิษย์เกิดความรู้ และมีคุณธรรม จริยธรรมที่ดี สร้างและปลูกจิตสำนึก ค่านิยมที่พึงประสงค์ให้กับผู้เรียน ผ่านการจัดการเรียนรู้ ผ่านประสบการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข

3. ทักษะต่อกิจกรรมการเรียนการสอน

พิมล ทองวิจารณ์, (2548 หน้า 28) ได้กล่าวถึงกิจกรรมว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในกระบวนการเรียนการสอนภาษา กิจกรรมที่ดีขึ้นอยู่กับลักษณะและการจัดกิจกรรม ดังนี้

1. ลักษณะของกิจกรรม

- 1.1 กิจกรรมต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของบทเรียน
- 1.2 กิจกรรมต้องมีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
- 1.3 กิจกรรมควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเนื้อหาที่จะต้องใช้ภาษา

เพื่อการสื่อสารความหมาย

- 1.4 กิจกรรมที่ดีต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับรู้ผลการสื่อความหมาย
- 1.5 กิจกรรมควรมีลักษณะท้าทายและน่าสนใจ
- 1.6 กิจกรรมควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเนื้อหา รูปแบบภาษาที่ต้องการ
- 1.7 กิจกรรมควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่

2. ลักษณะของการจัดกิจกรรม

2.1 การจัดกิจกรรมแบบทำคนเดียว (Individual work) กิจกรรมแบบนี้จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบทเรียน กิจกรรมแบบทำคนเดียว เป็นงานที่ผู้เรียนแต่ละคนต้องคิดและทำด้วยตนเอง ดังนั้น กิจกรรมนี้ผู้สอนสามารถจัดให้ตรงกับความสามารถของแต่ละคนได้ และทำให้ผู้สอนเห็นความสามารถและจุดอ่อนของผู้เรียนแต่ละคนได้ชัดเจน นอกจากนี้ กิจกรรม

แบบทำคนเดียว ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกทำกิจกรรมในรูปแบบที่ตนต้องการ กิจกรรมที่เหมาะสมกับการทำกิจกรรมแบบนี้ เช่น การอ่าน หรือฟังข้อความต่าง ๆ แล้วทำแบบฝึกหัดที่ให้ไว้ การเขียนอธิบายรูปภาพ หรือแผนภูมิต่าง ๆ การเล่นเกมปริศนาอักษรไขว้ เป็นต้น

2.2 การจัดกิจกรรมแบบคู่ (Pair work) กิจกรรมแบบนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน กิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับการจัดกิจกรรมแบบคู่ เช่น การถามหาข้อมูล ที่ขาดหายไปจากผู้เรียนที่เป็นคู่ของตน การทำตามคำสั่งการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เป็นต้น

2.3 การจัดกิจกรรมกลุ่มใหญ่ (Group work) กิจกรรมแบบนี้ เป็นการจัดกิจกรรมที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนอกชั้นเรียน คือ ผู้เรียนต้องฟังผู้อื่นและมีการแสดงความคิดเห็นหรือการร่วมการตัดสินใจการจัดกลุ่มควรให้ผู้เรียน 3-6 คน ในแต่ละกลุ่มกิจกรรมที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมแบบกลุ่ม เช่น การอภิปราย การเล่นเกม การช่วยกันหาข้อมูลเพื่อมาเขียนรายงาน เป็นต้น

2.4 การจัดกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้น (Class work) กิจกรรมแบบนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน เป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนทำพร้อม ๆ กันทั้งชั้น กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้น เช่น การฝึกอ่านออกเสียงการทำตามคำสั่งของผู้สอน การฟังการอ่าน และการทำแบบฝึกหัดไปพร้อม ๆ กันทั้งชั้นเรียน เป็นต้น ดังนั้น การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนผู้สอน จึงควรคำนึงถึงลักษณะของกิจกรรมและลักษณะของการจัดกิจกรรม เพื่อให้การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้มากขึ้น กิจกรรมที่อาจจัดในชั้นเรียนได้ เช่น บทบาทสมมติ ซึ่ง Sturtridge (1984, pp. 126-130 อ้างถึงใน พิมล ทองวิจารณ์, 2548, หน้า 29) กล่าวถึงบทบาทสมมติ (Role play) ว่าเป็นกลวิธีการสอนที่เหมาะสมกับการสอนภาษา ตามแนวการสอนภาษาต่างประเทศ เพราะบทบาทสมมติจะช่วยให้การสื่อสารในชั้นเรียนมีความสนใจมากขึ้น และช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการพูดและการสนทนากับผู้เรียนคนอื่น ๆ เป็นสิ่งที่มีความหมาย ในการทำกิจกรรมบทบาทสมมติผู้เรียนจะต้องมีอิสระในการเลือกในสิ่งที่จะพูดพอสมควร คือ ผู้เรียนสามารถเลือกภาษาที่จะใช้และเลือกบทบาทหรือสถานการณ์ที่แต่ละคนต้องการได้ บทบาทสมมติต่างจากการฝึกสนทนาแบบมีการควบคุม กล่าวคือ การฝึกสนทนาแบบควบคุมผู้เรียน ไม่สามารถใช้ความคิดของตนเองเท่ากับบทบาทสมมติ เพราะการฝึกสนทนาแบบมีการควบคุมเพียง แต่ให้ผู้เรียนเติมคำในช่องว่างหรือแทนที่คำที่กำหนดไว้ นอกจากกิจกรรมดังกล่าว

แล้วกิจกรรมอีกประการหนึ่งที่เหมาะสมในการจัดในชั้นเรียน ก็คือ Maley (1981, pp. 137-147 อ้างถึงใน พิมล ทองวิจารณ์, 2548, หน้า 29) กล่าวถึงการใช้เกมและกิจกรรมอื่น ๆ ก็คือ สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมทางภาษาที่เป็นธรรมชาติ เกมเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริม

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ลักษณะเด่นของเกม คือ การเน้นการแก้ปัญหาและการใช้ประโยชน์ จากช่องว่างของข้อมูลการจัดกิจกรรม โดยใช้เกมผู้เรียนต้องอาศัยการสังเกตความจำการตีความ การเดา รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลหรือกลุ่ม นอกจากนี้ ผู้เรียนยังต้องอาศัยการถ่ายโอนข้อมูล การตัดสินใจและการคิดเชิงเหตุผล (อดิศา เบญจรัตน์านนท์ และสุชาดา ทิพย์มนตรี, 2550, หน้า 34-35) กล่าวว่าเกม (Games) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ความบันเทิงทำให้ผู้เล่นสนุกสนาน และมีจุดมุ่งหมายในการเล่น หรือมีงานที่ผู้เล่นจะต้องทำอย่างชัดเจนเพื่อแข่งขันกันเป็นผู้ชนะ ปัจจุบันเกมจัดเป็นสื่อที่แพร่หลายในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเป็นที่ยอมรับว่าเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษได้อย่างยิ่ง ทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านสติปัญญาและทักษะทางภาษา เพราะการจัดกิจกรรม โดยใช้เกมนั้นมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียน ช่วยลดความตึงเครียด ชักจูงใจผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว การใช้ภาษาอังกฤษในขณะที่เล่นเกมช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่วในภาษาและกล้าแสดงออก ในการใช้ภาษาอังกฤษได้มากยิ่งขึ้น (อดิศา เบญจรัตน์านนท์ และสุชาดา ทิพย์มนตรี, 2550, หน้า 35) ได้สรุปถึงเกมทางภาษา ดังต่อไปนี้

1. เสริมสมรรถภาพในการเรียนการสอนของผู้สอน
2. ใช้ในการทดสอบความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของแต่ละช่วงได้ โดยการสังเกตจากการตอบคำถามหรือการร่วมแสดงออกในกิจกรรมของเกมนั้น ๆ
3. ช่วยเร่งความสนใจในบทเรียนสำหรับผู้สอน
4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมผู้เรียนที่เรียนเก่งกว่าจะช่วยผู้เรียนที่เรียนอ่อน
5. สามารถปรับใช้ได้กับทุกเพศ ทุกวัย ทั้งรายบุคคล กลุ่ม หรือทั้งชั้นเรียน
6. ช่วยลดความเข้มข้นของเนื้อหาทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานอยากมีส่วนร่วม และกล้าแสดงออก
7. เสริมทักษะทางภาษาทุกทักษะ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเรียน และสามารถใช้ในลำดับขั้นการสอนภาษาทุกขั้นตอน

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย เป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีทัศนคติที่ดีในการเรียน สร้างแรงจูงใจ และความร่วมมือในการเรียน ทั้งนี้ การเลือกกิจกรรมมาใช้ในการเรียนการสอน ควรเลือกจัดตามความถนัดและสนใจ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย

วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สมนญา ถวิลญาดี (2554, หน้า 34 อ้างถึงใน ประวิทย์ ต้องจิตต์เจริญ, 2558) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching-CLT) พัฒนาขึ้นครั้งแรกในแถบอเมริกาเหนือ และยุโรปในช่วงปี ค.ศ. 1970 ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวมีผู้อพยพจำนวนมากในยุโรป สมพันธ์ยุโรปจึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาที่สอง ที่เน้นหน้าที่ของภาษาและการสื่อความหมาย (Functional national syllabus design) เพื่อช่วยให้ผู้อพยพสามารถใช้ภาษาที่สองในการสื่อสาร ส่วนอเมริกาเหนือ (Hymes) เป็นคนคิดแนวการสอนนี้ขึ้นมาและใช้คำว่า ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social interaction) โดยเฉพาะการพูดถือว่าเป็นความสามารถทางภาษาที่สำคัญ ซึ่งการพูดอาจไม่ถูกหลักไวยากรณ์ แต่สื่อความหมายได้และเหมาะสมกับสถานการณ์ Savignon (1982) เป้าหมายของการจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ทางภาษา (Linguistic knowledge) ทักษะทางภาษา (Language skill) และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative ability) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับ โครงสร้างภาษาและนำความรู้นั้นมาใช้ประโยชน์เพื่อสื่อสาร Canale and Swain (1980) แนวคิดเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยสรุปมีดังนี้ (จรัสศรี กิวสุวรรณ, 2545)

1. จัดสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษา
2. จัดกิจกรรมและสร้างสื่อการสอน เป็นเครื่องมือในการฝึกให้นักเรียนได้ใช้ภาษา
3. ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
4. ส่งเสริมความสามารถในการแสดงออกของนักเรียนสอนสัมพันธ์ทักษะ

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การสอนที่ใช้เทคนิคการสอนหลาย ๆ แบบ ผสมกัน ยึดหลักการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญ โดยนำการสอนแบบตรงการเขียนแบบและท่องจำเข้ามาแทรกในการฟังบทฟังและพูดนำไวยากรณ์เข้ามาแทรกในการสอน มีการสรุปกฎเกณฑ์เน้นการทักษะการใช้ภาษาเป็นสำคัญ มีขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมความพร้อมหรือชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ อาจจะเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาแล้ว หรืออาจจะเป็นการนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่ที่กำลังจะเรียนต่อไป กิจกรรมที่ใช้ในขั้นตอนนี้อาจเป็นเพลง เกม นิทาน การสนทนา หรือการแสดงต่าง ๆ เป็นต้น
2. ขั้นการนำเสนอ (Presentation) เป็นการให้ตัวป้อนทางภาษา (Language input) แก่ผู้เรียน ทั้งนี้ เป็นตัวอย่างภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง และที่ครูผู้สอนเลือกใช้ในห้องเรียนครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ให้ข้อมูล (Information) และผู้เรียนมีหน้าที่ในการฟังสังเกตเขียนแบบ

3. ขั้นฝึกจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ครูนำเสนอ (ทักษะฟัง-พูด-อ่าน-เขียน)

4. ขั้นแสดงภาษาที่ฝึกเป็นผลงาน

วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรสอนให้ผู้เรียนคุ้นกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และโอกาสต่าง ๆ เช่น การแนะนำ การขอร้อง การออกคำสั่ง โดยประกอบกับกิจกรรมที่เหมาะสม กับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้ที่สนุกสนานยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นจะเน้นที่การให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามสถานการณ์ และในชีวิตประจำวัน

วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามธรรมชาติ

Krashen and Terrel (1983) เป็นผู้คิดค้นการสอนภาษาอังกฤษตามแนวธรรมชาติ (Natural approach-NA) Krashen เป็นนักภาษาศาสตร์ประยุกต์งานเขียนที่สำคัญเป็นที่แพร่หลาย คือ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Theory of second language acquisition) ทฤษฎีนี้มีอิทธิพล ต่องานวิจัยและการเรียนภาษาที่สองอย่างกว้างขวางนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา นอกจากนั้น Krashen ยังได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ส่วน Terrel เป็นครูสอนภาษาสเปนในรัฐแคลิฟอร์เนีย มีประสบการณ์ด้านการสอนตามแนว ธรรมชาติ หนังสือการสอนตามแนวจิตธรรมชาติ ได้รับการตีพิมพ์ ในปี ค.ศ. 1983

1. ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามธรรมชาติ หมายถึง การสอนภาษาที่มี ลักษณะเป็นไปตามธรรมชาติ การใช้ภาษา และสภาพแวดล้อมทางสังคม โดยเน้นการพัฒนา ทางภาษา ด้วยการบูรณาการทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน

2. ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามธรรมชาติ มี 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟัง (ทักษะการฟัง พูด)

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอบทเรียน (ทักษะการฟัง พูด อ่าน)

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ผู้สอนนำเสนอ (ทักษะการฟัง พูด อ่าน)

ขั้นที่ 4 ขั้นแสดงภาษาที่ฝึกเป็นผลงาน (ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน)

การฝึกการใช้ภาษาควรฝึกกลุ่มใหญ่ทั้งชั้นก่อน เพื่อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ ภาษาแล้วแยกฝึกกลุ่มเล็ก ฝึกคู่หรือรายบุคคลแล้วแต่สถานการณ์ ฝึกกลุ่มใหญ่ เช่น เล่นเกมร้องเพลง ทำท่าทางประกอบเพลง แสดงบทบาทสมมติ โดยเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับบทเรียนฝึกคู่ ใช้การฝึกถาม ตอบการฝึกคู่ นักเรียนจะได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ คือ พูดไม่หยุด โดยกำหนดเวลา 0.5-1 นาที ใช้ได้ดีที่สุดในการอุ่นเครื่อง เพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมให้เข้าสู่บรรยากาศของการสอนภาษา ที่สนุกสนาน

พิมล ทองวิจารณ์ (2548, หน้า 18) เสนอแนวการสอนแบบ Natural learning potential development program เน้นการเรียนแบบธรรมชาติจริง ๆ ใช้กิจกรรมในการสอนภาษา โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติและฝึกฝนด้านภาษา โดยการนำทฤษฎีการเรียนรู้โดยการกระทำของ Dewey ผู้เรียนเป็นผู้ลงทุนมากกว่าการรับฟังคำสอนจากการบรรยายของผู้สอน ฝ่ายเดียว การใช้สื่อที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนหรือสื่อที่เป็นจริง ซึ่งจะเป็นการช่วยในการจดจำการให้แรงเสริมตามทฤษฎีแรงเสริมของ Skinner ด้วยคำชมเชยพอสมควร เพื่อเพิ่มพลังทางจินตนาการและการแสดงออก ไม่ตำหนิติเตียนอย่างรุนแรง เพราะอาจทำให้นักเรียนไม่กล้าแสดงออก

สรุปได้ว่า แนวการสอนแบบ Natural learning potential development program คือ การสร้างความสนใจ สร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นในตัวของผู้เรียน และออกแบบกิจกรรมให้กระตุ้นความคิด จินตนาการ เกิดความสนุกสนาน เพื่อเป็นตัวนำในการฝึกภาษา รวมทั้งสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ และการทำกิจกรรมให้สนุกสนาน และกล้าแสดงออกซึ่งความคิดของผู้เรียน

วิธีสอนภาษาแบบไวยากรณ์และแปล

ความหมายการสอนภาษาแบบไวยากรณ์และแปล คือ การสอนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน และเห็นคุณค่าของบทประพันธ์ภาษาต่างประเทศ และเชื่อว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจไวยากรณ์ของภาษาตนเองมากขึ้น ช่วยให้พูดและเขียนภาษามากขึ้น วิธีสอนแบบนี้เคยเรียกว่า “วิธีสอนแบบคลาสสิก” ขั้นตอนการสอนแบบไวยากรณ์และแปล มี 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 สอนคำศัพท์โดยบอกคำแปลเป็นภาษาของผู้เรียน และให้ตัวอย่างประโยคที่มีคำศัพท์นั้นอยู่

ขั้นที่ 2 สอนโครงสร้างโดยอธิบายกฎไวยากรณ์และข้อยกเว้นต่าง ๆ ให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรือฝึกใช้ไวยากรณ์ที่เรียนนั้น ในการสร้างประโยคต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจกฎต่าง ๆ ที่เรียนไปแล้วให้ฝึกแปลประโยคเป็นภาษาของตน

ขั้นที่ 3 การสอนอ่าน โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดไว้ แล้วให้แปลเนื้อเรื่องเป็นภาษาของตนเอง เมื่อผู้เรียนมีปัญหา ผู้สอนจะช่วยอธิบายเพิ่มเติมโดยใช้ภาษาของผู้เรียน หลังจากผู้เรียนแปลเรื่องที่อ่านจนเข้าใจแล้ว ผู้สอนจะให้ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านนั้น จากนั้นก็จะตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่ โดยให้ผู้เรียนอ่านคำตอบให้ทั้งชั้นฟัง ถ้าตอบผิด ผู้สอนจะเรียกผู้เรียนคนอื่นตอบคำถามจนถูกต้อง หรือไม่เช่นนั้นผู้สอนก็ให้คำตอบที่ถูกต้องเอง

ขั้นที่ 4 ประเมินผลการเรียนโดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน โดยการทำให้แบบฝึกหัดเพิ่มเติมหรือให้ท่องจำชนิดคำการกระจายคำกริยาต่าง ๆ และการเปลี่ยนแปลงรูปคำให้ท่องจำคำศัพท์และนำไปแต่งประโยคหรือแปลข้อความต่างประเทศ ให้เป็นภาษาของตนเองหรือแปลภาษาของตนเองเป็นภาษาต่างประเทศที่เรียน โดยใช้พจนานุกรมที่มีคำแปลสองภาษา เป็นต้น

สรุป การสอนแบบไวยากรณ์และแปลเป็นวิธีการสอนเล่าเรื่องนิทาน หรือบทความภาษาต่างประเทศให้ผู้เรียนฟัง พร้อมกับแปลคำศัพท์ หรือตัวอย่างประโยคบางประโยค การสอนภาษาต่างประเทศวิธีนี้ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ไวยากรณ์การสร้างประโยคการพูดภาษาอังกฤษ ทั้ง 3 ทักษะ รวมทั้งทักษะการเขียนโดยการทำให้แบบฝึกหัด

Krashen and Terrel (1983) กล่าวว่า การเรียน ไวยากรณ์ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ แต่ไวยากรณ์จะมีส่วนช่วยในการตรวจแก้ ถ้าผู้เรียนมีความรู้ไวยากรณ์ก็จะมีส่วนช่วยให้การพูด อ่าน เขียนได้ดียิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนนำความรู้ไวยากรณ์มาปรับแก้ภาษาก่อนที่พูด อ่านหรือเขียน ดังนั้น กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนเรียนจากตำรา ไม่ได้ช่วยให้การใช้ภาษาของผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่วขึ้น แต่มีส่วนช่วยในการตรวจแก้ให้การเรียนรู้ภาษาสมบูรณ์ขึ้น จากการวิจัย พบว่า การใช้การตรวจแก้ มีข้อจำกัดโดยเฉพาะทักษะการพูด เพราะการสนทนาในสถานการณ์ที่ใช้จริงคือ ไม่ได้อยู่ในชั้นเรียน เป็นการใช้ภาษาตามธรรมชาติและเกิดขึ้นรวดเร็ว ถ้าผู้พูดเสียเวลาในการนึกถึงกฎเกณฑ์ ก็ทำให้การสื่อสารหยุดชะงักหรือตะกุกตะกักได้ นอกจากนั้น ผู้ใช้ภาษาต้องคิดและตรวจสอบความถูกต้องในสิ่งที่ตนพูดอยู่ตลอดเวลา เพราะเน้นการใช้ภาษาให้ถูกหลักเกณฑ์ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วผู้ใช้ภาษามักกังวลที่จะต้องใช้ไวยากรณ์ได้ถูกหรือไม่มากกว่าที่จะพูดอะไรและพูดอย่างไร จึงจะสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้ อย่างไรก็ตาม ผู้ใช้ภาษาต้องรู้กฎเกณฑ์ภาษา และนักภาษาศาสตร์ในปัจจุบันยอมรับว่า ผู้เรียนภาษาที่สองไม่สามารถที่จะเรียนรู้ไวยากรณ์ทั้งหมดที่ครูสอน สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ผู้เรียนจะรู้ภาษาได้นั้น ต้องตรวจแก้ข้อผิดพลาดของตนเอง การใช้กฎเกณฑ์ตรวจแก้ข้อผิดพลาด มีส่วนทำให้รู้ภาษาดีขึ้นไม่ว่าจะเป็นภาษาที่หนึ่งหรือภาษาที่สอง จึงสรุปได้ว่า ไวยากรณ์มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนรู้ภาษา เพราะผู้มีความรู้ไวยากรณ์จะนำความรู้ที่ไปแก้ไขภาษาของตัวเอง ขณะที่สื่อสารกับผู้อื่น (สมนญา ถวิลญาติ, 2554, หน้า 38 อ้างถึงใน ประวิทย์ ต้องจิตต์เจริญ, 2558)

สรุปได้ว่า การสอนภาษาแบบไวยากรณ์และแปล เป็นวิธีการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลัก และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ โดยที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้และฝึกฝนจากการใช้ในสถานการณ์จริงและประสบการณ์โดยตรง

วิธีสอนภาษาแบบจัดกิจกรรม 10 Minutes for student

ขั้นตอนการสอนแบบจัดกิจกรรม 10 Minutes for student มี 8 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 แจกให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้าว่าจะแข่งขันด้วยวิธีใด เนื้อหาอะไร เพื่อให้ผู้เรียนและผู้สอนเตรียมพร้อม

ขั้นที่ 2 ทบทวนเนื้อหาสำคัญก่อนทำการแข่งขันเพื่อเพิ่มความมั่นใจต่อผู้เรียนที่เรียนอ่อน

ขั้นที่ 3 ผู้เรียนเขียนชื่อกลุ่มสำหรับลงคะแนนไว้บนกระดาน

ขั้นที่ 4 ทบทวนกติกาข้อควรระวังและให้ผู้เรียนเตรียมความพร้อมและความเจ็บ ความเจ็บจะทำให้มีสมาธิ เกิดปัญหา สนใจตรวจสอบและจดจำสิ่งที่เพื่อนปฏิบัติกิจกรรมให้ดู

ขั้นที่ 5 เริ่มกิจกรรมแข่งขัน โดยเริ่มจากคนเก่ง คือ คนที่นั่งหน้าสุดของแต่ละกลุ่ม ออกไปปฏิบัติเป็นชุดแรก เพื่อให้คนที่นั่งท้ายแถว คือ คนที่เรียนอ่อนได้มีตัวอย่างให้ดูซ้ำหลาย ๆ ครั้ง เมื่อถึงคิวของตนจะได้เข้าใจและมั่นใจยิ่งขึ้น จะเป็นการช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อนประสบผลสำเร็จได้ง่ายขึ้น และมีกำลังใจที่จะเรียนรู้

ขั้นที่ 6 การตัดสินใจให้คะแนนให้เสร็จสิ้นเป็นชุดให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ แต่ต้องถือเป็นหลักเพื่อให้ผู้เรียนได้ทดสอบได้ด้วยตนเอง ว่าคำตอบที่ถูกต้องคืออย่างไรและเป็นการฝึกให้เคารพกฎกติกา มีคุณธรรม ไม่เป็นแก๊งพวกหรือเพื่อนให้ได้คะแนนเพียงอย่างเดียว

ขั้นที่ 7 การบันทึกคะแนนให้บันทึกไว้กระดานดำ หลังชื่อกลุ่มที่เขียนไว้เมื่อแข่งขันครบทุกคนแล้ว จึงรวมคะแนนกลุ่มใดได้รับคะแนนมากที่สุด ได้รับคำชมเชย กลุ่มใดได้รับคะแนนน้อยที่สุด ต้องออกกำลังใจ

ขั้นที่ 8 การชมเชยและการปรับปรุง

สรุป การสอนภาษาแบบกิจกรรม 10 นาที เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกกิจกรรมที่เน้นความมีวินัยในตนเองในการฝึกฝน ทำให้ผู้เรียนมีสมาธิสังเกตและจดจำ เพื่อนำไปพัฒนาการเรียนรู้ และปรับปรุงของตนเองเป็นการเรียนรู้วิถีหนึ่ง อาจทำให้ผู้เรียนแข่งขันและเครียดแต่จะรับรู้ได้นานและคงทน

วิธีสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา

Brinton, Snow and Weshe (1989) ได้พัฒนาวิธีการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา (Content-based instruction: CBI) สรุปได้ตามหัวข้อต่อไปนี้

วิธีสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา มีพื้นฐานความคิดที่ว่า มนุษย์มีความสามารถในการเรียนภาษาที่สองได้ดี เมื่อการเรียนนั้นมีความหมายและใช้ประโยชน์ได้ ด้วยเหตุนี้ในกลุ่มของคณาจารย์ชั้นสูงในสมัยก่อนจึงนิยมส่งบุตรหลานไปเรียนประเทศเจ้าของภาษา เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาในสถานการณ์จริง หรือถ้าไม่เดินทางไปเรียนก็จ้างเจ้าของภาษามาสอนในประเทศของตน การเรียน

ภาษานั้นให้ผู้เรียนได้ใช้ประโยชน์ โดยเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่สองเพื่อการศึกษา ค้นคว้าในการเรียนระดับสูงขึ้นไป การที่จะเรียนภาษาได้ดีและประสบผลสำเร็จนั้นต้องเรียน ในบริบทของการใช้ภาษาตามธรรมชาติ โดยเฉพาะการเรียนเนื้อหาวิชาต่าง ๆ แนวคิดนี้ยังเชื่อว่าการเรียนภาษาที่เน้นโครงสร้าง (Structure) และหน้าที่ (Function) ของภาษาไม่เพียงพอที่จะทำให้ผู้เรียนรู้ภาษาได้อย่างครอบคลุม จึงต้องใช้เนื้อหาจริง (Authentic text) สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนภาษาเป้าหมายหรือภาษาที่สอง ซึ่งเนื้อหาจริงที่ว่านั้น หมายถึง เนื้อหาเกี่ยวกับวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางด้านภาษา และพัฒนาความสามารถทางด้านเนื้อหาวิชาไปพร้อม ๆ กัน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การบูรณาการวิชาใดวิชาหนึ่งกับภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนทักษะทางภาษาที่สองสู่เนื้อหาวิชาต่าง ๆ

สรุปได้ว่า วิธีสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา เป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้บทเรียนต่าง ๆ ตามบริบทของภาษาทั้งโครงสร้าง หน้าที่และการนำไปบูรณาการ รวมถึงการนำไปใช้ได้จริง

วิธีสอนภาษาแบบชักชวน

การสอนแบบชักชวน หมายถึง การสอนแนวที่อิงการคิดว่าสมองของมนุษย์นั้นเปี่ยมด้วยพลัง แต่ถูกนำมาใช้เพียงเล็กน้อย ผู้สอนจึงควร โน้มน้าวให้ผู้เรียนได้ใช้พลังสมองของตนอย่างเต็มที่ โดยขจัดความกลัวและข้อห้ามต่าง ๆ อันเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษา ควรให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยความสนุกสนาน ผ่อนคลายทางจิต จัดบรรยากาศห้องเรียนให้สะดวกสบาย จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็ว มีประสิทธิภาพ วิธีสอนแบบชักชวนนี้มุ่งให้ผู้เรียนเรียนภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ขั้นตอนการสอนแบบชักชวน มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียน โดยการทักทายและชักชวนให้ผู้เรียนเลือกชื่อใหม่เป็นภาษาต่างประเทศ และสมมติอาชีพที่ตนต้องการแล้วให้ผู้เรียนลุกขึ้นทักทายกันตามบทสนทนาสั้น ๆ ที่ผู้สอนนำเสนอมาก่อนแล้ว

ขั้นที่ 2 ผู้สอนอ่านบทสนทนาที่ต้องการสอนให้ฟัง และอธิบายสิ่งที่ผู้เรียนไม่เข้าใจเกี่ยวกับบทสนทนา เช่น คำศัพท์ไวยากรณ์ การออกเสียงโดยอาจารย์ จะถามตอบโดยใช้ภาษาของผู้เรียนก็ได้

ขั้นที่ 3 ผู้สอนอ่านบทสนทนาให้ผู้เรียนฟังอีกครั้ง โดยผู้สอนอ่านนำและผู้เรียนอ่านตาม โดยให้มีระดับเสียงและน้ำเสียงเหมือนเจ้าของภาษา โดยมีเพลงประกอบไปด้วย

ขั้นที่ 4 ผู้สอนอ่านบทสนทนาให้ผู้เรียนฟังอีกครั้ง โดยเปิดเพลงประกอบด้วยผู้เรียนนั่งฟังทำสบาย ๆ โดยไม่ต้องดูบทสนทนานั้นก็ได้

ขั้นที่ 5 ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกเพื่อเสริมเนื้อหาจากบทสนทนา โดยการร้องเพลง เล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ นอกจากการฝึกพูดแล้วอาจฝึกการเขียนเสริมก็ได้ แล้วแต่ดุลพินิจของผู้สอน

สรุปได้ว่า วิธีสอนแบบชักชวน ผู้เรียนจะได้แสดงบทบาทสมมติโดยครูและนักเรียน ช่วยกันแต่งเรื่องสั้น ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนแสดงโดยใช้ภาษาต่างประเทศพูดคุยกัน โดยครูคอยให้คำแนะนำหรือบอกคำศัพท์บางคำให้นักเรียนได้ บางครั้งนักเรียนอาจใช้ภาษาไทยบ้าง ก็ถือว่าเป็นความสนุกสนาน

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

เพศ

เพศ มีความสำคัญต่อความคิดเห็นของบุคคล Guo (n.d., pp. 33-34 ประวิทย์ ต้องจิตต์เจริญ, 2558) กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ เป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องการเรียนรู้ โดยธรรมชาติแล้วเพศหญิงและเพศชายมีลักษณะแตกต่างกัน ไม่เพียงแต่รูปร่างเท่านั้น นิสัยใจคอ ความคิดเห็น การควบคุมอารมณ์ และอื่น ๆ ก็มีส่วนต่างกัน ชายและหญิง มีความแตกต่างกันหลายด้าน เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน Terman and Tyler (1954) ศึกษา พบว่า เพศหญิงมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ การเขียน และศิลปะมากกว่า เพศชาย ส่วนเพศชายมีความสามารถด้านคณิตศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และวิทยาศาสตร์มากกว่าผู้หญิง ประพิน มโนมัยวิบูลย์ (2547, หน้า 6-7) ปัญหาที่สำคัญมากของการสอนภาษาจีนในโรงเรียน คือ การขาดแคลนผู้สอนที่มีวุฒิปริญญาตรีที่จบวิชาภาษาจีน โดยตรง ผู้สอนภาษาจีนขณะนี้บางคนเคยเรียนภาษาจีนมาในระดับประถมศึกษาเท่านั้น บางคนเป็นครูสอนวิชาอื่นมาก่อนครูเหล่านี้ไม่มีพื้นฐานความรู้ทางไวยากรณ์จีนและสัทศาสตร์จีน เมื่อพบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของนักเรียนก็แก้ไขและอธิบายไม่ได้ การออกเสียงของผู้สอนยังไม่ได้มาตรฐาน

ระดับผลการเรียน

การเรียนเพื่อรอบรู้เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอน เพื่อมุ่งให้เกิดความเท่าเทียมกัน ในผลของการศึกษา Bloom (1976) โดยยึดปรัชญาเกี่ยวกับการสอนที่ว่าภายใต้สภาพการสอนที่เหมาะสม นักเรียนทุกคนจะสามารถเรียนในเรื่องที่สอนนั้นได้ดี Block (1972) ซึ่งแนวความคิดพื้นฐานของการเรียน เพื่อรอบรู้มาจากรูปแบบการเรียนรู้ในโรงเรียนของ Carroll (1973, p. 730 อ้างถึงใน จินตนา รอดเรืองคุณ, 2546) ที่กล่าวว่า ถ้าให้เวลาแก่นักเรียนแต่ละคนที่เขาต้องการ เพื่อทำคะแนนให้ถึงเกณฑ์และนักเรียนใช้เวลาในการเรียนอย่างจริงจังแล้ว นักเรียนจะสามารถทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์นั้น ถ้านักเรียนไม่ได้รับเวลาในการเรียนอย่างเพียงพอ หรือไม่ได้ใช้เวลาตามที่ต้องการแล้ว ระดับการเรียนรู้ของเขาจะแปรผันตามสัดส่วนของเวลาที่ใช้ในการเรียนจริง ต่อเวลาที่ทำเป็นสำหรับเรียน Carroll เชื่อว่า เวลาที่ใช้ในการเรียนจริง และเวลาที่ทำเป็นสำหรับ การเรียนจะได้รับอิทธิพลจากคุณลักษณะต่าง ๆ ของผู้เรียน และจากสภาพของการสอน กล่าวคือ

เวลาที่ใช้ในการเรียนจริงจะขึ้นอยู่กับความพากเพียรในการเรียนของนักเรียน กับโอกาสในการเรียน หรือเวลาที่กำหนดให้เรียนส่วนเวลาที่จำเป็นสำหรับการเรียน จะขึ้นอยู่กับความถนัดในวิชานั้น คุณภาพของการสอนและความสามารถที่จะเข้าใจในการสอน ดังนั้น ระดับผลการของนักเรียน จึงสะท้อนเวลาและความถนัดของนักเรียน ผู้วิจัยจึงกำหนดตัวแปรระดับผลการเรียนเป็นตัวแปรอิสระในการวิจัย

สรุปได้ว่า เพศและระดับผลการเรียน ย่อมต้องมีผลต่อทัศนคติในการเรียนวิชาภาษาจีน ที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาทัศนคติการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ปาวีณา นิ่งกังวาลชัย (2546) ได้ทำการวิจัยวิจัยทัศนคติต่อวิชาชีพครูของนิสิตที่สาขา วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ ว่ามีทัศนคติต่อวิชาชีพครูอยู่ในระดับใด โดยกลุ่มตัวอย่าง ในที่นี้ คือ นิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวนทั้งสิ้น 75 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 45 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวัดทัศนคติในการวิจัยนี้ คือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ ได้แก่ การทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์ ความแปรปรวนผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย บูรพา มีทัศนคติต่อวิชาชีพครูอยู่ในระดับดี โดยที่เพศ ชั้นปี ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพผู้ปกครอง และคะแนนเฉลี่ยสะสม ที่แตกต่างของนิสิตไม่มีผลต่อทัศนคติที่มีต่อวิชาชีพครู เว้นแต่ ความพึงพอใจและไม่พึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร ซึ่งมีผลต่อทัศนคติ ต่อวิชาชีพครูของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .01$

สุกัญญา เจริญวัลย์ (2546) ได้ทำการศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มี เพศต่างกัน มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนหญิง มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าเพศชาย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มี ประสบการณ์ในการวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมกับทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านครูผู้สอน ด้านกิจกรรม และด้านสถานที่ไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ทัศนคติด้านเนื้อหาวิชา พบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่า 4 ปี 4 ปี และ 2 ปี มีทัศนคติต่อ

การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านเนื้อหาวิชาดีกว่านักเรียนที่มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ น้อยกว่า 2 ปี และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านเนื้อหาวิชา ด้านครูผู้สอน และด้านกิจกรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนทัศนคติต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษด้านสถานที่ ไม่แตกต่างกัน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมกับทัศนคติที่มีผลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านครูผู้สอน ด้านกิจกรรม และด้านสถานที่ ไม่แตกต่างกัน

นวลรัตน์ นูแป (2550) ได้ทำการวิจัย ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี ผลการวิจัย พบว่า

1. ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 2 โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 2 จำแนกตามเพศ โดยรวม และรายด้าน มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 2 จำแนกตามผลการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ โดยรวม มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 2 จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง โดยรวมมีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เสาวนีย์ ศศิวิมล (2545 อ้างถึงใน ปาวิณา ฉิ่งกังวาลชัย, 2546) ซึ่งผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 606 คน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยต่างประเทศ

Gardner (1968, p. 85) ได้ศึกษาทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนต่อการเรียน พบว่า ทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน แรงจูงใจที่มีผลต่อ ความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนมี 2 ประเภท คือ แรงจูงใจที่ผู้เรียน

ต้องการจะเข้าสังคมของภาษาที่เรียน และแรงจูงใจที่ผู้เรียนเรียนเพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต

Newcomb (1998, p. 123) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและอิทธิพลของบุคคลที่เป็นสมาชิกอยู่ ว่าอาจเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลไปตามสถานการณ์ใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้น ตามอิทธิพลของกลุ่ม เช่น การเข้าร่วมเป็นสมาชิกใหม่ ทำให้บุคคลต้องปฏิบัติตามกฎของกลุ่มใหม่ ซึ่งอาจขัดแย้งกับทัศนคติเดิมที่ตนมีอยู่ ทำให้เกิดภาวะไม่สมดุล ต้องแสวงหาความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมกับความคิดของตน ภาวะนั้นจะทำให้บุคคลเปลี่ยนทัศนคติไปตามสถานการณ์ที่ได้รับนั้น ๆ ได้

จากผลการศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ สรุปได้ว่า ทัศนคติต่อการเรียนมีความสำคัญ และมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็มีผลต่อทัศนคติของนักเรียนเช่นกัน ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน เพื่อนำผลจากการศึกษาในครั้งนี้ไปเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ตรงตามเป้าหมายของหลักสูตรและความต้องการของนักเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาทัศนคติการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ของนักเรียนโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียน โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ในปีการศึกษา 2559 จำนวน 105 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สมุทรปราการ ในปีการศึกษา 2559 จำนวน 85 คน โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของ Krejcie and Morgan (1970, p. 608) จากกลุ่มตัวอย่าง 85 คน โดยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) ตามเพศ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ชาย	43	34
หญิง	62	51
รวม	105	85

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติการเรียนภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ลักษณะของแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามทัศนคติในการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา เป็นแบบทดสอบมี 2 ตอน โดยถามเกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้
ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามทัศนคติการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (1967, pp. 224-247) ดังนี้

- 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
- 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก
- 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
- 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย
- 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัย ได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสาร หลักการ แนวคิด ทฤษฎี ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติการเรียนภาษาจีนของนักเรียน

2.2 สร้างเครื่องมือซึ่งเป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ และแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติการเรียนภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง ลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย เห็นด้วยน้อยที่สุด

3. การหาคุณภาพเครื่องมือ การหาคุณภาพแบบสอบถามในการศึกษาคั้งนี้ แบ่งออกเป็น การหาความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability)

3.1 ความเที่ยงตรง (Validity) การหาความเที่ยงตรงของแบบสอบถามฉบับนี้ ผู้วิจัย ได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น แล้วนำมาเสนออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจแก้ ภาษา และเนื้อหา โครงสร้าง เพื่อให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้ตอบแบบสอบถาม และสามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปเก็บข้อมูล สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิที่ขอความอนุเคราะห์ให้ตรวจสอบแบบสอบถาม มีดังนี้

3.1.1 ดร.สุรัตน์ ไชยชมภู อาจารย์ประจำภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

3.1.2 ดร.สมุทรา ชำนาญ อาจารย์ประจำภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

3.1.3 ดร.สมเจต พูลมา ผู้อำนวยการโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

3.2 การทดสอบค่าอำนาจจำแนกและความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) โดยการหาค่า IOC (Item-objective congruence index)

3.2.1 นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำเสนอประธานและกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาและปรับปรุงแก้ไข เป็นลำดับ

3.2.2 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

3.2.3 นำแบบสอบถามที่ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำมาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

แบบเพียร์สัน ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม โดยได้ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .60 ถึง .89 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach (1990, pp. 202-204) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .98 นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วนำเสนอคณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบก่อนนำไปเก็บข้อมูลจริงจากกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. จัดส่งแบบสอบถามให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล และได้เก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง จำนวน 30 ฉบับ
2. นำแบบสอบถามที่ได้คืน มาตรวจความถูกต้องสมบูรณ์ ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ จำนวน 30 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 นำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมดมาตรวจให้คะแนน โดยกำหนดค่าน้ำหนักคะแนน การแปลความหมายของคะแนน ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ความหมายค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นตัวชี้วัด แล้วแปลความหมายตามเกณฑ์ที่กำหนด

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง เห็นด้วยมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

นำคะแนนที่ได้วิเคราะห์ด้วยเครื่องมือคอมพิวเตอร์โปรแกรมทางคณิตศาสตร์ เพื่อวิเคราะห์ค่าสถิติตามจุดมุ่งหมาย และสมมติฐานที่ตั้งไว้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยเลือกเฉพาะวิธีการวิเคราะห์ ที่สอดคล้องกับสมมติฐาน ดังนี้

1. ทศนคติการเรียนภาษาจีนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง เป็นรายข้อ และรายด้าน ใช้สถิติหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และหาความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

2. การทดสอบสมมติฐานทัศนคติการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง

2.1 จำแนกตามเพศของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการทดสอบค่าที (t -test)

2.2 จำแนกตามแผนการเรียน สถิติที่ใช้ในการทดสอบ One-Way ANOVA
หากพบความแตกต่างจะทำการทดสอบด้วยสถิติ LSD

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยเริ่มจากการกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการเสนอผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติการแจกแจงแบบที (t -test)
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็นของการมีนัยสำคัญทางสถิติ
df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระ
SS	แทน	ผลรวมของความเบี่ยงเบนมาตรฐานแต่ละตัวยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล แปลความหมายเป็นลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทักษะคิดต่อการเรียนภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ด้านสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทักษะคิดต่อการเรียนภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 สถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามเพศชายและเพศหญิง ใช้การทดสอบค่าที (t -test) จำแนกตามผลการเรียนวิชาภาษาจีน ใช้สถิติการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างวิเคราะห์เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง ด้านสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยหาค่าร้อยละ

ตารางที่ 2 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
1. ชาย	34	40.00
2. หญิง	51	60.00
รวม	85	100.00
ผลการเรียนวิชาภาษาจีน		
1. มากกว่า 3.00 ขึ้นไป	30	35.29
2. ตั้งแต่ 2.00-2.99	40	47.65
3. ต่ำกว่า 2.00	15	17.65
รวม	85	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่า ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 กลุ่มตัวอย่าง 85 คน นักเรียนชาย 34 คน คิดเป็นร้อยละ 40 นักเรียนหญิง 51 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00 ส่วนผลการเรียนวิชาภาษาจีน นักเรียนที่มีผลการเรียนมากกว่า 3.00 ขึ้นไป จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 35.29 ตั้งแต่ 2.00-2.99 มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 47.65 ต่ำกว่า 2.00 มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 17.65 รวมนักเรียนทั้งหมด 85 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยรวมและรายด้าน

ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน	(n = 85)		ระดับ	ลำดับ
	\bar{X}	SD		
1. ด้านรายวิชา	4.09	0.47	มาก	2
2. ด้านผู้สอน	4.25	0.43	มาก	1
3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	3.98	0.53	มาก	3
รวม	4.11	0.86		

จากตารางที่ 3 พบว่า ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านผู้สอน ด้านรายวิชา และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ด้านรายวิชา โดยรวมและรายข้อ

ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน ด้านรายวิชา	(n = 85)		ระดับ	ลำดับ
	\bar{X}	SD		
1. วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่น่าสนใจ	4.22	0.74	มาก	5
2. ภาษาจีนใช้คำ เป็นสัญลักษณ์จากภาพ	4.07	0.71	มาก	8
3. ภาษาจีนสร้างคำโดยเพิ่มสัญลักษณ์จากคำเดิม	3.98	0.85	มาก	9
4. ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการเลือกใช้บทเรียน	3.85	0.81	มาก	13
5. ภาษาจีนมีคำหรือคำศัพท์จำนวนมาก	4.56	0.56	มากที่สุด	1
6. การออกเสียงภาษาจีนใช้ฐานเสียงหลายฐานเสียง	4.38	0.72	มาก	2
7. เสียงภาษาจีนไพเราะน่าฟัง	3.76	0.95	มาก	14
8. การเขียนตัวอักษรจีนใช้เส้นหนักเบาทำให้สวยงาม	4.13	0.85	มาก	6
9. การเขียนภาษาจีนกำหนดบรรทัดแนวตั้งเขียนจากบนมาล่าง	4.12	0.72	มาก	7
10. การเขียนภาษาจีนเรียงบรรทัดจากซ้ายไปขวา	4.22	0.69	มาก	4
11. การเขียนภาษาจีนด้วยพู่กันเป็นศิลปะชั้นสูง	4.29	0.79	มาก	3
12. เนื้อหารายวิชาที่เรียนใน โรงเรียนจัดลำดับจากง่ายไปหายาก	3.92	0.85	มาก	10
13. การกำหนดเนื้อหาแต่ละชั่วโมงเหมาะสมกับเวลาที่กำหนด ในตารางสอน	3.91	0.92	มาก	11
14. การกำหนดวันเรียนในแต่ละสัปดาห์สอดคล้องกับ ความต้องการผู้เรียน	3.86	1.01	มาก	12
รวม	4.09	0.80	มาก	

จากตารางที่ 4 พบว่า ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6
ด้านรายวิชา โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก ยกเว้น ภาษาจีนมีคำหรือคำศัพท์จำนวนมาก
อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงอันดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย สามอันดับแรก
ได้แก่ การออกเสียงภาษาจีนใช้ฐานเสียงหลายฐานเสียง การเขียนภาษาจีนด้วยพู่กันเป็นศิลปะชั้นสูง
การเขียนภาษาจีนเรียงบรรทัดจากซ้ายไปขวา และมีค่าเฉลี่ยน้อยสามอันดับ คือ การกำหนดวันเรียน

ในแต่ละสัปดาห์ สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการเลือกใช้บทเรียน และเสียงภาษาจีนไปเพราะน่าฟัง

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ด้านผู้สอน โดยรวมและรายข้อ

ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน ด้านผู้สอน	(n = 85)		ระดับ	ลำดับ
	\bar{X}	SD		
1. ผู้สอนมีการเตรียมเนื้อหาล่วงหน้า	4.38	0.68	มาก	2
2. ครูผู้สอนเป็นตัวอย่างในการออกเสียงภาษาจีนที่ถูกต้อง	4.49	0.56	มาก	1
3. ผู้สอนมีการปรับเนื้อหาในบทเรียนให้มีความทันสมัยและนำไปใช้ได้จริง	4.36	0.63	มาก	3
4. ผู้สอนใช้เวลาเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอน	4.20	0.70	มาก	13
5. ผู้สอนนำสื่อและเทคโนโลยีมาใช้ในชั้นเรียนเหมาะสม	3.85	0.91	มาก	19
6. ผู้สอนเข้าสอนและเลิกสอนตรงเวลา	4.12	0.78	มาก	17
7. ผู้สอนเน้นการนำไปใช้ได้จริงมากกว่าการท่องจำ	4.15	0.69	มาก	15
8. ผู้สอนเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น	4.25	0.79	มาก	11
9. การแจ้งแผนการเรียน และมอบหมายงานล่วงหน้าอย่างเหมาะสม	4.09	0.74	มาก	18
10. ผู้สอนเน้นการสอนแบบให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม	4.26	0.67	มาก	10
11. ครูผู้สอนมีบุคลิกภาพเหมาะสมที่สอนภาษาจีน	4.36	0.62	มาก	3
12. ครูผู้สอนให้คำแนะนำในการฟังเสียงภาษาจีน	4.22	0.75	มาก	12
13. ครูผู้สอนให้คำแนะนำในการออกเสียงภาษาจีนที่ถูกต้อง	4.32	0.61	มาก	7
14. ครูผู้สอนให้คำแนะนำในการอ่านภาษาจีนที่ถูกต้อง	4.35	0.64	มาก	6
15. ครูผู้สอนให้คำแนะนำในการเขียนภาษาจีนที่ถูกต้อง	4.36	0.66	มาก	3
16. ครูผู้สอนมีวิธีการวัดและประเมินผลที่เที่ยงตรงไม่ลำเอียง	4.14	0.75	มาก	16
17. ครูผู้สอนใช้ผลการประเมินมาช่วยแก้ปัญหาให้นักเรียน	4.31	0.68	มาก	8
18. ครูผู้สอนมีความตั้งใจจริงในการสอนนักเรียน	4.16	0.78	มาก	14
19. ครูผู้สอนมีความเอื้ออาทรต่อนักเรียน	4.27	0.77	มาก	9
รวม	4.24	0.71	มาก	

จากตารางที่ 5 พบว่า ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ด้านผู้สอนโดยรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงอันดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย สามอันดับแรก ได้แก่ ครูผู้สอนเป็นตัวอย่างในการออกเสียงภาษาจีนที่ถูกต้อง ผู้สอนมีการเตรียมเนื้อหาล่วงหน้า และผู้สอนมีการปรับเนื้อหาในบทเรียนให้มีความทันสมัยและนำไปใช้ได้จริง และมีค่าเฉลี่ยน้อย สามอันดับ คือ ผู้สอนเข้าสอนและเลิกสอนตรงเวลา การแจ้งแผนการเรียนและมอบหมายงานล่วงหน้าอย่างเหมาะสม และผู้สอนนำสื่อและเทคโนโลยีมาใช้ในชั้นเรียนเหมาะสม

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยรวมและรายชื่อ

ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	<i>(n = 85)</i>		ระดับ	ลำดับ
	\bar{X}	<i>SD</i>		
1. กิจกรรมในวิชาภาษาจีนน่าสนใจ	4.11	0.50	มาก	2
2. ข้าพเจ้ารู้สึกชอบที่ครูอธิบายการทำกิจกรรมด้วยภาษาจีน	4.18	0.88	มาก	1
3. กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนทำให้ข้าพเจ้ากล้าแสดงออก	3.96	0.80	มาก	4
4. ในบางกิจกรรมครูผู้สอนให้ทำแบบฝึกหัดมากเกินไป ทำให้ข้าพเจ้าสับสน	3.91	0.92	มาก	5
5. ทุกครั้งที่มีกิจกรรมใหม่ ๆ จะทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้น	4.04	0.87	มาก	3
6. ข้าพเจ้าไม่ชอบท่องคำศัพท์ภาษาจีน	3.85	0.99	มาก	6
7. วิชาภาษาจีนมีกิจกรรมที่หลากหลายและสนุกสนาน	3.84	0.99	มาก	7
รวม	3.98	0.89	มาก	

จากตารางที่ 6 พบว่า ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงอันดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย สามอันดับแรก ได้แก่ นักเรียนรู้สึกชอบที่ครูอธิบายการทำกิจกรรมด้วยภาษาจีน กิจกรรมในวิชาภาษาจีนน่าสนใจ และทุกครั้งที่มีกิจกรรมใหม่ ๆ จะทำให้

นักเรียนรู้สึกตื่นเต้น และค่าเฉลี่ยน้อย สามอันดับ คือ ในบางกิจกรรมครูผู้สอนให้ทำแบบฝึกหัดมากเกินไป ทำให้นักเรียนสับสน นักเรียนไม่ชอบท่องคำศัพท์ภาษาจีน และวิชาภาษาจีนมีกิจกรรมที่หลากหลายและสนุกสนาน

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 6 จำแนกตามเพศชายและหญิง ใช้การทดสอบค่าที (*t*-test) จำแนกตามผลการเรียนวิชาภาษาจีน ใช้สถิติการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างวิเคราะห์เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และลำดับ ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามเพศ

ทัศนคติต่อการเรียนวิชา ภาษาจีนของนักเรียน	เพศ							
	ชาย (<i>n</i> = 34)				หญิง (<i>n</i> = 51)			
	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ
1. ด้านรายวิชา	3.93	0.43	มาก	2	4.20	0.47	มาก	2
2. ด้านผู้สอน	4.17	0.38	มาก	1	4.29	0.46	มาก	1
3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	3.90	3.90	มาก	3	4.03	0.61	มาก	3
รวม	4.00	0.45	มาก		4.26	0.513	มาก	

จากตารางที่ 7 พบว่า ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายข้อ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงอันดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยของเพศชาย ได้แก่ ด้านผู้สอน ด้านรายวิชา และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนของเพศหญิง ได้แก่ ด้านผู้สอน ด้านรายวิชา และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6
จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้าน

ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน	เพศ				<i>t</i>	<i>p</i>
	ชาย		หญิง			
	(<i>n</i> = 35)		(<i>n</i> = 50)			
	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>		
1. ด้านรายวิชา	3.93	0.43	4.20	0.47	1.45	0.21
2. ด้านผู้สอน	4.17	0.38	4.29	0.46	0.83	0.46
3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	3.90	0.56	4.03	0.61	0.81	0.46
รวม	4.00	0.45	4.17	0.51	1.03	0.37

จากตารางที่ 8 พบว่า ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามเพศชายและหญิง โดยรวมและรายด้านมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียน โดยรวมและรายด้าน

ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน	มากกว่า 3.00 ขึ้นไป				ตั้งแต่ 2.00-2.99				ต่ำกว่า 2.00			
	<i>n</i> = 30				<i>n</i> = 40				<i>n</i> = 15			
	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ	อันดับ
1. ด้านรายวิชา	4.34	0.37	มาก	2	4.09	0.43	มาก	2	3.60	0.32	มาก	3
2. ด้านผู้สอน	4.35	0.40	มาก	1	4.31	0.40	มาก	1	3.97	0.55	มาก	1
3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	4.11	0.61	มาก	3	3.98	0.54	มาก	3	3.72	0.60	มาก	2
รวม	4.22	0.46	มาก		4.13	0.46	มาก		3.76	0.49	มาก	

จากตารางที่ 9 พบว่า ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียน นักเรียนที่มีผลการเรียนมากกว่า 3.00 ขึ้นไป โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านผู้สอน และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ส่วนทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียน นักเรียนที่มีผลการเรียนตั้งแต่ 2.00-2.99 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านผู้สอน และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ส่วนทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียน นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำกว่า 2.00 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านผู้สอน และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านรายวิชา

ตารางที่ 10 ผลวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียนวิชาภาษาจีน

แหล่งความแปรปรวน	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>p</i>
ด้านรายวิชา					
ระหว่างกลุ่ม	2	5.697	2.849	17.686*	.000
ภายในกลุ่ม	82	13.207	0.161		
รวม	84	18.904			
ด้านผู้สอน					
ระหว่างกลุ่ม	2	1.606	0.803	4.162*	.019
ภายในกลุ่ม	82	28.221	0.193		
รวม	84	17.429			

ตารางที่ 10 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>p</i>
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน					
ระหว่างกลุ่ม	2	1.525	0.763	2.216	.116
ภายในกลุ่ม	82	28.221	0.344		
รวม	84	29.746			
รวม					
ระหว่างกลุ่ม	2	2.942	1.471	8.021*	.450
ภายในกลุ่ม	82	23.216	0.232		
รวม	84	22.026			

* $p < .05$

จากตารางที่ 10 พบว่า ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยรวม และรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้น ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ว่า ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียนวิชาภาษาจีน แตกต่างกัน และเมื่อพบความแตกต่างจึงทดสอบความแตกต่างรายคู่ โดยใช้วิธี LSD ตามตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ผลวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยรวม

แหล่งความแปรปรวน	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>p</i>
ระหว่างกลุ่ม	2	5.697	2.849	17.686*	.000
ภายในกลุ่ม	82	13.207	0.161		
รวม	84	18.904			

จากตารางที่ 11 พบว่า ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยรวมพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้ว่า ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียนวิชาภาษาจีน แตกต่างกัน

ตารางที่ 12 ผลวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียนวิชาภาษาจีน ด้านรายวิชา

ผลการเรียน	\bar{X}	มากกว่า 3.00 ขึ้นไป	ตั้งแต่ 2.00-2.99	ต่ำกว่า 2.00
		4.35	4.09	3.60
มากกว่า 3.00 ขึ้นไป	4.35	-	0.010*	.000*
ตั้งแต่ 2.00-2.99	4.09	-	-	.000*
ต่ำกว่า 2.00	3.60	-	-	-

* $p < .05$

จากตารางที่ 12 พบว่า ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีผลการเรียนมากกว่า 3.00 ขึ้นไป มีทักษะคิดที่ต่อการเรียนวิชาภาษาจีนสูงกว่า นักเรียนที่มีผลการเรียน ตั้งแต่ 2.00-2.99 และนักเรียนที่มีผลการเรียนตั้งแต่ 2.00-2.99 มีทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนสูงกว่านักเรียนที่มีผลการเรียน ต่ำกว่า 2.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มีผลการเรียน ตั้งแต่ 2.00-2.99 มีทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนสูงกว่านักเรียนที่มีผลการเรียน ต่ำกว่า 2.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 13 ผลวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ทศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียนวิชาภาษาจีน ด้านผู้สอน

ผลการเรียน	\bar{X}	มากกว่า 3.00 ขึ้นไป	ตั้งแต่ 2.00-2.99	ต่ำกว่า 2.00
		4.35	4.31	3.98
มากกว่า 3.00 ขึ้นไป	4.35	-	0.671	0.007*
ตั้งแต่ 2.00-2.99	4.31	-	-	0.013*
ต่ำกว่า 2.00	3.98	-	-	-

* $p < .05$

จากตารางที่ 13 พบว่า ทศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย ที่มีผลการเรียนมากกว่า 3.00 ขึ้นไป มีทศนคติต่อครูผู้สอนวิชาภาษาจีนสูงกว่านักเรียน
ที่มีผลการเรียน ตั้งแต่ 2.00-2.99 นักเรียนที่มีผลการเรียนตั้งแต่ 2.00-2.99 มีทศนคติต่อครูผู้สอนวิชา
ภาษาจีนสูงกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำกว่า 2.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ใน 3 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านครูผู้สอน และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามเพศของนักเรียน และผลการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน รวมทั้งหมด 85 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า เกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ได้ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามระหว่าง .60-.89 และมีค่าความเชื่อมั่นรวมทั้งฉบับเท่ากับ .98 การวิเคราะห์ข้อมูล ได้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และหาความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ทดสอบ (t -test) การวิเคราะห์การแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างรายคู่ โดยใช้วิธี LSD

สรุป

การศึกษาทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดังนี้

1. ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านผู้สอน ด้านรายวิชา และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

1.1 ด้านรายวิชาโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงอันดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยสามอันดับแรก ได้แก่ ภาษาจีนมีคำหรือคำศัพท์จำนวนมาก การออกเสียงภาษาจีน ใช้ฐานเสียงหลายฐานเสียง การเขียนภาษาจีนด้วยพู่กันเป็นศิลปะชั้นสูง และมีค่าเฉลี่ยน้อยสามอันดับ คือ การกำหนดวันเรียนในแต่ละสัปดาห์ สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน นักเรียนมีส่วนร่วมในการเลือกใช้บทเรียน และเสียงภาษาจีนไพเราะน่าฟัง

1.2 ด้านผู้สอน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงอันดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย สามอันดับแรก ได้แก่ ครูผู้สอนเป็นตัวอย่างในการออกเสียงภาษาจีนที่ถูกต้อง ผู้สอนมีการเตรียมเนื้อหาล่วงหน้า และผู้สอนมีการปรับเนื้อหาในบทเรียนให้มีความทันสมัยและนำไปใช้ได้จริง และมีค่าเฉลี่ยน้อย สามอันดับ คือ ผู้สอนเข้าสอนและเลิกสอนตรงเวลา การแจ้งแผนการเรียน และมอบหมายงานล่วงหน้าอย่างเหมาะสม และผู้สอนนำสื่อและเทคโนโลยีมาใช้ในชั้นเรียนเหมาะสม

1.3 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงอันดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย สามอันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้ารู้สึกชอบที่ครูอธิบายการทำกิจกรรมด้วยภาษาจีน กิจกรรมในวิชาภาษาจีนน่าสนใจ และทุกครั้งที่มีกิจกรรมใหม่ ๆ จะทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้น และค่าเฉลี่ยน้อย สามอันดับ คือ ในบางกิจกรรมครูผู้สอนให้ทำแบบฝึกหัดมากเกินไป ทำให้ข้าพเจ้าสับสน ข้าพเจ้าไม่ชอบท่องคำศัพท์ภาษาจีน และวิชาภาษาจีนมีกิจกรรมที่หลากหลายและสนุกสนาน

2. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามเพศ และระดับผลการเรียน รายด้านของทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนชาย โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า ส่วนนักเรียนหญิง โดยรวมอยู่ในระดับมากเช่นกัน แต่มีค่าเฉลี่ยมากกว่านักเรียนชาย

2.1 ด้านรายวิชา นักเรียนชาย โดยรวมอยู่ในระดับมาก และนักเรียนหญิง โดยรวมอยู่ในระดับมาก

2.2 ด้านผู้สอน นักเรียนชาย โดยรวมอยู่ในระดับมาก และนักเรียนหญิง โดยรวมอยู่ในระดับมาก

2.3 ด้านกิจกรรมการเรียนนักเรียนชาย โดยรวมอยู่ในระดับมาก และนักเรียนหญิง โดยรวมอยู่ในระดับมาก

3. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามเพศ โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านรายวิชา ด้านผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

4. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามระดับผลการเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ทั้ง 2 ด้าน คือ ด้านรายวิชา ด้านผู้สอน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นอยู่ 1 ด้าน คือ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 พบประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

1. การศึกษาทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งอยู่ในช่วงวัยเดียวกัน และกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนเดียวกัน เนื้อหาวิชาใกล้เคียงกัน ครูผู้สอนใช้เทคนิคและวิธีการสอนที่คล้ายกัน ระบบการจัดการเรียนการสอน และการวัดผลแบบเดียวกัน สภาพแวดล้อมทางการศึกษาก็มีความคล้ายกัน ทัศนคติจึงไม่แตกต่างกันมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นวลรัตน์ นูแป (2550) ที่มีการศึกษาทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 พบว่า ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 มีดังนี้

1.1 ด้านรายวิชา นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักเรียนให้ความสนใจในเนื้อหาวิชาที่มีความน่าสนใจ มีการออกเสียงที่หลากหลายเสียง ซึ่งมีความแตกต่างไปจากภาษาอื่น มีความสนใจ ใฝ่ใจในการเรียนภาษา เนื่องจากเห็นว่าภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และมุมมองของสังคมโลก เรียนรู้และเข้าใจ ความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และมีความต้องการใช้สามารถภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นวลรัตน์ นูแป (2550) ได้ศึกษาทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สำนักงานพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 2 จำแนกตามผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน โดยรวมทัศนคติที่มีต่อเนื้อหาวิชา ด้านครูผู้สอน และด้านสื่อการสอน

แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านกิจกรรมการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนที่มีผลการเรียนดีย่อมมีความพยายามในการรักษาระดับผลการเรียนในทุกรายวิชา เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกมา อยู่ในระดับดี

1.2 ด้านผู้สอน นักเรียนมีทัศนคติต่อการครูผู้สอนวิชาภาษาจีน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากครูผู้สอนมีการเตรียมเนื้อหาล่วงหน้าในการจัดการเรียนการสอน ครูสามารถเป็นตัวอย่างที่ดีในการออกเสียง การเขียนภาษาจีนที่ถูกต้อง และมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาวิชาให้มีความทันสมัย และสามารถนำไปใช้ได้จริงและมีความเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของประวิทย์ ต้องจิตต์เจริญ (2558, หน้า 14) ที่กล่าวว่า ครูเป็นผู้ที่มีคุณวุฒิ ความสามารถในการเตรียมการสอน มีความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ การเสริมสร้างนักเรียนมีคุณภาพและประสิทธิภาพ เป็นผู้ปฏิบัติการใช้เทคนิคการจัดการเรียนการสอน ดำเนินการวัดผลประเมินผลการวิเคราะห์ผู้เรียนรายบุคคล วางแผนการใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินตามสภาพจริง ครูควรใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบ เพื่อสนองความต้องการ ความสนใจ ซึ่งจะทำให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย และยังคงอาศัยการพัฒนาสื่อการสอนที่เหมาะสมแก่ผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพระจิรพจน์ ขวัญคง, ธมลวรรณ มาตรสิงห์ และธีระชัย ช่างบุญศรี (2550) ทำการศึกษา พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จังหวัดพิษณุโลก มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่สอน โดยครูชาวต่างชาติในโครงการจัดการเรียน โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่โดยสอน โดยครูชาวต่างชาติ ทั้งนี้เพราะนักเรียนรู้สึกเพลิดเพลินกับการฝึกปฏิบัติทักษะทางภาษาอังกฤษกับครูต่างชาติ มีความนุ่มนวลและให้ความเป็นกันเองขณะสอน และจัดกิจกรรมที่หลากหลาย

1.3 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนมีทัศนคติต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักเรียนมีความสนใจในกิจกรรมการเรียนการสอน รู้สึกชอบวิธีการที่ครูผู้สอนอธิบายกิจกรรมด้วยภาษาจีน และชอบทำกิจกรรมใหม่ ๆ ในวิชาภาษาจีน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจันทร์จิรา ชาวบ้านเกาะ (2554) เรื่อง การพัฒนาชุดสื่อประสม วิชาวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิทยาศาสตร์หลังจากการจัดการเรียนการสอนสูงกว่าการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 จะเห็นได้ว่า เมื่อผู้เรียนมีเจตคติที่แล้วก็จะนำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นด้วย

2. การศึกษาทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามเพศของนักเรียนที่แตกต่างกัน นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีทัศนคติโดยรวมต่อการเรียนวิชาภาษาจีน

ในระดับมาก เมื่อแยกแต่ละด้าน คือ ด้านรายวิชา ด้านผู้สอน และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักเรียนชายและนักเรียนหญิง อาจมีทัศนคติคล้ายคลึงกัน มีความพอใจตั้งใจในการเรียนวิชาภาษาจีนและเห็นว่าวิชาภาษาจีน มีความจำเป็นต่อการศึกษา ดังที่ เปรมจิต เอกธรรมชลาสัย (2543, หน้า 151) กล่าวถึงความแตกต่าง ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในวัยนี้ว่า มีการพัฒนาทางความคิด ความสนใจทางด้านภาษาคือคล้ายกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประสิทธิ์ บุญมา (2543, หน้า 99) ที่ศึกษาทัศนคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น พบว่า ทั้งนักเรียนชายและหญิงมีความพอใจที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อประโยชน์และนำไปใช้ได้หลายทาง เพราะภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางทางวิชาการทุกสาขา ทั้งโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การศึกษาทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำแนกตามผลการเรียน วิชาภาษาจีนที่แตกต่างกัน โดยรวมทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนด้านรายวิชา และด้านผู้สอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านกิจกรรมการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักเรียนที่มีผลการเรียนตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป มีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีนที่สูงกว่า เนื่องจากมีความต้องการให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี จึงทำให้มีความตั้งใจ สนใจในการเรียนมากกว่า จึงส่งผลให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ซึ่งครูผู้สอนวิชาภาษาจีนได้พยายามจัดกิจกรรมที่หลากหลายและสนุกสนาน เพิ่มความน่าสนใจ ในเนื้อหาวิชา ปรับเทคนิคและวิธีการสอน ซึ่งสอดคล้องกับนวลรัตน์ นูแป (2550, หน้า 80) ที่ศึกษาทัศนคติการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 2 พบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนสูงจะชอบและพอใจ และตั้งใจมากกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนที่ผ่านมามากกว่า

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านรายวิชา ผู้บริหารหรือฝ่ายวิชาการควรมีการอบรมครู ปรับปรุงเกี่ยวกับด้านเนื้อหา วิชาของหลักสูตรภาษาจีน ให้ผู้เรียนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน ในการเลือก เนื้อหา และการเลือกวันและเวลาเรียนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้เรียนในวิชาภาษาจีน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เนื้อหาวิชาควรมีความทันสมัย และสร้างความสนุกให้แก่ผู้เรียนเหมาะสม กับเหตุการณ์ในปัจจุบันด้วย

2. ด้านผู้สอน ควรนำสื่อและเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนตามความเหมาะสม มีการแจ้งและมอบหมายงานล่วงหน้า และควรลดภาระงานให้มีความเหมาะสม

3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ควรมีการปรับเปลี่ยนวิธีการสอนเพื่อดึงดูดความสนใจและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนรู้ โดยปรับเทคนิคและวิธีการสอนในรูปแบบที่หลากหลาย เพิ่มกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละช่วงวัย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง

2. ควรศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อวิชาภาษาจีนของโรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง

3. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2540). *คู่มือการปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- กรมวิชาการ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- กรมวิชาการ. (2543). *เอกสารชุดเทคนิคการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ*
การบูรณาการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา.
- กรมวิชาการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพ
วิชาการ (พว).
- กรมวิชาการ. (2546). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กรมสามัญศึกษา. (2542). *การประกันคุณภาพการศึกษาระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). *การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. ใน *เอกสาร*
ชุดแนวทางปฏิรูปการศึกษาในโรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). *กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*
คู่มือการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและ
พัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546 ก). *คู่มือการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546 ข). *แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ตามหลักสูตรการศึกษา*
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546 ค). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม*
(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *แนวทางการบริหารจัดการหลักสูตรตามหลักสูตรแกนกลาง*
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.
กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ก๋อศักดิ์ ธรรมเจริญกิจ. (2552). *เรียนพินอิน*. กรุงเทพฯ: จีนสยาม.
- กันยา สุวรรณแสง. (2536). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: อักษรพิทยา.
- เกศริน พนารังสรรค์. (2543). *ผลของเพลงสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อทัศนคติ การแสวงหาความรู้*
ความพึงพอใจและการใช้ประโยชน์ของผู้ฟัง. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- จรัสศรี คิวสุวรรณ. (2545). *ร่วมปฏิรูปการเรียนรู้กับครุต้นแบบ การจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: การสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามธรรมชาติ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- จันทร์จิรา ชาวบ้านเกาะ. (2554). *การพัฒนาชุดสื่อประสม เรื่อง ระบบย่อยอาหารของสิ่งมีชีวิต กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน.
- จันทร์ภาณี สงวนนาม. (2551). *ทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติในการบริหารสถานศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: บั๊กพอยด์.
- จินตนา รอดเรืองคุณ. (2546). *การส่งเสริมการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของผู้บริหาร โรงเรียนนำร่องและโรงเรียนเครือข่ายสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เจริญ เพ็ชรรัตน์. (2550). *สภาพการณ์การเรียนการสอนภาษาจีนในจังหวัดเชียงใหม่*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ (วช.).
- เฉลียว บุรีภักดี. (2546). *หลักการพัฒนาและการสร้างยุทธศาสตร์การพัฒนา*. เพชรบุรี: สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.
- ชินภัทร ภูมิรัตน. (2553). *การจัดการความรู้ในสถานศึกษา*. เข้าถึงได้จาก <http://www.eng.ubu.ac.th/~personnel/personnaldata/nanasara/KM1.doc/>
- ชูชัย สมितिไกร. (2542). *การฝึกอบรมบุคลากรในองค์การ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2544). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการวัดผลและวิธีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เชิดศักดิ์ โฉวาสินธุ์. (2548). *การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบการศึกษา.
- ณัฐชญา ฐานีสร, นรา บุรณรัช, วรณิ ลิมาอักษร, อุษา เหมตะศิลป์, ดวงจันทร์ เดชรักษา และสุภาวดี บุญญวงส์. (2551). *ศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน. (2546). *การวัดทัศนคติเพื่อทำนายพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดำรง ประเสริฐกุล. (2542). *ความเป็นครู: โครงการตำราวิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติเนื่องในวโรกาสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเจริญพระชนมพรรษา 6 รอบ*. ม.ป.ท.

- ทิตยา สุวรรณชะฎ. (2547). *สังคมวิทยา มานุษยวิทยาและจิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: มงคลการพิมพ์.
- ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์. (2548). *องค์การแห่งความรู้: จากแนวคิดสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: แชนทโพร์พริ้นติ้ง.
- ทิตนา แวมมณี. (2545). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แวมมณี. (2551). *ศาสตร์การสอน (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธงชัย สันติวงษ์ และชัยยศ สันติวงษ์. (2533). *พฤติกรรมบุคคลในองค์การ (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธีระ รุญเจริญ. (2546). *การบริหารโรงเรียนยุคปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.
- ธีระพร อูวรรณโณ. (2548). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. สงขลา: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นวลรัตน์ นูแป. (2550). *ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2552). *คู่มือครู ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประพิณ มโนมัยวิบูลย์. (2547). *คำสองพยางค์และคำซ้อนในภาษาไทย: การสืบหาความหมายจากภาษาจีน. วารสารอักษรศาสตร์, 33(1), 1-15.*
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2546). *ทัศนคติ การวัด การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ประวิทย์ เจริญประวัติ. (2554). *ห้องเรียนสนทนาภาษาจีนกลาง*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์ ปริ้นต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง.
- ประวิทย์ ต้องจิตต์เจริญ. (2558). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- ประสิทธิ์ บุญมา. (2543). *ทัศนคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.*

- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2554). *การบริหารงานวิชาการ*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- ปาวีณา นิ่งกังวาลชัย. (2546). *ทัศนคติต่อวิชาชีพครูของนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เปรมจิต เอกธรรมชลาชัย. (2543). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. ลำปาง: วิทยาลัยครูลำปาง สหวิทยาลัยนานาชาติ.
- พรชูลี อาชวอำรุง. (2541). *การเรียนรู้ภาษาที่สอง*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- พระจิรพจน์ ขวัญคง, ธมลวรรณ มาตรสิงห์ และธีระชัย ช่วงบุญศรี. (2550). *ทัศนคติต่อการเรียน ภาษาอังกฤษที่สอนโดยครูต่างชาติ ในโครงการการจัดการเรียนการสอน โดยใช้ ภาษาอังกฤษเป็นสื่อของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี*. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พันธณีย์ วิหคโต. (2547). *รายงานผลการศึกษาและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- พิมล ทองวิจารณ์. (2548). *ชุดการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสารระดับพื้นฐาน สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รังสรรค์ แสงสุข. (2550). *รวมคำแห่ง*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง. (2553). *แผนกลยุทธ์มาตรฐานสากล ระยะ 5 ปี (2553-2557) โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง*. สมุทรปราการ: โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง.
- ศรีวิไล พลมณี. (2528). *ภาษาและการสอน*. เชียงใหม่: ศูนย์ไทยศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2551). *ความร่วมมือไทย-จีน ด้านการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: ศรีบูรณะคอมพิวเตอร์ การพิมพ์.
- สมยศ เม่นแยม. (2543). *ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: เลิศไทย.
- สายฝน วรรณสินธพ. (2554). *ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียง พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในภาษาจีนกลางของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน และนักศึกษาคณะการแพทย์แผนจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ*. สมุทรปราการ: มหาวิทยาลัยหัวเฉียว เฉลิมพระเกียรติ.

- สำนักงานปฏิบัติการศึกษา. (2545). *การดำเนินงานปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษา*.
เข้าถึงได้จาก <http://www.moe.go.th/main2/edu-reform/edu-reform.htm#b1>
- สุกันทนา เจริญวัลย์. (2546). *การศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.
ปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.*
- อดิศา เบญจรัตน์านนท์ และสุชาดา ทิพย์มนตรี. (2550). *การสอนทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่ผู้ศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุน
การวิจัย.*
- อดิษฐ์ วิริยะประสพโชค. (2547). *การศึกษาทัศนคติของเกษตรกรต่อการปรับปรุงระบบส่งเสริม
การเกษตรแห่งชาติ. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.*
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2527). *การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา
แบบผู้เรียน โดยมีผู้สอนแบบเรียนด้วยตนเอง และแบบผู้เรียนเลือกวิธีเรียนเอง.
กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.*
- อุทัย ธรรมเดโช. (2543). *การบริหารงานวิชาการ โรงเรียน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.*
- อุทัยวรรณ เฉลิมชัย. (2550). *การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีน. เข้าถึงได้จาก
https://www.myfirstbrain.com/teacher_view.aspx?ID=64980*
- AFP Relax News. (2011). *Internet world stats. เข้าถึงได้จาก [https://www.afp.com/en/search/site/
internet%2520world%2520state](https://www.afp.com/en/search/site/internet%2520world%2520state)*
- Allport, G. W. (1999). *The handbook of social psychology. In the nature of attitudes change.*
Massachusetts: Addison-Wesley.
- Anderson, R. M. (1975). *Self instructionan a method of preparing school social studies.* n.p.
- Block, J. H. (1972). Student learning and the setting of mastery performance standards.
Educational Horizons, 50, 183-190.
- Bloom, B. S. (1976). *Human characteristic and school learning.* New York: McGraw-Hill.

- Brinton, D. M., Snow, M. A., & Wesche, M. B. (1989). *Content-based second language instruction*. Boston: Heinle and Heinle.
- Brown, L. P., & Holthman, P. E. (1999). *Attitude theory and measurement*. New York: John.
- Burnett, D. S. (1996). *The relationship of student success to involvement in student activities in a two-year institution*. California: University of Southern California.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. *Applied Linguistics*, 1(1), 1-47.
- Chase, J. (2006). Creative leadership. *Journal of District Administration*, 42(12), 20.
- Connell, M. J. (1993). *Perception of student activities mid-managers toward their career goals career opportunities*. Texas: University of North Texas.
- Cronbach, L. J. (1990). *Essentials of psychological testing* (5th ed.). New York: Harper.
- Dye, T. R. (1981). *Understanding publicpolicy* (4th ed.). Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Eiser, R. J. (1999). *Attitude chaos and the connectionist mind* (2nd ed.). MA: Blackwell.
- Gardner, R. C., & Lambert, W. E. (1972). *Attitude and motivation in second language learning*. Rowley, Mass: Newbury House.
- Greenwood, G. A. (1965). *Biographical/ historical note: Painter and mural painter of woodstock*. New York: McGraw-Hill.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of education*. New York: McGraw-Hill.
- Greenberg, J., & Baron, R. A. (2002). *Behavior in organizations: Understanding and managing human side of work*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Haidle, R., & Ellen, K. (1996). *Student choose: Private christian high schools South Dakota*. Dakota: University of South Dakota.
- Haimann, T., & Scott, W. G. (1974). *Management in the modern organization* (2nd ed.). Boston: Houghton Mifflin.
- Harris, B. M. (1975). *Supervisory behavior education* (2nd ed.). New Jersey: Prentice-Hall.
- Holloway, J. H. (2002). *Extracurricular activities and student motivation*. Retrieved from <http://www.file/resuit-single-maincontenframe-file/result-single.html>
- Jakobovits, L. A. (1971). *Foreign language learning: A psycholinguistic analysis of the www.ssru.ac.th 82 issues*. Rowley Mass: Newbury House.

- Jamson, F. (1994). *The seeds of time, the weltek library lectures at the university of California, Irvine*. New York: Columbia University Press.
- John, C. W. (2002). *Educational research: Planning, conducting and evaluating quantitative and qualitative research*. New Jersey: Merrill Prentice-Hall.
- Kachru, B. B. (2006). *The English language in the outer circle*. World Englishes. London: Routledge.
- Kiesler, C. A., Collins, B. E., & Miller, N. (2002). *Attitude change: A critical analysis of theoretical approaches*. New York: John Wiley & Sons.
- Krashen, S. D., & Terrel, T. D. (1983). *The natural approach language acquisition in the classroom*. UK: Pergamon Press.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 608-610.
- Lasagabaster, D., & Sierra, J. M. (2012). *English-medium instruction at Universities global challenges*. n.p.
- Likert, R. (1967). *The method of constructing and attitude scale*. New York: Wiley & Son.
- McKay, S. L. (2002). *The reflective teacher: A guide to classroom research*. Singapore: SEAMEO Regional Language Center.
- Mehrens, E. I., & Lehman, D. P. (1998). *Attitudinal determinants in holding drop out in school*. New York: David Mckay.
- Morris, S. G. (1999). *Psychology* (97th ed.). Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Newcomb, T. (1998). *Social psychology*. New York: Dryden Press.
- Patrick, W. J., & Stanley, E. C. (1998). Teaching and research quality indicators and shaping of higher education. *Research in Higher Education*, 5(8), 120-121.
- Rosenburg, M. J. (2003). *A structional theory of attitude dynamics*. New York: McGraw-Hill.
- Savignon, S. J. (1972). *Communicative competence in an experiment in foreign language teaching*. Montreal: Marcel Dedier.
- Secord, P. F., & Backman, C. W. (1964). *Social psychology*. New York: McGraw-Hill.
- Stoll & Temperley. (2009). Creative leadership: A challenge of our times. *Published in School Leadership and Management*, 29(1), 63-76.

- Suchman, L. (1978). *Plans and situated action: The problem of human-machine communication (learning in doing: Social, cognitive and computational perspective)*. New York: Cambridge University.
- Taylor, R. W. (1970). *Basic principles of curriculum and instruction*. Chicago: The University of Chicago.
- Terman, L. M., & Tyler, L. E. (1954). *Psychological sex difference*. New York: Wiley.
- Terry, G. R. (1977). *Principle of management*. Homewood, III: New Jersey: Prentice-Hall.
- Triandis, H. C. (2001). *Attitude and attitude change*. New York: McGraw-Hill.
- 胡伟希. (1978). *断裂与断承*. 上海: 上海人闽南出版社.
- 刘询. (2007). *汉语作为第二语言教学简论*. 北京: 高等教育出版社.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง

แบบสอบถามฉบับนี้มี 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทางการเรียน

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับทักษะคิดในการเรียนวิชาภาษาจีน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของนักเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง () หน้าข้อความนั้น ๆ ตามความเป็นจริง

เพศ () ชาย

() หญิง

ผลการเรียน () ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

() ตั้งแต่ 2.00-2.99

() ต่ำกว่า 2.00

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับทัศนคติในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน

คำชี้แจง ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในข้อที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของท่าน

ที่	ทัศนคติในการเรียนวิชาภาษาจีน	ระดับความคิดเห็น				
		5 เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	4 เห็น ด้วย มาก	3 ไม่แน่ใจ	2 ไม่เห็น ด้วย	1 ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
ด้านรายวิชา						
1	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่น่าสนใจ					
2	ภาษาจีนใช้คำ เป็นสัญลักษณ์จากภาพ					
3	ภาษาจีนสร้างคำโดยเพิ่มสัญลักษณ์จากคำเดิม					
4	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการเลือกใช้บทเรียน					
5	ภาษาจีนมีคำหรือคำศัพท์จำนวนมาก					
6	การออกเสียงภาษาจีนใช้ฐานเสียง หลายฐานเสียง					
7	เสียงภาษาจีนไพเราะน่าฟัง					
8	การเขียนตัวอักษรจีนใช้เส้นหนักเบา ทำให้สวยงาม					
9	การเขียนภาษาจีนกำหนดบรรทัดแนวตั้งเขียน จากบนมาล่าง					
10	การเขียนภาษาจีนเรียงบรรทัดจากซ้ายไปขวา					
11	การเขียนภาษาจีนด้วยพู่กันเป็นศิลปะชั้นสูง					
12	เนื้อหาวิชาที่เรียนในโรงเรียนจัดลำดับ จากง่ายไปหายาก					
13	การกำหนดเนื้อหาแต่ละชั่วโมงเหมาะสมกับ เวลาที่กำหนดในตารางสอน					
14	การกำหนดวันเรียนในแต่ละสัปดาห์สอดคล้อง กับความต้องการผู้เรียน					

ที่	ทัศนคติในการเรียนวิชาภาษาจีน	ระดับความคิดเห็น				
		5 เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	4 เห็น ด้วย มาก	3 ไม่แน่ใจ	2 ไม่เห็น ด้วย	1 ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
ด้านผู้สอน						
15	ผู้สอนมีการเตรียมเนื้อหาล่วงหน้า					
16	ครูผู้สอนเป็นตัวอย่างในการออกเสียงภาษาจีน ที่ถูกต้อง					
17	ผู้สอนมีการปรับเนื้อหาในบทเรียนให้มีความ ทันสมัยและนำไปใช้ได้จริง					
18	ผู้สอนใช้เวลาเหมาะสมในการจัดการเรียน การสอน					
19	ผู้สอนนำสื่อและเทคโนโลยีมาใช้ในชั้นเรียน เหมาะสม					
20	ผู้สอนเข้าสอนและเลิกสอนตรงเวลา					
21	ผู้สอนเน้นการนำไปใช้ได้จริงมากกว่า การท่องจำ					
22	ผู้สอนเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น					
23	การแจ้งแผนการเรียนและมอบหมายงาน ล่วงหน้าอย่างเหมาะสม					
24	ผู้สอนเน้นการสอนแบบให้ผู้เรียนได้มี ส่วนร่วม					
25	ครูผู้สอนมีบุคลิกภาพเหมาะสมที่สอนภาษาจีน					
26	ครูผู้สอนให้คำแนะนำในการฟังเสียงภาษาจีน					
27	ครูผู้สอนให้คำแนะนำในการออกเสียง ภาษาจีนที่ถูกต้อง					
28	ครูผู้สอนให้คำแนะนำในการอ่านภาษาจีน ที่ถูกต้อง					

ที่	ทัศนคติในการเรียนวิชาภาษาจีน	ระดับความคิดเห็น				
		5 เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	4 เห็น ด้วย มาก	3 ไม่แน่ใจ	2 ไม่เห็น ด้วย	1 ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
29	ครูผู้สอนให้คำแนะนำในการเขียนภาษาจีน ที่ถูกต้อง					
30	ครูผู้สอนมีวิธีการวัดและประเมินผลที่เที่ยงตรง ไม่ลำเอียง					
31	ครูผู้สอนใช้ผลการประเมินมาช่วยแก้ปัญหา ให้นักเรียน					
32	ครูผู้สอนมีความตั้งใจจริงในการสอนนักเรียน					
33	ครูผู้สอนมีความเอื้ออาทรต่อนักเรียน					
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน						
34	กิจกรรมในวิชาภาษาจีนน่าสนใจ					
35	ข้าพเจ้ารู้สึกชอบที่ครูอธิบายการทำกิจกรรม ด้วยภาษาจีน					
36	กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอน ทำให้ ข้าพเจ้ากล้าแสดงออก					
37	ในบางกิจกรรมครูผู้สอนให้ทำแบบฝึกหัด มากเกินไป ทำให้ข้าพเจ้าสับสน					
38	ทุกครั้งที่มีกิจกรรมใหม่ ๆ จะทำให้ข้าพเจ้า รู้สึกตื่นเต้น					
39	ข้าพเจ้าไม่ชอบท่องคำศัพท์ภาษาจีน					
40	วิชาภาษาจีนมีกิจกรรมที่หลากหลายและ สนุกสนาน					

ภาคผนวก ข

- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือในการวิจัย
- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ
- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218.8/ ว.0107

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

28 กรกฎาคม พ.ศ. 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. คำขอร้องวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ชุด
2. เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางนริษา บุญมณีสิริกุล นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา รหัส 57920502 ได้รับความเห็นชอบให้ทำงานนิพนธ์ เรื่อง ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ในความควบคุมดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้คณะศึกษาศาสตร์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สุเมธ งามกนก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก)

หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทรศัพท์ 0-3810-2052

โทรสาร 0-3874-5811

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218.8/ ว.0108

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

31 กรกฎาคม พ.ศ. 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย

เรียน

ด้วย นางนริยา บุญมณีสิริกุล นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามัธยมศึกษา สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา รหัส 57920502 ได้รับความเห็นชอบให้ทำงานนิพนธ์ เรื่อง ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ในความควบคุมดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ ในการนี้ผู้วิจัยจะขอความร่วมมือจากท่านในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาจีน หนึ่งโครงการวิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนการพิจารณาทางจริยธรรมการวิจัย ของมหาวิทยาลัยบูรพา เรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สุเมธ งามกนก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก)

หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทรศัพท์ 0-3810-2052

โทรสาร 0-3874-5811

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218.8/ ว.0109

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

2 สิงหาคม พ.ศ. 2559

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน

ด้วย นางนริยา บุญมณีสิริกุล นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา รหัส 57920502 ได้รับความเห็นชอบให้ทำ งานนิพนธ์ เรื่อง ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียน บางพลีราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก เป็นประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ มีความประสงค์ ขออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากท่าน โดยผู้วิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนการพิจารณา ทางจริยธรรมการวิจัยของมหาวิทยาลัยบูรพาเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สุเมธ งามกนก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก)

หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทรศัพท์ 0-3810-2052

โทรสาร 0-3874-5811

ภาคผนวก ค

ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถาม

ตารางที่ 14 ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถาม ทักษะคิดต่อการเรียน
วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
1.	.75	21.	.83
2.	.84	22.	.82
3.	.74	23.	.86
4.	.85	24.	.72
5.	.62	25.	.88
6.	.72	26.	.89
7.	.70	27.	.88
8.	.65	28.	.89
9.	.79	29.	.89
10.	.86	30.	.89
11.	.83	31.	.60
12.	.87	32.	.75
13.	.87	33.	.67
14.	.68	34.	.65
15.	.79	35.	.70
16.	.89	36.	.69
17.	.85	37.	.70
18.	.89	38.	.73
19.	.76	39.	.73
20.	.81	40.	.78

หมายเหตุ: ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .98